

Giới thiệu Ép Khô Nam Phụ

Hán Việt: 【Khoái xuyên】Trá Càn Nam Phối

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, mau xuyên, hệ thống, cổ đại, hiện đại, sắc, ngọt sủng, song xử, nghịch tập, 1vs1, HE.

Độ dài: 112 chương

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Có thể nói trong mắt của mọi người thì Mộc Khanh Khanh là một cô nàng cơ trí dũng cảm thuần khiết đang ở “Tổ thanh thủy” được tiêu điều tự tại như cá gặp nước; đáng tiếc tháng ngày tươi đẹp của cô chấm dứt từ sau khi bị điều đến “Tổ tình dục” đến một xe chất tẩy rửa cũng không cứu vớt được, cơ trí như nàng lại bắt đầu không ngừng bị “Vả mặt” —— bang, bạch bạch, bạch bạch bạch.....

Công lược các thể giới:

NO.1: Vườn trường · Cô giáo cao lãnh xinh đẹp【 bị công lược 】nam học sinh dương quang soái khí (kết thúc) tự mang thuộc tính nhân vật sấm vai bạch bạch bạch

NO.2: Tu chân · Thánh mẫu Mary Sue dịu dàng【 dưỡng thành 】Ma quân ngốc nghếch hắc hóa (kết thúc) phòng tối cầm tù xích sắt bạch bạch bạch

NO.3: Cổ đại · tiểu loli thân kiều thể nhược【 sắc dụ 】tử sĩ ẩn nhẫn tự ti (kết thúc) nghiện cắn một trăm năm bạch bạch bạch

NO.4: Võng du · NPC lưu manh hoa si thích trêu chọc【 ăn lẫn nhau 】người chơi ngốc bạch ngọt sắc tình nhan khổng (kết thúc) hai bên miễn cảm nhận nhạo tình linh bạch bạch bạch

NO.5: Hiện đại · vợ trước yêu điểm mê hoặc【 tù binh 】tổng tài trọng sinh đội nón xanh (kết thúc)

NO.6: Tiên hiệp · (kết thúc) toàn văn kết thúc rải hoa!!!!

□□□□□□

Cảnh báo:

1. Kịch bản có H, nhưng không phải thuần thịt văn, nhưng cũng không hề thanh thủy chút nào ~
2. Có CP, nam nữ chính đều sạch.
3. Chương thuần kịch bản sẽ miễn phí, chương*** và phiên ngoại đặc biệt có thu phí, thiếu nữ cầu bao nuôi!
4. Không có thiên tai nhân họa gì, nhất định có thể bảo đảm, song càng cũng thường xuyên ẩn hiện, ba canh bốn canh cái gì đều xem thành ý.【 Mặt nghiêm túc 】
5. Cát giữ, nhấn lại, trần châu đến số lượng nhất định, sẽ tăng thêm.【 Nghiêm túc mặt 】+1

Mặc dù là 1vs1, nhưng vẫn có các loại sự cố cùng các loại xấu hổ play Cung cấp quân lựa chọn ~

Không nên khinh thường cát giữ nhấn lại ném châu châu đi ~

Lấy tiết tháo thề, không hổ văn.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: THẾ GIỚI THỰC: Tạm biệt Thanh thủy

THẾ GIỚI HIỆN THỰC □

TẠM BIỆT THANH THỦY*

**Thanh thủy: nước trong.*

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□

Khi biết chính mình từ "Tổ thanh thủy" bị điều đến "Tổ tình dục", trong lòng Mộc Khanh Khanh cự tuyệt.

Ngắm lại chính mình rõ ràng đang ở "Tổ thanh thủy" thuần khiết đáng yêu công tác quên cả trời đất, nhưng ai biết hôm nay vừa mới đến công ty điểm danh, đến hệ thống của mình còn chưa kịp khởi động, đột nhiên đã được cho hay mình bị điều đến "Tổ tình dục" đến một xe thuốc tẩy cũng không rửa sạch được giấy giữa sinh tồn..

Trời đất quý thần ơi! Có ai tới cứu cô không, rõ ràng cô vẫn là một tiểu xử nữ sạch sẽ thuần khiết, sao có thể an toàn tình khiết ở "Tổ tình dục" tiếp tục công tác?

Nhưng cho dù trong lòng có không tình nguyện đến mấy đi nữa thì tại công ty "Xuyên nhanh Tinh Việt" này, thân là một người trong suốt*, Mộc Khanh Khanh cũng thật sự không có can đảm dám đưa ra đi nghị gì, rốt cuộc thì tiền sinh hoạt mỗi tháng của cô đều dựa vào tiền lương công ty phát cho.

**Người trong suốt: người bình thường, không có gì nổi bật.*

Theo lý thuyết, người có thể làm việc tại bất kỳ công ty xuyên nhanh nào như Mộc Khanh Khanh đáng lẽ không cần phải sinh hoạt quá túng quẫn.

Nguyên nhân là vì lúc cô mới vào nghề, tiêu tốn một món tiền siêu siêu siêu siêu khổng lồ để mua công cụ "Loại bỏ tình cảm" trong cửa hàng dành cho tân thủ, mỗi người chỉ có một cơ hội chọn mua duy nhất, cho nên mới nói, cho dù công trạng của cô có ưu tú ổn định đi chăng nữa, tài sản của cô cho đến giờ vẫn như ban đầu, là số âm đáng thương (ó___ò?)

Có điều, cô vẫn luôn cho rằng mình đã cơ trí quyết định như vậy là vô cùng sáng suốt. Mộc Khanh Khanh cảm thấy thật may mắn lúc ấy mình có thể hạ quyết tâm lựa chọn mua công cụ "Loại bỏ tình cảm".

Mộc Khanh Khanh không phải là một ảnh hậu có kỹ thuật diễn thiên địa khiếp sợ quỷ khóc thần sầu, cô chỉ là một người vô cùng bình thường, đương nhiên cũng có tình cảm bình thường.

Mỗi lần thực hiện nhiệm vụ, khi yêu cầu công lược nhân vật mục tiêu, cô vẫn luôn biết rõ, nếu mình không bỏ ra tình cảm chân thành sẽ không thể khiến nhân vật mục tiêu thật sự động lòng.

Mà cô cũng không có tự tin mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ có thể vẫy vẫy ống tay áo, không hề có chút dao động nào mà thoát thân khỏi vũng bùn tình yêu.

Cho nên, dựa vào tác dụng của công cụ "Loại bỏ tình cảm", cô ở "Tổ thanh thủy" đã từng công lược đủ loại nhân vật, đa phần họ sẽ giống như biến thành nam chính trong một bộ phim điện ảnh mà cô đã xem từ rất lâu trước kia.

Có khi ngẫu nhiên nhớ tới một cái tên nào đó, trong lòng cô sẽ không còn tình cảm thâm chủng nữa, thậm chí cũng không có một tia gọn sóng.

Còn một số người khác thì... ngay cả tên cũng quên mất (; - _ -).

Hào hán không đề cập tới sự huy hoàng năm đó, chẳng sợ cô từng ở trong "Tổ thanh thủy" như cá gặp nước như thế nào, hiện giờ Mộc Khanh Khanh cũng chỉ có một lựa chọn duy nhất là không thể không gia nhập "Tổ tình dục".

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Thật ra cũng có rất nhiều hệ thống cho cô lựa chọn, nhưng thật sự có thể nhìn thẳng cũng chỉ là mấy cái lông phượng sừng lân gì đó...

Nhưng mà...

Những hệ thống công lược đủ loại nữ chính nữ phụ này là cái quỷ gì đây!!!

"Tổ trưởng, tôi là nữ mà, sao lại phải công lược nhiều nữ chính nữ phụ như vậy chứ? Có phải lầm rồi hay không?" Σ(°▽°)

"Không đâu, hiện tại không phải đang lưu hành trào lưu "Khác biệt giới tính không thể yêu" hay sao? Bách hợp đại pháp rất tốt đó, tổ trưởng căn chính miêu hồng* như tôi mãnh liệt đề cử cô có thể lựa chọn hệ thống công lược nữ chính nữ phụ." (°o? ∪ °??)

"..."

* **Căn chính miêu hồng** (根正苗红), theo mình tra thì nó có nhiều cách hiểu khác nhau.

1. Đức cao vọng trọng

2. Là cách nói phổ biến trong một giai đoạn lịch sử của Trung Quốc. Thời đó, người xuất thân trong gia đình bản nông hoặc gia đình quân

nhân sẽ được coi trọng, xuất thân phú nông hoặc tư bản sẽ bị khinh rẻ. Người xuất thân bản nông được gọi là " Căn chính miêu hồng "

==> Theo ngữ cảnh của truyện thì có thể hiểu theo nghĩa đầu tiên.

Mộc Khanh Khanh cố gắng kiềm chế khoe miệng không ngừng run rẩy của mình: "Tôi muốn đối tượng công lược mang giới tính nam..."

Tổ trưởng nghe Mộc Khanh Khanh nói xong thì bĩu môi, trên mặt không còn hưng phấn như vừa rồi nữa, mất hết hứng thú đẩy hai hệ thống ra trước mặt Mộc Khanh Khanh.

"Ày, hệ thống công lược nhân vật nam chỉ có hai loại nam chính nam phụ này, mau chọn mau chọn đi, chọn xong thì trực tiếp tiến vào hệ thống, tiếp nhận công việc."

Đây là chính là khác biệt à? Rõ ràng vừa rồi hệ thống công lược nữ chính nữ phụ còn có vài loại thuộc tính để lựa chọn, sao giờ đến lượt hệ thống công lược nhân vật nam lại chỉ đơn giản thô bạo chia thành nam chính nam phụ?

Mộc Khanh Khanh nhìn hai hệ thống "Hình bóng đơn bạc" trước mặt, không do dự quá lâu đã lựa chọn "Hệ thống nam phụ".

Nói đùa! Không chọn nam phụ luôn luôn không ăn được thịt trong thịt vụn, chẳng lẽ lại chọn nam chính động dục • một đêm bảy lần • muốn • không đủ • sung vĩnh viễn không ngã • trong truyền thuyết chắc?

Mãi cho đến khi cô lần lượt trải qua "Tính phúc" mới hiểu được, thì ra từ lúc bắt đầu, cô đã có một lựa chọn sai lầm nhất trong cuộc đời...

Mang về mặt 【 tôi rất không vui 】 tạm biệt tổ trưởng, Mộc Khanh Khanh yên lặng đi đến phòng làm việc vừa được phân phối của mình.

Vừa bước vào phòng làm việc, Mộc Khanh Khanh không khỏi cảm khái, quả nhiên là "Tổ tình dục" tràn trề bằng phẳng, đơn giản thô bạo!

Trong phòng trang hoàng rất đơn giản, chỉ có một vật thoát nhìn vô cùng xa hoa vô cùng thoải mái...Giường lớn.

Nhưng khiến mặt cô càng đen hơn chính là, vách tường trên đầu giường còn có một cái nút bấm nổi bật một cách kỳ quái, thử nhìn xem phía dưới nút bấm viết cái gì! Phục vụ ***...

Quả nhiên cái kia hẳn là thật sự có khả năng phục vụ bạch bạch bạch... rồi..

(Có ai biết cái nút kia là cái quý gì không vậy, nói tui biết với □□)

Thật sự không thể trách đóa hoa nhỏ thuần khiết như cô nghĩ nhiều, thật sự là ý nghĩa này quá rõ ràng. Không được không được! Đóa hoa nhỏ thuần khiết như cô sớm muộn gì cũng sẽ bị nơi này vấy bẩn mất...

Có điều... hiệu quả cách âm trong phòng thực sự không tệ, hoàn toàn im ắng, không nghe được một chút tiếng động gì từ bên ngoài, nghĩ đến quả thật rất tốt để...

Ngừng ngừng ngừng!!! Cô đang suy nghĩ lung tung rối loạn cái gì vậy nè... ε(┏┓┓┓┓┓)3

Nghĩ đến chuyện mình sắp phải lên xe đi nhà trẻ*, Mộc Khanh Khanh lập tức ngoan ngoãn nằm trên giường, khởi động hệ thống trên cổ tay.

***Lên xe đi nhà trẻ:** ý chỉ chuyện xxoo

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Một trận choáng váng quen thuộc ủa tôi, thần thức của Mộc Khanh Khanh tiến vào trong một không gian quen thuộc mà xa lạ, nơi này và không gian hệ thống của cô trước kia không khác nhau lắm, không có màu sắc, không có giới hạn, một mảnh hư vô.

"Xin chào ký chủ, hệ thống công lược nam phụ 001 rất hân hạnh được phục vụ. Đây là lần đầu tiên ký chủ mở ra hệ thống hệ liệt, trước tiên mời lựa chọn danh khí--" âm thanh máy móc lạnh như băng không mang theo một chút cảm tình từ trong không gian truyền đến.

Danh khí?

Ha ha... Một chút cô cũng không muốn hiểu đó là thứ gì...

Về mặt Mộc Khanh Khanh đỡ đỡ nhìn màn hình màu lam hiện ra trước mặt, thoát nhìn đúng thật có thể nói là rực rỡ muôn màu tươi mới nhiều nước...-_-

Bị các loại kiểu dáng 【 Danh khí 】 dọa ngây người, Mộc Khanh Khanh thật lâu vẫn không phản ứng lại, thanh âm lạnh như băng của hệ thống vang lên lần nữa, "Mời ký chủ hãy đưa ra lựa chọn, hay là tiến hành lựa chọn ngẫu nhiên?"

Giọng nói cứng đờ không chút tình cảm đã đánh thức tình trạng ngốc trẻ của Mộc Khanh Khanh.

Mộc Khanh Khanh thật sự không biết làm sao để lựa chọn trong lúc đang cảm thấy thẹn như thế này, hai mắt đơn giản đóng lại, tùy tiện chỉ, "Cái này."

"Xin chờ một lát -- kiểm tra đo lường cho thấy nguyên thân của ký chủ đã là Bạch Hồ*, danh khí để lựa chọn có quá nhiều, hệ thống sẽ tiến hành phân phối ngẫu nhiên --"

Cái nì là chỉ tự hiểu nha, giải thích ra ngại lắm *che mặt

Mộc Khanh Khanh nhin xuống tiếng mắng sắp ra khỏi miệng, hít sâu một hơi, thật sự không muốn nói chuyện với một cái hệ thống không có tư tưởng còn vô sỉ rình coi thuộc tính của cô.

"Chúc mừng ký chủ đã đạt được danh khí Trứng Cá Hồi! Có muốn xem tóm tắt về danh khí hay không?"

Mặc dù cô không biết đó là cái quỷ gì...

Có điều...

"Không cần!"

Cho phép một cô gái thuần khiết mới từ "Tổ thanh thủy" chuyển tới như cô giữ lại một chút rụt rè đi...

"Mời ký chủ lựa chọn kịch bản nhiệm vụ --"

Mộc Khanh Khanh thu hồi nội tâm thẹn thùng của mình, chuẩn bị nghiêm túc lựa chọn các loại kịch bản hiện ra trước mặt cô.

Dù sao, kịch bản nhiệm vụ cũng sẽ hoàn toàn định đoạt trình tiết và tiết tháo của cô trong lúc làm nhiệm vụ...

《 Anh Trai Và Ba Ba Yêu Tôi 》

《 Sinh Hoạt Tính Phúc Của Đặc Công Hoàng Phi 》

《 Xà Hậu Dâm Đăng Hàng Ngày 》

《 Dụ Hoặc Giữa Hai Chân 》

...

Quả nhiên là cô không nên ôm một tia hy vọng nào...

Mộc Khanh Khanh chưa từ bỏ ý định nhìn lại một lần tên các loại kịch bản 18+, chẳng lẽ không có lấy một quyển thuần khiết một chút để giúp cô giảm xóc sao?

《 Lão sư dụ dăng yêu tôi * 》??!!

** Nguyên văn là " Ôn nhu lão sư ái thượng ngã ".*

Dụ dăng..

Nếu nam chính dụ dăng, vậy thì người của thế giới nhiệm vụ này đều dụ dăng... nhỉ? Huống hồ mục tiêu công lược của cô là nam phụ, nhất định là tiểu thịt tươi xanh non mơn mơn mang hào quang ngày thơ trong vườn trường... chẳng?

Mộc Khanh Khanh không hề do dự, duỗi ngón tay, lựa chọn một kịch bản thoát nhìn có vẻ "Đứng đắn" nhất.

"Ký chủ đã lựa chọn xong, tiến vào thế giới --"

Lời tác giả:

Nữ chính nhỏ thuần khiết của chúng ta còn chưa biết, có đôi khi, "Thượng" còn có thể là một động từ.

ㄟ(ˋ, ˋ)ㄟ

Phổ cập khoa học về danh khí Trứng Cá Hồi:

❑ **CÂN NHẮC TRƯỚC KHI ĐỌC NHÁ BÀ CON** ❑

Phái nữ có loại danh khí này, vách tường sâu bên trong hoa huyết sẽ có hạt nổi lên, hình dạng giống như trứng cá hồi, quy đầu của phái nam chạm phải bộ phận này sẽ cảm thấy kích thích lạ thường.

Khi phái nam đưa đẩy, hạt này sẽ kích thích quy đầu sinh ra khoái cảm mãnh liệt. Nếu như làm từ phía sau, không chỉ có mũi nhọn của quy đầu chạm vào, ngay cả bộ phận nhạy cảm nhất là toàn bộ phần quy đầu đều sẽ bị loại hạt thô ráp này ma xát, loại khoái cảm này, trừ phi đích thân nếm trải, nếu

không tuyệt đối không cách nào tưởng tượng ra được.

Mồ Uyên:

Người mới văn mới, cầu tương tác ~

Nếu lặn xuống nước, thuyền nhỏ sẽ lật thuyền chìm tới đáy!= ω =

^_^_^^_^^_^^_^^

Dương: *hồ mới đào, cầu bình chọn, cầu cmt, cầu bao nuôi ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: VƯỜN TRƯỜNG (1) Thể chất "Chạm vào một cái đã chảy nước"?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

《Vườn trường (1)》

THỂ CHẤT " CHẠM VÀO MỘT CÁI ĐÃ CHẢY NƯỚC"?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Hôm nay là ngày khai giảng của năm nhất, năm hai* Trường cao trung Tinh Long, sân trường ngày thường an tĩnh hôm nay lại ồn ào tiếng người, vô cùng náo nhiệt.

**Lớp 10, 11*

Một đám học sinh vừa mới tiến vào một hoàn cảnh mới, trên gương mặt non nớt đều là ngây ngô mới lạ.

Mà học sinh năm hai vừa tạm biệt sân trường, ở nhà vượt qua một kỳ nghỉ chán chường cũng không khỏi cảm thấy hưng phấn vui vẻ, dù sao, sau kỳ nghỉ an nhàn sinh hoạt nhàn chán cũng khiến người ta chờ mong những ngày náo nhiệt ở trường học.

Mặc dù đang là giữa hè, mặt trời chói chang treo trên bầu trời xanh, nhưng một chút cũng không làm giảm đi không khí sân trường dào dạt thanh xuân.

Chỉ là sân trường thuần khiết rõ ràng thoát nhìn như hết sức bình thường này, ai có thể nghĩ đến vậy mà còn có thể có các loại play cảm thấy then, đúng là không thể nhìn bề ngoài...

Mộc Khanh Khanh duy trì dáng người ưu nhã của mình, ánh mắt xuyên qua cửa kính dừng lại trên sân trường ồn ào náo nhiệt, trên mặt vẫn là một vẻ trầm tĩnh năm tháng tốt đẹp, trong lòng lại là các loại... bất đắc dĩ.

Một tháng trước, sau khi cô tiến vào thế giới này, gấp không chờ nổi phải xem xét kịch bản được cô kỳ vọng cao, nhưng hiện thực hung hăng thưởng cho cô một cái há hốc mồm...

Có thể tưởng tượng ra nam nữ chính của thế giới này chỉ có một chuyện là bạch bạch bạch không?

Có thể tưởng tượng ra ở các loại nơi chốn trong trường học, nam nữ chính không hề cổ kị mà bạch bạch bạch không?

Có thể tưởng tượng ra tỷ lệ giữa cốt truyện của kịch bản và thật là 1:9 không?

Chúc mừng cô! Thành công mở khóa cách hiểu chính xác của《 Lão Sư Dị Dàng Yêu Tôi 》 --

Điều duy nhất đáng vui mừng chính là, nam phụ của cô vẫn bình thường.

Học trường học bá đẹp trai, tỏa sáng như ánh mặt trời soi rọi bốn phía, giả thiết này hoàn toàn phù hợp với nam phụ Đường Kỳ Dung, thành công thông

qua buổi phát biểu tại lễ khai giảng mà hấp dẫn lực chú ý của nữ chính.

Nhưng mà, nam phụ và nữ chính nhất định sẽ không có kết quả. Còn chưa kịp đáp ứng sự theo đuổi của học muội đáng yêu kiều tiểu, tiện thể mở ra tình yêu thanh xuân vườn trường, không hề ngoài ý muốn đã bị nam chính triệt tiêu.

Bởi vì trong văn vườn trường tất nhiên sẽ tồn tại loại người hoa si não tàn, bọn họ sẽ không hề có lý do gì mà coi nữ chính là tình địch, phải, chính là bởi vì cô ấy chỉ là một trong số rất nhiều nữ sinh theo đuổi Đường Kỳ Dung, có phải không hề logic hay không? Chính là không hề logic như vậy đó...

Cho nên, đạo cụ thiết yếu trong thịt văn là xuân dược xuất hiện, nữ chính dục hỏa đốt người, ngẫu nhiên gặp được nam chính không lo làm việc, ngược lại nhàn nhả đi dạo sân trường, sau đó lần đầu tiên nam nữ chính bạch bạch bạch vui sướng diễn ra, ngay sau đó, lại đến lần thứ hai nam nữ chính bạch bạch bạch, lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ n, mãi không ngừng nghỉ đến rốt cuộc...

Còn về Đường Kỳ Dung vô tình bị triệt tiêu, ha ha... Chỉ chiếm 1/10 cốt truyện sao có thể miêu tả hết một nam phụ, không không... Vẫn có một lần, lần đó nam chính chủ động nhắc lại chuyện nữ chính từ theo đuổi nam phụ, ghen tuông quá độ, ngay sau đó hung hăng bạch bạch nữ chính...

Có điều nam nữ chính không biết xấu hổ ra sao cũng không phải chuyện của cô, cô chỉ đau đầu không biết phải thông đồng với nam phụ như thế nào.

Đường Kỳ Dung sở dĩ có thể được gọi là nam phụ, gần như là vì hắn là người đầu tiên nữ chính thích, tương đương với mối tình đầu hoặc là bạch nguyệt quang*.

* **Bạch nguyệt quang** (ánh trăng sáng): ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý nói trong lòng vẫn luôn có một người mình yêu thương, ái mộ nhưng lại không ở bên cạnh, không thuộc về mình. Xuất phát từ tiểu thuyết 《Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng》của Trương Ái Linh. Từ này được mọi người biết rõ qua bộ phim 《Diễn Hy Công Lược》(chắc ai cũng biết phim này^), Phú Sát hoàng hậu xem Càn Long là "Ánh trăng sáng" trong lòng mình, sống thì thuần phục, chết thì nhớ mong. Sau này từ này hay dùng để chỉ tình cảm yêu mến người khác. (Theo Baiken)

...

"Mộc lão sư, vợ tôi xảy ra chút chuyện, hiện giờ đang ở bệnh viện, tôi phải nhanh đến đó, cô có thể đến lớp của chúng ta giúp tôi thống kê lại thông tin của học sinh được không?" Nói chuyện chính là Lưu lão sư chủ nhiệm lớp A năm hai, trong giọng nói còn mang theo một chút thấp thòm bất an, rất sợ làm phiền đến vị "Mỹ nhân lạnh lùng" mới tới này.

"Vâng, được." Mộc Khanh Khanh dời tầm mắt từ ngoài cửa sổ vào, nhìn về phía Lưu lão sư đang hỏi chuyện, cô lễ phép lại mang theo một chút xa cách nhàn nhạt đáp lời.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Không sai, thân phận lần này của cô là giáo viên, đồng nghiệp của nam chính, lão sư dạy toán của nam phụ, tình địch pháo hôi duy nhất của nữ chính...

Vẫn như cũ, lúc cô tiến vào thế giới này, cốt truyện vẫn chưa bắt đầu. Cô cũng chỉ là một giáo viên vừa được mời đến cao trung Tinh Long.

Ở thế giới này thân phận thầy trò thật ra không đáng sợ, chỉ là tuổi tác của nam phụ hơi làm cô ăn không tiêu, 16 tuổi! Cách lúc thành niên còn một khoảng cách lớn...

Chưa ăn qua cỏ tươi non như thế bao giờ, Mộc Khanh Khanh thật hoài nghi đến lúc đó liệu cô có thể hạ khẩu được hay không.

Chẳng lẽ phải chơi trò dưỡng thành? Chờ cây cỏ nhỏ lớn lên?

Có điều sau khi lớn lên cỏ nhỏ sẽ phải chuyển ỏ, đến lúc đó công lược sẽ càng phiền phức...

Đúng thật là muốn ép cô phải ném tiết tháo đây mà.

Một mình ở đằng kia miên man suy nghĩ một phen, nhìn thời gian, Mộc Khanh Khanh đứng dậy. Nhìn văn phòng không có một bóng người, khó trách Lưu lão sư không sợ hình tượng cao lãnh cô vẫn luôn xây dựng cũng muốn nhờ cô hỗ trợ, hiện tại trong văn phòng cũng chỉ còn lại một người đang trực nhật là cô.

Dời bước chân, đi đến trước gương toàn thân được bày trí trong văn phòng.

Dáng vẻ của người trong gương có bảy tám phần tương tự cô, bất quá so với nguyên trạng của cô ở hiện thực mà nói, thêm vài phần thành thực mỹ diệu, giữa mặt mày đều tràn đầy phong vận gọi cảm; trên người mặc tây trang váy ngắn màu đen, rõ ràng là một bộ quần áo nghiêm túc đứng đắn, lại khiến người ta luôn có cảm giác dụ hoặc; tóc xoắn gọn sóng dài đến eo lười biếng xoắn sau lưng, tóc đen nhu thuận khiến dáng người vốn ngọt ngào nhân cảm thêm nóng bỏng gợi cảm.

Dáng người quá phận trước lời sau lờm kết hợp với diện mạo mình diệu quyền rũ, rất thích hợp với hai chữ vu vật.

"Vi tiền sinh hoạt, vẫn là tạm thời vứt bỏ tiết tháo thôi ~"

Hạ quyết tâm, Mộc Khanh Khanh nhìn gương gọi ra một nụ cười chán nản nhân tâm, trên gương mặt tuyệt diệu càng thêm tươi đẹp.

...

Văn phòng giáo viên năm hai và lớp A năm hai ở cùng một tầng lầu, mục đích bố trí như vậy là vì để học sinh lớp A có thể giao lưu học tập với giáo viên tốt hơn.

Cho nên Mộc Khanh Khanh cũng không sốt ruột, ngược lại vẫn ưu nhã bước đi, hai chân mang giày cao gót thon dài cân xứng, chỉ cần dáng vẻ phong tình này thôi cũng đã đẹp như tranh.

Nếu cô không đoán sai, mục tiêu công lược của cô-- Đường Kỳ Dung học ở lớp A năm hai.

Dù sao thì lúc này cô so với nhân vật công lược chỉ lớn hơn năm sáu tuổi, già vờ non nớt bán manh gì đó cũng không thích hợp, cho nên vẫn là đi theo con đường vu vật cao lãnh mỹ diêm thì hơn.

Sắp đến cửa phòng học, Mộc Khanh Khanh thu hồi cảm xúc trong mắt, lạnh mặt lại, bày ra hơi thở cảm dục người sống chó gằn. Nhưng lại không lộ vẻ cứng nhắc quá mức.

"Mục tiêu công lược lần này xuất hiện, tuyên bố nhiệm vụ một: Thân mật tiếp xúc thân thể với Đường Kỳ Dung, thời gian hoàn thành nhiệm vụ: 12 tiếng."

Tiếp xúc thân thể? 12 tiếng? Chiều theo loại tốc độ này, nói không chừng tiến triển của cô có thể vượt qua nam nữ chính luôn...

Không hổ là hệ thống tình dục không có tiết tháo, cô vẫn còn quá trẻ tuổi..

Không đợi Mộc Khanh Khanh đang bị hạn cuối của hệ thống dọa ngốc phục hồi tinh thần, một lực mạnh mẽ va chạm, lập tức kéo cô về hiện thực.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Đột nhiên va chạm khiến cô chưa kịp phản ứng đã thẳng tắp ngã ra phía sau.

Mộc Khanh Khanh vô thức nhắm chặt hai mắt, đau đớn trong dự đoán cũng không truyền đến, vòng eo căng thẳng, một đôi tay vòng bên hông mình, thân thể được người rơi xuống đất trước dùng lực xoay một vòng.

Đáng tiếc trọng tâm của hai người cũng bay mất, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể nhào về phía đệm thịt người trên mặt đất.

"Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ một, cùng nam phụ của nhiệm vụ Đường Kỳ Dung thành công tiếp xúc thân thể, đạt được khen thưởng: Thẻ chất【Chạm vào một cái đã chảy nước】; tuyên bố nhiệm vụ hai: Duy trì tư thế hiện tại một phút đồng hồ."

Sau khi Mộc Khanh Khanh xác định mình vẫn bình an, cô cẩn thận mở to hai mắt, lọt vào tầm mắt chính là tuần nhan phóng đại.

Quả nhiên là một tiểu thịt tươi dương quang soái khí.

Mặc dù rất muốn cẩn thận thưởng thức một chút đối tượng mình phải công lược lần này, nhưng rõ ràng bây giờ không phải lúc, không nói đến khen thưởng【ha ha ha】kia, còn có nhiệm vụ thứ hai của cô nữa.

Làm thế nào mới có thể không dấu vết mà duy trì loại tư thế xấu hổ nữ trên nam dưới này một phút đồng hồ đây?

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

^_^_^_^_^_^_^_^

Dương: ta hơi rối rắm với xưng hô của nam nữ chính sau này, vẫn để nữ9 gọi tôi - cậu, nam9 gọi em - cô; hay là cứ anh em làm tới luôn nhĩ? Cầu chỉ giáo.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: VƯỜN TRƯỜNG (2) Côn thịch...nóng hồng hoa huyết rồi [Hơi H]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

《VƯỜN TRƯỜNG (2)》

CÔN THỊCH... NÓNG HỒNG HOA HUYẾT RỒI[hơi H]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

☐ Chương nào của bộ này cũng dài hơn mấy chương của bộ " *Kế sách công lược nam thần phản diện* " gần 1000 từ, mệt chết ta.

☐ Cầu bình chọn, cầu cmt, cầu an ủi~

✓ Cập nhật chương mới nhanh nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

□□□□□□□□□□□□□□

"À... Thật, thật sự rất xin lỗi." Thanh âm rầu rĩ từ... bộ ngực của Mộc Khanh Khanh truyền đến, "Có thể... đứng lên trước không?"

Cảm giác hiện tại của Đường Kỳ Dung là vô cùng xấu hổ, mặc dù là hấn đụng vào người ta, nhưng mà hấn thật sự không phải cố ý...

Mất thấy mình mới đầu học kỳ đã sắp đi trễ, hấn vội vội vàng vàng từ trên sân vận động chạy một đường như bay đến, vòng qua cầu thang, thân thể chưa kịp phản ứng đã đụng phải một mảnh mềm mại, sợ cô gái kia ngã xuống, hấn quả thực đã quên mình cũng là người, tự nhận đau khổ, ôm eo cô gái, còn mình thì ngã trên mặt đất. Nhưng bởi vì tư thế quý dị, đau đớn cũng dần dần dâng lên.

So với nóng rát đau đớn phía sau lưng đang lan tràn, kỳ thật cảm giác phía trước càng thêm gian nan.

Mặc dù mới vừa rồi tầm mắt chỉ nhìn thoáng qua, nhưng Đường Kỳ Dung cũng thấy rõ người đang đè trên người hấn sở hữu một vóc dáng vưu vật bóc lửa.

Mà hiện tại, cặp chân dài trắng nõn hút người kia đang dính sát vào cẳng chân đang lộ ra bên ngoài của hấn, cảm xúc da thịt kề cận đúng thật là mê hoặc tâm trí.

Eo thon nhỏ quả thực không đầy nắm tay, da thịt dưới lớp vải mang theo chút hơi ẩm, Đường Kỳ Dung như bị mê hoặc, không tự chủ được mà không dấu vết nhẹ nhàng siết chặt hai tay.

Có điều, khiến cho trong lòng hấn nóng cháy chính là mìn màng trên mặt, mặt hấn và bộ ngực đầy đặn mềm mại chỉ cách một lớp vải như có như không, mặc dù đáng tiếc là tầm mắt đã bị ngăn trở nhưng xúc cảm lại càng thêm rõ ràng, hai bầu ngực co dãn mềm mại, còn có mùi thơm nhẹ nhàng mê người quanh quẩn chóp mũi.

Quá nhiều xung kích đối với một thiếu niên vẫn chưa ăn mặn có thể nói là uy lực mạnh mẽ, phản ứng trực tiếp nhất chính là cương cứng dưới thân.

Sợ hành vi cầm thú của chính mình bị phát hiện, mang theo vài phần chưa thỏa mãn khó phát hiện, Đường Kỳ Dung chậm rãi mở miệng.

Khiến hấn không nghĩ tới chính là, môi chạm vào bộ ngực cực kỳ mẫn cảm đóng mở mấy lần, động tác ma sát thông thả như dịu dàng triền miên âu yếm của tình nhân.

Động tác đó càng tăng thêm hương vị ái muội, không chỉ có dưới thân Đường Kỳ Dung càng thêm hưng phấn cương cứng, thân thể Mộc Khanh Khanh cũng cứng đờ.

Bởi vì... cô phát hiện thân thể hiện tại của cô quả thực nhạy cảm đến không thể nhạy cảm hơn được nữa.

Trên người thiếu niên tràn ngập hương vị hormone nồng đậm, nhẹ nhàng khoan khoái khiến người ta run sợ; thân thể kề sát giao triền bên nhau khiến nàng kích động khó hiểu, da thịt trần trụi chạm nhau ngay phía dưới, loại cảm giác quá mức xa lạ này... thật khiến người ta thực tủy tri vị*.

* **Thực tủy tri vị** (食髓知味): đại khái là "ăn" được một lần thì càng muốn ăn thêm nữa.

Không đợi Mộc Khanh Khanh kịp thích ứng với phản ứng động tình khó hiểu của thân thể, hai vú vốn rất nhạy cảm lại bị cánh môi lúc đóng lúc mở cọ xát, vải dệt bị kéo căng, quần áo trên người càng tăng thêm cảm xúc ma xát.

Càng đáng sợ hơn chính là giữa hai chân cô lại có một dòng nước ấm áp trơn trượt trào ra...

Trong nháy mắt, Mộc Khanh Khanh dường như đã quên mất nhiệm vụ, chỉ theo bản năng mà sa vào xuân triều lạ lẫm do thân thể hai người cọ sát mang lại.

Không tự chủ vận vẹo thân thể, lại cọ đến một ngọn lửa nóng... cứng rắn?

Thẳng đến khi nghe được thiếu niên dưới thân phát ra một tiếng kêu rên, Mộc Khanh Khanh mới hồi phục ý thức, vừa rồi hình như đã xảy ra rất nhiều chuyện...

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Trong hoảng loạn, cô rũ mắt nhìn sắc mặt khó coi cứng đờ kỳ lạ của Đường Kỳ Dung, động tác chuẩn bị đứng dậy lại ngừng một chút.

Không hổ là nhiệm vụ "Tình dục" tràn đầy, ngay cả nam phụ chưa đủ lòng đủ cánh cũng phát tình loạn cả lên.

Mộc Khanh Khanh then quá hóa giận, hoàn toàn quên mất mới vừa rồi cô cũng ý loạn tình mê...

Theo động tác đứng dậy của Mộc Khanh Khanh, một đầu tóc gọn sóng mềm mại đen nhánh theo cổ rũ xuống, đuôi tóc mang theo hương thơm nhẹ nhàng phát qua gương mặt, cần cổ của Đường Kỳ Dung...

Đường Kỳ Dung hơi ngược mắt, tầm mắt vừa chạm phải ánh mắt của Mộc Khanh Khanh, tất nhiên cũng thấy được trong đôi mắt xinh đẹp kia hiện lên sự bất mãn và chán ghét...

Hắn có thể hiểu được nguyên nhân cô nổi giận và chán ghét, đột nhiên bị người ta đụng ngã, suýt nữa bị thương, còn bị ăn nhiều đậu hủ như vậy, hơn nữa hắn còn không biết xấu hổ mà... Cương cứng...

Có điều, hiểu thì hiểu, nhưng ủy khuất nhột nhột và chua xót trong lại khó có thể rút đi...

Nếu biết trước thì hắn đã không mặc quần thể thao mềm mại rộng thùng thình này rồi, nổi lên phản ứng cũng quá mức rõ ràng, một chút là có thể cảm nhận được.

Khi Mộc Khanh Khanh đứng lên, tiếng nhắc nhở của hệ thống đã đánh cô về nguyên hình --

"Nhiệm vụ hai thất bại, xin lựa chọn khấu trừ kim ngạch hoặc trừng phạt điện giật --"

"Kim ngạch của Ký chủ là 0, hệ thống tự động lựa chọn trừng phạt điện giật --"

【điện giật tới quá nhanh, tựa như gió lốc ~】

Không kịp phòng ngừa, toàn thân đột nhiên bị điện giật một chút, Mộc Khanh Khanh vốn định ngồi dậy lại vô lực mềm mại ngã xuống, tư thế của hai người cũng trở nên càng thêm xấu hổ.

Ban đầu khi ngã trên hai đùi Đường Kỳ Dung, Mộc Khanh Khanh định chống đầu gối đứng dậy, tách hai chân ra hai bên sườn, nhưng cô lại quên mất cô đang mặc chính là váy ôm sát mỏng, động tác tách ra làm lần váy bó sát người càng kéo lên thêm một chút, cánh xuân giữa hai chân mơ hồ như ẩn như hiện.

Mà càng không ổn hơn chính là --

Sau khi thân mình mềm mại của Mộc Khanh Khanh ngã xuống lại trực tiếp ngã lên người Đường Kỳ Dung; vòng eo mềm mại mảnh mai vô lực dính sát cơ bụng cứng rắn của phái nam, một đôi phong nhũ lại lần chạm vào mặt hắn, vú co dẫn thậm chí còn rung động mấy lần trên mặt Đường Kỳ Dung. Khi cô ngã trên người hắn lần nữa, đôi tay của Đường Kỳ Dung cũng theo bản năng đặt trên cặp mông hoàn mỹ của cô gái.

Váy bị kéo lên đến bắp đùi cũng đã mất đi chút tác dụng cuối cùng, hơn nữa hôm nay vì mặc váy bó sát nên cô chọn quần lót chữ Đinh (丁), cho nên giờ phút này, hạ thể của cô hầu như không có vải vóc bảo vệ, cô thẳng tắp ngồi trên bụng của hắn, nơi riêng tư của cô cũng rất "May mắn" dính sát vào nơi đã sớm có phản ứng cương cứng đội lên dưới thân người nọ.

Cô thật sự rất muốn thoát khỏi tư thế xấu hổ hiện tại, nhưng thân thể mới vừa bị điện giật đã trở nên mềm nhũn vô lực, nơi nào đó đã khiến cho cô dồn hết sức lực, chỉ có thể kiêu kiêu mềm mềm tiếp tục nằm sấp.

Hoa huyết nơi riêng tư chưa từng bị người đùa bỡn qua lại bị một người vừa gặp mặt dùng nam căn để ép thân mật, độ ấm nóng cháy của côn thịt mặc dù đã có vải vóc mềm mại ngăn cách nhưng cũng đã trực tiếp nóng tới hoa huyết rồi.

Cho nên hình ảnh hiện tại chính là, hai đùi Mộc Khanh Khanh tách ra, kẹp hai bên hông của Đường Kỳ Dung, nhưng hai chân thon dài của cô lại mềm như bông quần lấy hai bên ngoài sườn của hắn; cặp mông không được che đầy nhiều lắm bị hai bàn tay nóng như lửa bao trùm, hạ thể hầu như trần trụi cùng với một cây gậy nào đó nổi lên dưới thân kề sát vào nhau; thân trên vòng eo của cô cũng hoàn toàn dán chặt vào người hắn.

Hai chân cô triển miên, hoa huyết cô kề sát, xúc cảm trên bờ mông cô, eo thon mềm mại của cô, hương thơm phong nhũ của cô... Còn có hô hấp nhẹ nhàng của cô phả vào cổ hắn...

Côn thịt chịu kích thích như vậy càng thêm không chút khách khí nhảy lên hai cái, cách vải vóc cùng hai cách môi phía dưới của cô nhẹ nhàng ma sát... còn hạ thể mềm mại của cô lại chảy ra một dòng chất lỏng trơn trượt...

Dường như cả thân thể đều đắm chìm trong cảm giác tình dục xa lạ này, giữa triển miên khiến cô thiếu chút nữa mất đi lý trí.

Không được! Mau dừng lại!

"Ngừng lại... Dừng nhúc nhích! Đờ... đờ tôi dậy..."

Đây là lần đầu tiên Đường Kỳ Dung nghe được giọng nói của cô, thanh âm thanh lãnh khiến động tác nhỏ ẩn hiện của hai người càng thêm vũ mị ngọt ngào, suýt chút nữa khiến hắn không khống chế được muốn làm gì thì làm... Dục vọng của hắn không chỉ giảm mà còn tăng lên.

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc thích hợp, cũng may là lúc này cửa phòng học đã đóng lại, nếu không, hai người nháo ra động tĩnh như vậy chỉ sợ là mọi người đều biết hết.

Hắn dùng lực chống thân thể mình lên, cánh tay đang ôm cô càng siết chặt thêm, kéo thân thể cô càng sát vào mình, một chân bị quần lấy hướng ra phía ngoài sườn tránh sang một bên, gấp khúc trên mặt đất, mượn lực từ eo bụng chống thân thể ngồi dậy.

Quá trình này không chỉ khiến cho mặt hân và mềm mại đầy đặn của cô dần càng gần mà còn để hai tay của hân mượn cơ hội cảm thụ thật tốt tư vị mông đẹp mắt hân, mỹ diệu nhất vẫn là hoa huyết của cô, cọt xát còn thịt khiến hân đạt khoái cảm muốn phát ra âm thanh.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Sau khi thân trên của Đường Kỳ Dung ngồi dậy, trên mặt mang theo một chút ngượng ngùng, nói với Mộc Khanh Khanh đang hoàn toàn bám vào người mình kia: "Cô... cô có thể tự... mình đứng lên... không?"

Không phải hân không muốn đỡ cô dậy, nhưng phản ứng dưới thân hân hiện giờ lại quá mức rõ ràng, quần thể thao rộng thùng thình cũng không ngăn được sự thật hân đang cương cứng đến xấu hổ ~

Nam phụ là người cà lăm à? Khó trách hân lại là nam phụ, nói lắp cũng thôi đi, còn phát tình loạn lên... Cô tuyệt không thừa nhận mình đây là đang giận chó đánh mèo đầu.

"Tôi không đứng lên được, vừa rồi mắt cá chân bị tẹo mắt."

"A... À, Thực... Thực xin lỗi, vậy, tôi... Tôi, ừ, tôi đỡ cô." Hân biến thành thanh khổng* từ khi nào vậy? Xong rồi xong rồi, cái kia lại càng rõ ràng rồi..

* **Thanh khổng (声控)**: người có đam mê mãnh liệt với những giọng nói hay.

"..." Quả nhiên là bị cà lăm

Bởi vì động tác ngồi dậy mới vừa rồi của Đường Kỳ Dung, cho tới bây giờ hân mới ý thức được, hai cái trứng và mạt đùi của hân chạm phải một mảnh ướt nóng, chính là nơi còn thịt của hân vừa mới cọt xát lặp đi lặp lại... Hoa huyết...

Không dám nghĩ đến mấy chuyện kích thích nữa, động tác đứng dậy của Đường Kỳ Dung nhanh hơn, xuất phát từ ý nghĩ mịt mờ để thân thể mềm mại của cô vẫn dựa vào mình như cũ, rồi lại thật cẩn thận không làm đau mắt cá chân cô.

"Bạn học, cậu... cậu học lớp nào? Tôi đưa... Đưa cậu về, không không, vẫn nên đến phòng y tế trước, đúng, phải nhanh đến phòng y tế." Trong giọng nói khẩn trương mang theo thấp thỏm và cẩn thận rất rõ ràng.

"A, bạn học, tôi là giáo viên, đưa tôi đến văn phòng giáo viên là được." Trên đời này lại có đối tượng công lược ngốc nghếch như thế à【khanh khanh ghét bỏ】

Đường Kỳ Dung vẫn luôn kẹt trong trạng thái hoảng loạn thật sự không phát hiện ra cô là một giáo viên, giờ nhìn kỹ lại mới phát hiện, trên mặt cô trang điểm điểm lệ, giữa mặt mày xác thật sở hữu phong vận vũ mị mà những cô bé trẻ tuổi hân không có.

Cũng là hân dẫn, học sinh cao trung làm sao có thể có dáng người ngao nhân như thế, phong nhũ eo nhỏ, mông vênh chân dài...

"Có thể nhanh lên không?"

Thật là uống phí khuôn mặt tuần tú thanh xuân như ánh mặt trời này, vậy mà lại nói lắp, còn loạn phát tình, phản ứng si ngốc chậm chạp...

"A -- Được được được."

Âm thầm nuốt nước miếng, hân đột nhiên giống như trở nên quá không đứng đắn.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

^_^_^_^_^_^_^_^_^_^

Dương: Chương dài vậy chứ thật ra chỉ diễn ra trong mấy phút ~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: VƯỜN TRƯỜNG (3) Hấn càng muốn nhiều hơn [Hoi H]

《VƯỜN TRƯỜNG (3)》

HẮN CÀNG MUỐN NHIỀU HƠN... 【 hoi H, play tự an ủi】

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

"Cảm ơn, sẵn tiện gọi các bộ lớp ra đây giúp tôi nhé."

Cao trung Tỉnh Long dựa theo điểm số để phân loại lớp từ A đến G. Trong tình huống bình thường, học sinh lớp A và lớp G trong ba năm đều sẽ không có thay đổi gì lớn, cán bộ lớp cũng đều là những người cố định.

"Lớp trưởng lớp em hôm nay xin nghỉ, cô có chuyện gì có thể nói với em."

Đường Kỳ Dung ma xui quỷ khiến nói dối, chỉ là trong lòng hấn có chút tư tâm, không muốn để người khác thấy đáng vẻ mềm mại yếu đuối này của cô.

Thông qua mấy câu vừa nói, hấn có thể nhìn ra được, xưa nay cô hấn là một người nghiêm túc lãnh đạm.

Đáng vẻ mềm mại yếu đuối như vậy vẫn nên để một mình hấn thưởng thức là đủ rồi.

"Sau khi điểm danh xong thì thống kê lại thông tin của các bạn khác, giao cho văn phòng là được." Thì ra hắn không bị cà lăm...

"Dạ, cô cứ nghỉ ngơi đi, lát nữa em sẽ giao tư liệu cho cô." Vừa mới dứt lời, hắn đã gấp không chờ nổi chạy như bay ra ngoài.

Thời gian thật sự rất cấp bách, hắn phải hoàn thành việc cô giao, còn phải nhanh nhanh đi an ủi người anh em vẫn luôn hưng phấn của hắn...

"Haizz --" Cô còn chưa kịp đáp lời, lại phát hiện người đã chạy đi rồi, lời định nói đã đến bên miệng cũng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài.

Quả nhiên là thiếu niên tuổi trẻ đầy sức sống ~

Nhưng cô vốn là muốn nói hắn chỉ cần trực tiếp để ở văn phòng là được, sau đó cô sẽ tan làm đi xem mắt nam chính...

Không sai, chính là không logic như vậy đây.

Nguyên chủ Mộc Khanh Khanh da trắng nỷ mạp chân dài, và nam chính vàng ròng 24K cao phú soái Ôn Thành bỗng nhiên "Luru lác" đến buổi xem mắt...

Cốt truyện tiếp theo chính là vô cùng phổ biến, nữ phụ mới gặp nam chính đã kinh vi thiên nhân*, nhất kiến chung tình.

* **Kinh vi thiên nhân** (惊为天人): vô cùng kinh ngạc, cho rằng chỉ có thần tiên mới đạt được loại trạng thái hay trình độ đó. (theo Baidu)

Tiếc rằng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, nam chính không có ý định cùng nguyên chủ Mộc Khanh Khanh "Ngọt ngọt không thú vị" tiến thêm một bước giao lưu.

Phải biết rằng, nguyên chủ không thích nói nhiều, thận trọng tự ái lại cao quý lãnh điểm, thanh thủy phù dung; nguyên chủ như vậy, chính là ngọt ngọt không thú vị, khô khan chất phác.

Vốn dĩ nguyên chủ cho rằng Ôn Thành chỉ là một lần điểm ngũ của mình, sau khi nhận lời mời đến trường dạy học lại lần nữa nhìn thấy Ôn Thành thì đã không muốn thu tay lại, cố chấp cho rằng đây là duyên phận trời định.

Dựa vào vẻ ngoài kiều mị xuất sắc và cố chấp nghiêm túc theo đuổi, nguyên chủ Mộc Khanh Khanh hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu nữ phụ xuất sắc nhất.

Hơn nữa, trong 1/10* nội dung kịch bản, cô đã chiếm một nửa!

* 9 phần còn lại là thịt ==

Có điều, nguyên chủ cũng không phải loại nữ phụ độc ác.

Nam chính và nữ chính bởi vì thân phận thầy trò, tình cảm cũng không công khai.

Cho nên thật ra Mộc Khanh Khanh cũng hoàn toàn không biết nam chính đã có người trong lòng, vẫn luôn cố chấp theo đuổi nam chính, kết quả là toàn trường đều biết.

Sau đó nữ chính ăn giám, nam chính bạch bạch bạch an ủi nữ chính...

Tóm lại, mục đích kịch bản miêu tả nữ phụ Mộc Khanh Khanh còn là vì để nam nữ chính bạch bạch bạch.

Bất quá, nếu cô đã thay thế nguyên chủ trở thành Mộc Khanh Khanh, vậy chính mình cũng không cần phải liên quan quá nhiều đến nam nữ chính, tốt nhất là sau lần gặp mặt này, hai người đường ai nấy đi.

Cô còn phải để dành sức lực câu dẫn cây cỏ non của cô.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Nếu không phải vì tiền sinh hoạt, cô thật sự không muốn tiếp tục ở lại thế giới này.

Nam chính động dục mọi lúc mọi nơi cũng thôi đi, một tên nam phụ non nớt chưa thành niên vậy mà cũng cương cứng loạn lên.

Quấy cô đến ngay cả một vùng xuân thủy cũng ngo ngoe... Muốn rục rịch.

Nói cho cùng, cũng do hệ thống cung cấp cái thể chất gì mà 【Chạm một cái đã chảy nước】, khiến cho một đóa hoa thuần khiết như cô cũng nhanh chóng sa đọa vào trong thế giới động một chút đã phát tình này...

...

"Kiểm tra thông tin nhân vật", cô muốn thử xem có thể hay đổi cái thể chất gấp quỳ kia đi hay không.

Họ tên nhân vật: 【 Mộc Khanh Khanh 】

Thế giới nhiệm vụ: 《 Lão sư dụ dàng yêu tôi》

Thân phận của nguyên chủ: 【 Lão sư toán học của cao trung Tinh Long 】 (*nữ phụ*)

Đặc điểm tính cách: 【 Cao lãnh, không thích nói chuyện 】

Đặc điểm ngoại hình: 【 Vưu vật quyến rũ 】

Đặc điểm thể chất (*không thể sửa đổi*):

【 Danh khí 】 Bạch Hổ, Trúng Cá Hồi

【 Độ miễn cảm 】 chạm một cái đã chảy nước

Mục tiêu nhiệm vụ: 【 Đường Kỳ Dung 】 (*nam phụ số một*)

Nhiệm vụ nhánh:

Nhiệm vụ một 【 hoàn thành 】

Nhiệm vụ hai 【 thất bại 】

Nhiệm vụ ba 【 chưa mở ra 】

Bốn chữ "Không thể sửa đổi" có thể nói là sáng mù mắt Mộc Khanh Khanh, đầu gối đau quá ~

Vì nhuộm đen đóa hoa thuần khiết như cô, hệ thống quả thực là không thể đáng giận hơn được nữa.

Trên đời này sao lại có hệ thống mặt dày vô sỉ như thế chứ... (ツヅ ― ツヅ)

Khi Mộc Khanh Khanh đang đau buồn ở đằng kia, Đường Kỳ Dung lại cực kỳ khó chịu.

Sau khi hần lao ra khỏi văn phòng đã vội vội vàng vàng chạy đến WC trong trường học, vừa mới vào phòng đã hùng hực khí thế kéo quần xuống, thả ra dục vọng đã đứng thẳng từ lâu của chính mình.

Mới vừa kéo quần lót ra, côn thịt đã "Bang" một tiếng chạm vào cơ bụng cứng trảng.

Côn thịt màu da tươi mới sạch sẽ, có thể thấy được là ngày thường ngay cả thủ dâm cũng ít khi làm.

Nhưng hiện giờ, côn thịt non nớt kia lại đang dữ tợn muốn phát tiết bất mãn của nó. Nhiệt độ côn thịt thô to vô cùng nóng bỏng, dục niệm trong lòng Đường Kỳ Dung cũng lập đi lập lại như thiêu đốt.

Dục vọng trên thân gây bành trướng, gân xanh nổi lên, dáng vẻ hung ác trảng kiện của côn thịt như một dã thú mới vừa được thả ra, ngao ngao tru lên; trên thân gây vốn kiều nộn hồng nhạt cũng bị dục vọng khó kiềm nén nhuộm dần thành màu đỏ điểm lẹ.

Quy đầu nhếch lên thẳng tắp chọc phá không khí, hướng thẳng lên phía trên; lỗ nhỏ miễn cảm phía trước cũng đã sớm không nhận nổi mà rỉ ra tinh dịch trong suốt, đôi tay bắt đầu men theo chất lỏng trơn trượt nhanh chóng lên xuống. Hần dùng đôi tay mình vòng qua bộ dạng dữ tợn đáng sợ trên thân gây, động tác trực trác nhanh chóng vuốt ve côn thịt, không dám có một giây tạm dừng, khát vọng trong lòng càng rung động theo động tác lên xuống, thậm chí động tác còn thô lỗ mang đến cảm giác hơi hơi đau đớn mới có thể thoả giảm bớt dục vọng đáng sợ trong người.

Guồng mặt của thiếu niên tuần tú vốn tràn ngập dương quang soái khí, hiện giờ lại bị loại động tác an ủi kịch liệt này kích thích cũng đã sớm bị dục vọng tràn trệ thay thế; trên guồng mặt tuần tú non nớt bóng loáng tinh tế, hai vệt đỏ ửng làm say lòng người hiện lên hết sức rõ ràng.

Rõ ràng là thiếu niên non nớt còn chưa thành niên, lại giống như bị nghiền mà lập đi lập lại động tác dâm mị; Dùng đôi tay khó nhin không ngừng từ phía trước ra phía sau, từ trên xuống dưới mà xát côn thịt phát dục hoàn mỹ kia của hắn.

Mặc dù không có bao nhiêu kinh nghiệm tự an ủi, nhưng lúc này đây, Đường Kỳ Dung lại có thể cảm giác rõ ràng khác biệt.

Rõ ràng là luật động như nhau, động tác thậm chí còn càng thêm kịch liệt, nhưng một chút cũng không thể làm hắn giảm bớt nửa phần dục hỏa, ngược lại còn khiến cho hắn bắt đầu hoài niệm côn thịt cách vài vốc mà sát vào nơi mềm mại cách đây không lâu.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, không hề ngoài ý muốn, dục vọng của hắn giống như bị thêm một mồi lửa...

Không đủ, không đủ... Hắn càng muốn nhiều hơn...

Hắn muốn...

Hắn muốn... cô ấy, muốn đôi tay của cô an ủi hắn, muốn đôi môi anh đào của cô phun ra tiếng rên rỉ ngọt ngào động lòng người, muốn hai bầu ngực đầy đà của cô chỉ để cho hắn đùa bỡn, muốn vòng eo của cô kè sát hắn, muốn chân cô quấn quanh hông hắn không chút kẽ hở... Thậm chí muốn nhất chính là có thể chìm sâu vào nơi mềm mại tiêu hồn của cô.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Trong cảnh tượng tươi đẹp như vậy, động tác trên tay hắn càng ngày càng nhanh.

Khoái cảm ngập đầu đột nhiên truyền đến, thì ra chỉ cần nhớ lại những hình ảnh đó thì cơn thịnh của hắn đã không chịu khống chế mà bắn ra tinh dịch.

"Um... Lão sư, bắn... Tất cả đều bắn cho cô... A..." Tiếng rên rỉ không tự chủ từ đôi môi đỏ tươi ướt át của hắn tràn ra, trong nháy mắt, gọi lên xưng hô của người mà thậm chí mình còn không biết tên kia, cảm giác cảm kích khiến trong lòng hắn toát ra hưng phấn và khoái cảm kỳ lạ.

Tinh dịch màu trắng ngà từ trong quy đầu phun ra, đại lượng tinh dịch đều bị hắn dùng tay tiếp được, đôi tay vốn trắng nõn sạch sẽ giờ đã bị tinh dịch sền sệt lây nhiễm hương vị đậm mỹ.

Phát tiết qua đi, tiếng thở nặng nề lại trở nên vững vàng, ý thức tan rã của Đường Kỳ Dung cũng bắt đầu chậm rãi hồi phục.

Vậy mà hắn lại vừa mới dựa vào một ít ảo tưởng khó có thể mở miệng để bắn ra. Khó khăn lắm mới muốn phát tiết một lần, thế mà nhanh như vậy đã bắn ra...

Tinh dịch đỏ hồng trên mặt vừa mới rút đi, Đường Kỳ Dung lại đỏ mặt, con ngươi trong suốt rút đi tình cảm mãnh liệt, tràn đầy ngượng ngùng.

Rõ ràng chỉ mới gặp, nhưng dục vọng bị cô dẫn ra lại mãnh liệt đến không thể chậm trễ nửa phần.

Hơn nữa, người kia còn là lão sư của mình, vừa rồi mình làm như vậy, coi như là có dục vọng với lão sư?

Như vậy là không đúng... nhỉ?

Có điều, nếu cô ấy là lão sư của mình, vậy thì mỗi ngày mình đều có nhìn thấy cô ấy ~

Tương tượng như vậy, thân phận lão sư này quả thực không thể tuyệt hơn!

"A! Đúng rồi đúng rồi! Lão sư còn ở văn phòng chờ mình!"

Vừa mới "Kịch liệt vận động" xong thiếu niên đầy sức sống lại bắt đầu chạy mất.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

^_^_^_^_^_^_^_^_^

Dương: Hôm nay chỉ có thịt vụn ~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: VƯỜN TRƯỜNG (4) Nhớ rõ tôi là đại diện ban toán học là được rồi

《VƯỜN TRƯỜNG (4)》

NHỚ RÕ TÔI LÀ ĐẠI DIỆN BAN TOÁN HỌC MỚI NHẠM CHÚC LÀ ĐƯỢC RỒI

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Sợ đề lão sư dợt lâu, Đường Kỳ Dung có thể nói là hack tốc độ về tới lớp học.

Đầu tiên là bảo lớp trưởng "đã xin nghỉ" nhanh chóng thống kê thông tin của học sinh, sau đó giao lại cho hắn.

Còn hắn thì thông thả ung dung ngồi trên chỗ ngồi của mình bình phục tâm tình và thân thể.

"Hắc hắc, nhìn cậu sắc mặt hồng nhuận, mắt phiếm thủy quang. Từ thực tế có thể thấy, Đường đại giáo thảo* của chúng ta qua một kỳ nghỉ hè, có phải sao hồng loan* động rồi hay không?" Ngồi cùng bàn với Đường Kỳ Dung, trên mặt Trương Thước cười đáng khinh, dùng bả vai đụng Đường Kỳ Dung đang ngồi một bên.

**Giáo thảo (校草): nam sinh được công nhận là đẹp trai nhất, đồng thời năng lực giao tiếp, thành tích học tập hay các loại phương diện khác đều vô cùng xuất sắc, bất luận là tiểu học, sơ trung, cao trung, đại học, mỗi trường học chỉ có một giáo thảo duy nhất. (Theo Baike)*

**Sao Hồng loan (红鸾星): chỉ vận đào hoa.*

Nghe thấy Trương Thước trêu chọc, trong lòng Đường Kỳ Dung hơi động, trên khuôn mặt tuấn tú dương quang soái khí treo lên nụ cười sáng lạn, "Đúng vậy, đã thích một người, đáng tiếc tôi lại không dám theo đuổi..."

"Tôi dựa vào, cậu đừng có giả bộ ngây thơ, từ nhỏ đến lớn cậu được nhận không ít thư tình, dựa vào kinh nghiệm bị theo đuổi của cậu, vậy mà còn không dám theo đuổi người ta? Tiểu tử cậu đập đầu vào gối chết cho rồi đi!"

Trương Thước rõ ràng không tin lời Đường Kỳ Dung nói, hoa đào của Đường Kỳ Dung rơi không ngừng vậy mà còn chơi trò ngượng ngùng? Nhìn thấy đáng về xuân tâm nhộn nhạo lúc mới bước vào phòng học kia của hắn, nhóm nữ học bá một sách đã mấy tháng nghỉ hè chưa gặp nam thần đều ở đẳng kia yên lặng ngây người nuốt nước miếng...

"Tin hay không tùy cậu ~" đối mặt với sự tin tưởng của Trương Thước, Đường Kỳ Dung cũng không giải thích quá nhiều. Chỉ ném xuống một câu đã gục đầu trên bàn học không nói chuyện nữa.

Thay vì lãng phí miệng lưỡi tranh chấp với cậu ta còn không bằng ngắm lại dư vị lần đầu gặp lão sư, quá đáng tiếc, lúc ấy hắn nên cảm thụ mềm mại thom ngát của cô ấy nhiều hơn...

Chưa từng cùng người khác tiếp xúc thân mật như vậy, lần đầu tiên hắn nhận thức được, mình lại khát vọng cảm giác tuyệt vời do da thịt mang lại mãnh liệt như vậy.

Đương nhiên, khát vọng duy nhất của hắn cũng chỉ có sự mềm mại của lão sư: Bầu ngực đầy đặn nảy trên mặt mình, vòng eo tinh tế kè sát ngực mình, hai chân của hắn và cô giao triển, còn có nơi riêng tư của hai người ma sát tiếp xúc...

Xong rồi xong rồi, hình như phía dưới của hắn lại phản ứng...

Editor: Dương Gia Uy Vũ

"Hắc, vừa rồi cậu không ở đây quả thực quá đáng tiếc, trường học đưa tới lớp chúng ta một mỹ nữ lão sư, mấu chốt là diện mạo kia, đáng người kia, quả thực làm người ta chảy nước miếng..."

Mới vừa ngừng nghỉ một lát Trương Thước lại bắt đầu lải nhải không ngừng, "Đúng rồi đúng rồi, còn bảo cậu cứ trực tiếp mang bảng thống kê đến văn phòng giáo viên."

"A? Vậy giờ cô ấy đâu rồi?" Đường Kỳ Dung ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Trương Thước hỏi.

"Cái gì mà cô ấy đâu rồi? Cậu nói Mặc lão sư ấy hả? Người ta khẳng định đã đi rồi." Trương Thước nhướn mày, sức lực đáng khinh sâu trong xương tủy hiện ra, "Còn nữa nha, lão sư này, mặc dù đáng người diện mạo là nhất đẳng, nhưng lại quá cao ngạo lạnh lùng, đáng tiếc, đáng tiếc... Có điều, nhan sắc là chính nghĩa, Mặc lão sư vẫn là đủ để cho người ta quý liếm ~ chắc chắn ~"

"Không được có dâm ý với lão sư!" Đường Kỳ Dung trừng mắt nhìn Trương Thước một cái, trong giọng nói cũng mang theo vài phần nghiêm túc.

"Hừ, miệng thì chê nhưng thân thể lại thành thật! Nói cho cậu biết, tôi vậy là còn đứng đắn đấy, cũng chỉ là cười cợt vài câu, cậu đó, nói không chừng sau khi thấy cô ấy sẽ trực tiếp muốn lột sạch luôn ~" Trên mặt Trương Thước vẫn mang theo nụ cười đáng khinh mang tính tiêu chí kia, làm mặt quý trêu đùa Đường Kỳ Dung.

Người nói vô tình nhưng người nghe có tâm, Đường Kỳ Dung bị Trương Thước đánh bậy đánh bạ mà chọc trúng tâm sự, lỗ tai lạng lẽ phiếm hồng.

Sợ mình lại liên tưởng đến cái gì, quá nhiều tiểu huynh đệ của mình, Đường Kỳ Dung vội vàng thay đổi đề tài, "Cậu nói tôi nghe một chút, mới vừa rồi Mặc lão sư đã nói cái gì?"

"Còn có thể nói cái gì chứ, tự giới thiệu, sau đó tìm cậu, kết quả cậu không có ở đây, nên đã nhờ tôi chuyển lời cho cậu, tiếp theo thì cao quý lãnh diễm "Bãi triều"."

Về mặt Trương Thước giống như đang nghỉ【 Cô ấy thật thú vị 】, sau đó như đột nhiên nghĩ tới cái gì, thay đổi thành về mặt muốn nghe bát quái, "Cậu gặp Mặc lão sư của chúng ta khi nào vậy? Chẳng thần sẽ được khoan hồng, sao Mặc lão sư lại bảo cậu thống kê thông tin học sinh?"

"Vừa gặp ngoài hành lang." Đường Kỳ Dung qua loa lấy lệ trả lời Trương Thước, vẻ mặt sốt ruột hỏi hần, "Mộc lão sư đã giới thiệu cái gì? Cô ấy... tên gì? Dạy môn gì? Không phải là chủ nhiệm lớp chúng ta đấy chứ... Không phải trước đó đã thông báo Lưu lão sư là chủ nhiệm lớp sao, giờ thay đổi rồi à?"

Nghĩ đến khả năng này, trên mặt Đường Kỳ Dung không kiềm được hiện ra một nụ cười, nếu đúng là chủ nhiệm lớp, hai người bọn họ sẽ càng có nhiều cơ hội gặp nhau...

"Cậu đang lăm nhăm lăm nhăm hỏi loạn xạ cái gì vậy chứ?" Trương Thước xoa xoa thái dương, mới qua một kỳ nghỉ hè thôi mà, sao giáo thảo ngồi cùng bàn lại trở nên lại lải nhải ngu dại rồi, "Hỏi đến đâu tôi cũng đau rồi này."

"À, cậu mau trả lời đi" Đường Kỳ Dung hơi ngượng ngùng, nhưng trong lòng hần thật sự sốt ruột nên cũng có chút không quan tâm, bất chấp tất cả.

"Không phải tôi đã nói rồi sao, lão sư này, là một mỹ nhân lạnh lùng, chỉ nói tên là Mộc Khanh Khanh, hắc! Tên này đủ văn nghệ! Khanh Khanh, ài u, cái tên này..."

Đường Kỳ Dung trừng mắt nhìn Trương Thước một cái, ý bảo hần đừng loạn ngắt lời, nói tiếp đi.

【 Hừ! Khanh Khanh?! Không có việc gì gọi thân mật như vậy làm chi! 】

Nhận thấy bạn ngồi cùng bàn trừng mắt, Trương Thước "Hắc hắc" cười một tiếng, "Mộc lão sư là giáo viên dạy toán của chúng ta, không phải chủ nhiệm lớp, chỉ là nhận uỷ thác nên hôm nay mới đến lớp chúng ta."

"Giáo viên dạy toán?" Đường Kỳ Dung trầm tư một hồi, lại tận lực khắc chế nụ cười ngu ngốc của mình, "Đại diện ban toán học của lớp chúng ta là ai?" Ý định của Đường Kỳ Dung là gì không cần nói cũng biết.

"Tôi... Là tôi! Cậu... cậu muốn làm gì! Tôi nói cho cậu biết! Đây chính là vì tôi phải gặp giáo viên toán học hỏi đầu một năm trời, trời cao rũ lòng thương thường phúc lợi cho tôi! Cậu mơ cũng đừng mơ!!" Về mặt Trương Thước phòng bị trừng trừng Đường Kỳ Dung.

"Cho cậu một cơ hội cuối cùng, nghĩ kỹ rồi hãy nói..."

"..."

"Nhưng mà chủ nhiệm lớp vẫn chưa đồng ý." Hần hấp hổi giấy giữa vài cái.

"Phía chủ nhiệm lớp cậu không cần phải xen vào, về sau chỉ cần nhớ rõ tôi là đại diện ban toán học mới nhậm chức là được rồi." Khóe miệng treo nụ cười không được phản kháng.

"..."

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Mộc Khanh Khanh vốn là muốn đến lớp học của Đường Kỳ Dung, gọi hần ra thông báo một tiếng, sau đó trên tinh thần giao lưu thuần khiết giải thích một chút, cứu lấy lần sơ ngộ cực kỳ đen tối của hai người.

Kết quả chưa thấy được người, Mộc Khanh Khanh cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi khỏi. Chỉ là nghĩ tiếp theo nhất định phải nhanh chóng làm quỹ đạo của hai người trở nên thuần khiết, cự tuyệt bước lên vết xe đổ của nam nữ chính. (*Dương: Chị mà làm vậy thật đầu bọn em ăn =_ =*)

Chuyện Lưu lão sư nhờ cô, cô đã giao cho nam phụ học bá, cũng coi như hoàn thành.

Kế tiếp, hôm nay cô chỉ còn một chuyện phải làm.

Cũng là sự kiện khiến cho cô kích động, đau tim, sợ hãi-- gặp gỡ nam chính trong truyền thuyết...

Người có thể động dục mọi lúc mọi nơi, sức lực lại như trâu. Mặc dù đối tượng khiến nam chính động dục chỉ có nữ chính, không có một chút liên quan nào với cô. Có điều lúc còn sống lại có thể nhìn thấy, còn cùng nhân vật này tiếp xúc, cũng đủ để xem là một chuyện có thể mang ra khoe khoang.

Bước vào nhà hàng Tây đã hẹn trước, nam chính Ôn Thành đã ngồi vào chỗ.

Sau khi chào hỏi hàn huyên mấy câu, rốt cuộc Mộc Khanh Khanh cũng có thể có từ từ thưởng thức nhan sắc của nam chính.

Nếu không phải đã biết bản tính "Hung tàn" của nam chính, nói không chừng cô cũng sẽ giống nguyên chủ Mộc Khanh Khanh, si mê người đàn ông như vậy.

Nho nhã, ôn tồn lễ độ, văn nhã tuấn đạt, Ôn Thành là biểu tượng hoàn mỹ cho hai chữ "Dịu dàng". MẠCH THƯỢNG NHÂN NHƯ NGỌC, CÔNG TỬ THẾ VÔ SONG*.

* **MẠCH THƯỢNG NHÂN NHƯ NGỌC, CÔNG TỬ THẾ VÔ SONG** (陌上人如玉，公子世无双): dùng để khen một người con trai khôi ngô tuấn tú, đẹp như ngọc, có một không hai trên đời.

Chắc chắn! Kiểu đàn ông này quả thực chính là khẩu vị của cô. Nhưng đáng tiếc, mục tiêu công lược của cô không phải hắn, chân ái của hắn cũng không phải cô.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: VƯỜN TRƯỜNG (5) Hắn sẽ có cơ hội gọi cô ấy là Khanh Khanh chứ?

《VƯỜN TRƯỜNG (5)》

HÃN SẼ CÓ CƠ HỘI GỌI CÔ ẤY LÀ KHANH KHANH CHỨ?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Nhưng cho dù Ôn Thành hợp tâm ý Mộc Khanh Khanh như thế nào đi nữa, cô cũng không dám gây ra chuyện gì khác người.

Thậm chí trong quá trình tiếp xúc, cô cũng đã cố gắng biểu hiện khô khan chất phác, cũng không đáp lại lời nam chính nói, vẫn luôn yên tĩnh thường thức mỹ nhan của nam chính.

Mặc dù làm như vậy đúng thật là không phải phép, nhưng lúc Mộc Khanh Khanh xem thông tin về nguyên thế giới, quá trình xem mắt của nữ phụ và nam chính cũng chỉ là sơ lược, căn bản không có thông tin cụ thể nào cho cô tham khảo.

Bất đắc dĩ, cô cũng chỉ có thể căn cứ vào bốn chữ “Khô khan không thú vị” tự do phát huy.

Trong quá trình dùng cơm, xác thật mỗi thời mỗi khắc Ôn Thành đều giống trong nguyên thế giới, toàn bộ quá trình đều duy trì nụ cười văn nhả có lễ, (đương nhiên không bao gồm về hung tàn khi cùng nữ chủ bạch bạch bạch.) vẫn luôn nói chuyện không nặng không nhạt.

Biểu hiện của Ôn Thành có lễ độ hoàn mỹ, thật sự khiến Mộc Khanh Khanh rất khó liên hệ hắn với con sói đói động dục miệng đầy dâm ngữ trong nguyên thế giới. Rõ ràng hắn không có hứng thú cũng không tính thú đối với kiểu phụ nữ như cô, vậy mà còn có thể nhẫn nại tính tình, tươi cười âm áp dịu dàng.

Bất quá... Có thể đừng cười chọc người phạm tội như vậy hay không...

Mộc Khanh Khanh đã không biết đây là lần thứ mấy cô yên lặng nuốt nước miếng rồi, dưới sự dụ hoặc mãnh liệt như vậy, cô còn phải cần bất động thanh sắc nhẫn nhịn kích động rít gào trong lòng, bày ra một dáng vẻ lạnh nhạt không thú vị. Quả thật là đòi người như một vở kịch, toàn bộ đều dựa vào kỹ thuật diễn... Có điều thời gian cũng đã chậm chậm qua đi.

Kẹt trong hoàn cảnh băng hòa lưỡng trọng thiên như vậy, thật vất vả mới đợi được đến lúc kết thúc. Mộc Khanh Khanh đang chuẩn bị thoát ly khỏi khu vực bao trùm hormone của nam chính, sau khi nói tạm biệt, Ôn Thành hơi hơi mỉm cười, vậy mà lại mở kim khâu, muốn mời cô cùng đi xem phim.

Phòng chừng hắn cũng đã nhận ra Mộc Khanh Khanh muốn từ chối hắn, Ôn Thành không ngừng miệng, căn bản không cho Mộc Khanh Khanh cơ hội nói ra: “Tôi biết cô không có hứng thú muốn tiếp tục kết giao với tôi, gần đây tôi cũng đã có người mình thích. Có điều, tương phùng là duyên, là đôi tượng xem mắt, lấy giao tình vừa rồi giữa hai chúng ta, đi xem một bộ phim hẳn là vẫn có thể chứ? Bằng không tôi đành phải lãng phí về xem phim đã mua rồi.” Giờ giờ lên hai tấm vé trong tay, mặt mày Ôn Thành vẫn tươi cười dịu dàng như cũ, phong tình lưu chuyển, ngữ khí ôn hòa lại mang theo một chút dí dỏm hài hước.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Quá phạm quy rồi... nam chính tình trùng lên não có thể động dục bất cứ lúc nào sao có thể trở nên dịu dàng mê người như vậy chứ? Cô có thể đổi mục tiêu nhiệm vụ được không? Cô sắp coi trọng nam chính mất thôi...

Có điều xem ra nam chính đối với nữ chính cũng là nhất kiến chung tình, ngày đầu tiên khai giảng đã gặp nhau, chắc chắn! Quả nhiên là chân ái~

Ôn Thành đã nói đến loại tình trạng này, hướng chỉ cô cũng rất có hảo cảm với hắn, quân tử nho nhã lễ độ đã mời, Mộc Khanh Khanh cũng không hề

ngượng ngùng, sáng khoai đáp ứng.

Cho dù không thể công lược hấn, nhưng vẫn có thể làm bạn bè, đường mất cũng được mà. Chuyến xe tình yêu không thể xuất phát, nhưng thuyền nhỏ hữu nghị vẫn là có thể ra khơi!

Mới vừa com nước xong, hai người quyết định không lái xe, đi bộ đến rạp chiếu phim. Rạp chiếu phim cách nhà hàng hai người ăn com không xa, coi như tản bộ sau khi ăn.

Trên đường đến rạp chiếu phim, không khí giữa hai người cũng không tệ. Mộc Khanh Khanh có ý định chèo thuyền nhỏ hữu nghị, sau khi tháo bỏ phòng và khách sáo, cô cũng ngày càng cảm giác được, cùng loại quần tử ôn nhả này nói chuyện với nhau, đúng là chuyện khiến người ta vui sướng.

Mặc dù vì phải duy trì hình tượng cao lãnh, cô vẫn không nói nhiều như cũ, nhưng so với việc “Lạnh nhạt vô lý” khi ở nhà hàng Tây, dọc theo đường đi cô cũng ngẫu nhiên đáp lời nhưng thật ra đã mang theo không ít chân thành.

Tóm lại, không khí giữa nam chính và nữ phụ làm bạn mà đi xưa nay chưa từng nhẹ nhàng sung sướng như thế, hai người nói từ thi từ ca phú cho đến triết lý nhân sinh, hoà thuận vui vẻ.

Hai đương sự tất nhiên chỉ là bạn tốt giao lưu thuận khiết, đều dự định đưa cách mạng hữu nghị tiến hành tới cùng. Có điều khi người khác nhìn thấy lại thay đổi hương vị.

Hốc mắt Đường Kỳ Dung ửng đỏ, trong mắt chua xót nhìn một đôi tình lữ ngọt ngào một đường nói nói cười cười đi vào rạp chiếu phim, chua xót ngăn không được tràn đầy trái tim.

Hôm nay trái tim nhỏ bé cùng với thân thể của hấn đã chịu kích thích lớn như vậy, Mộc lão sư lại không có ở trường học, hấn không thể tiếp tục ở trường chờ đợi được nữa, báo lớp trưởng một tiến liền đi mất.

Sau đó hấn một mình rời khỏi trường học, muốn đi dạo đầu đó, thuận tiện ăn một bữa com.

Đương nhiên hấn sẽ không thừa nhận mình đã nghĩ nói không chừng có thể ở gặp phải Mộc lão sư ở bên ngoài đâu! Hấn thật sự không có mỗi thời mỗi khắc đều muốn nhìn thấy cô!

Cũng không biết duyên phận có bao lớn, không nghĩ tới hấn vậy mà thật sự thấy Mộc lão sư trên phố. Mặc dù chỉ là một cái bóng dáng, nhưng hấn vẫn nhận ra; không chỉ có quần áo, còn có xúc cảm da thịt dưới lớp quần áo kia hấn cũng nhớ rõ ràng.

Chỉ là kích động hưng phấn trong lòng còn chưa kịp nảy lên đã lập tức bị một thùng nước đá dội thẳng không chút lưu tình.

Bên cạnh bóng hình xinh đẹp làm hấn kích động không thôi kia lại có thêm một người xa lạ, còn là đàn ông.

Bóng dáng cao lớn đỉnh đặc, tây trang trên người cất may tinh xảo, còn có dáng người tam giác tiêu chuẩn hoàn mỹ kia, rõ ràng, đây là một người đàn ông ưu nhả thành đạt, trên người hấn ta còn có một loại hương vị thành thực mà lứa tuổi học sinh cao trung như hấn sẽ không có.

Hấn tình nguyện ở trên phố không gặp được Mộc lão sư còn hơn, như vậy hấn cũng không cần phải một mình yên lặng đi theo hai người, không cần phải nhìn bọn họ một đường trò chuyện với nhau bước vào rạp chiếu phim, cũng không cần phải nhìn thấy hình ảnh hài hòa làm người ngoài khó có thể chen chân vào kia, cũng không cần phải nhìn người đàn ông khác mang lại niềm vui cho cô...

Đã sớm nên thừa nhận, sau hai lần ôm chặt, hấn đã ẩn nấp ý nghĩ dị dạng với lão sư, còn không biết xấu hổ ảo tưởng những ngày được gặp lão sư sắp tới, lừa mình dối người không thêm nghĩ đến cái nhìn của Mộc lão sư, một chút cũng không dám tự hỏi Mộc lão sư đã có một nửa kia hay chưa, không thêm nghĩ đến hiện thực thực tế, chỉ ở tại chỗ mà nằm mơ hết như một đứa trẻ ngây thơ ấu trĩ!

Cũng đúng thôi, Mộc lão sư là một người khiến người khác ước ao tới cỡ nào, bản thân mình không phải đã tự lãnh hội rồi sao? Thậm chí chỉ là lướt qua, cũng đã thành nghiện khó bỏ. Sao có thể chỉ có một người như mình muốn theo đuổi Mộc lão sư?

Hấn thậm chí muốn xông lên kéo hai thân ảnh đang đứng chung một chỗ kia ra, dựa vào cái gì mà tên kia có thể cách Mộc lão sư gần như vậy, dựa vào cái gì mà hấn ta không ngừng nói chuyện với Mộc lão sư, nhưng... hấn dựa vào cái gì mà bất mãn, dựa vào cái gì mà trách cứ hai người kia ở bên nhau?

Chẳng qua...

Chẳng qua là trong lòng bị nứt ra có chút đau, một chút đau lại sắp khiến hấn chịu không nổi, hấn khó có thể che dấu ghen ghét trắng trợn, ghen ghét cái người xa lạ kia đứng ở bên cạnh lão sư trước hấn, cùng Mộc lão sư tản bộ, cùng nhau hẹn hò xem phim, mà hấn lại chỉ có thể ở sau lưng nhìn bọn họ.

Có ai oán, rõ ràng cô đã tiếp xúc thân mật với hấn như vậy, vì cái gì còn có thể xem như không có chuyện gì cùng người khác hẹn hò.

Có ỳu khuất, lúc ấy khẳng định cô cũng cảm nhận được hấn động tình với cô, vậy mà một chút cũng không muốn giải thích, không thêm để ý hay sao?

Thậm chí còn có một chút tự ti, hấn vẫn còn là một học sinh cao trung chưa bước chân ra ngoài xã hội, cũng chỉ có những nữ sinh miệng còn hôi sữa kia mới có thể thích hấn, hấn không có loại thành thực tích lũy theo năm tháng đó, sao lão sư có thể có cái nhìn khác về hấn chứ...

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Nhưng mà...

Nếu hấn cời bỏ bộ đồ thể thao ầu trĩ trên người ra, thay tây trang giày da, vậy thì lão sư có thể cũng suy xét hấn một chút hay không?

Nếu non nót thanh xuân trên mặt hấn được thành thực ôn trọng thay thế, hấn nghịch ngợm buồn cười biến thành khiêm nhường có lẽ, vậy thì có phải hấn sẽ có cơ hội gọi cô ấy là Khanh Khanh hay không?

Có thể hay không?

Có phải hay không?

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

^_^_^_^_^_^_^_^

Dương: nội tâm của Dung Dung thật phong phú quá đi ~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: VƯỜN TRƯỜNG (6) Chẳng lẽ lão sư cũng ở nơi này?

《VƯỜN TRƯỜNG (6)》

CHẲNG LẼ LÃO SƯ CŨNG Ở NƠI NÀY?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

“Cảm ơn, làm phiền anh rồi.” Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng cúi đầu trước cửa sổ xe tạm biệt Ôn Thành, trên mặt mỹ lệ như hoa, phác hoạ ra một nụ cười thanh lệ khó có được.

“Hai người ‘ hẹn hò ’, đưa phái nữ về nhà, về tình về lý, không cần nói lời cảm tạ.”

Gương mặt Ôn Thành vốn đã dịu dàng đa tình, hơn nữa cánh môi hoa đào của hấn gọi lên nụ cười phong lưu, một bộ dáng tuấn nhã như ngọc khiến Mộc Khanh Khanh nhìn không chớp mắt.

Lấy lại bình tĩnh, Mộc Khanh Khanh vẫy vẫy tay với Ôn Thành, “Vậy hẹn gặp lại, rảnh rồi lại liên lạc.”

“Được, hẹn gặp lại.” Dứt lời, Ôn Thành không hề dừng lại, trực tiếp lái xe rời đi trước.

Mộc Khanh Khanh nhìn chiếc xe càng lúc càng xa, chậm rãi nhìn không thấy bóng dáng nữa, cũng không dừng lại lâu, trực tiếp tiến vào tiểu khu, về nhà.

Sau khi thân ảnh Mộc Khanh Khanh biến mất trên đường, một chiếc xe taxi vẫn luôn nấp ở gần đó chậm rãi đi lên, người ngồi trên đó đúng là Đường Kỳ Dung mới vừa một đường theo đuôi hai người Mộc Khanh Khanh và Ôn Thành.

Trên xe taxi, Đường Kỳ Dung đang nói chuyện điện thoại với ba hấn, giọng nói truyền vào điện thoại vẫn giống như ngày thường, vui vẻ như ánh mặt trời. Chỉ là biểu cảm trên mặt hấn lại nhìn không ra một chút cao hứng nào, ngược lại là một mảnh âm trầm và mưu tính.

Đường Kỳ Dung nói chuyện với ba xong, chậm rãi thu hồi di động. Không hề phát ra một chút động tĩnh.

Hấn biết người đàn ông kia, là lão sư khá nổi tiếng ở trường, Ôn Thành. Chẳng lẽ hai người bọn họ đã quen biết từ lâu? Như vậy cô ấy lựa chọn nhận lời mời của trường học cũng là vì hấn ta sao? Hai người bọn họ...

Dừng lại! Không thể lại suy nghĩ loạn!

Tốt xấu gì lão sư cũng không ở chung với hấn ta, không có mời hấn ta vào nhà, thậm chí hai người cũng không có biểu hiện ra cử chỉ gì quá mức thân

mặt! Nói không chừng chỉ là bạn bè bình thường, chỉ là đồng nghiệp bình thường thôi!

Cũng không biết là đang lừa ai, hay là muốn gây giữa cái gì, Đường Kỳ Dung ép buộc chính mình bỏ qua nụ cười chân thành tươi đẹp của lão sư đối với Ôn Thành, quên đi hình ảnh lão sư vừa mới “Không tha” nhìn về phía Ôn Thành.

Hãy để cho hắn lại lừa dối bản thân một lần, ném thù một lần, tranh thù một lần đi.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

...

Sau khi Mộc Khanh Khanh về đến nhà, vẫn có việc cần làm, ngày mai đã phải chính thức đi dạy, yêu cầu cô phải chuẩn bị thật tốt một chút.

Còn có kế hoạch "tẩy trắng" quan hệ với Đường Kỳ Dung, cũng phải suy nghĩ lại một chút. Mặc dù đây là "Thế giới tình dục" cả trai lẫn gái đều có thiên phú dị bẩm, nhưng rốt cuộc thì đứa bé Đường Kỳ Dung kia vẫn chưa thành niên, lại dễ dàng xúc động; chủ yếu là tục ngữ nói rất đúng, một giọt tinh mười giọt máu*, thân là một đứa nhóc vẫn là nên dưỡng tốt thân thể đi!

** Một giọt tinh mười giọt máu (一滴精十滴血): là quan niệm dân gian, có nghĩa là mười giọt máu mới sản xuất được một giọt tinh dịch, ý nói tinh dịch còn quý giá hơn máu (nhưng theo mình tìm hiểu thì điều này không đúng)*

Còn có một chuyện, mặc dù đã sớm nghe nói mỗi khi nhận một nhiệm vụ ở “Tổ tình dục” đều sẽ có rất nhiều nhiệm vụ nhánh bạch bạch bạch, nhưng để một đóa hoa thuần khiết như cô trực tiếp câu dẫn một thiếu niên vị thành niên lên giường làm việc, lương tâm của cô thật sự không thể qua được cái ranh giới kia, cho nên có thể kéo dài thì kéo dài đi...

Vậy nên hiện giờ tình huống của cô rất là phức tạp, mặt ngoài phải duy trì hình tượng là lão sư toán học cao quý lãnh điểm của Đường Kỳ Dung, nhưng bên trong còn phải lén lút công lược hắn, hơn nữa còn không lộ dấu vết mà trở thành lão sư thuần khiết trong nhân sinh của hắn, à, đúng rồi, lần đầu tiên gặp mặt hắn còn xảy ra tiếp xúc thân thể thân mật như vậy...

Sau khi làm việc trong thư phòng một lúc lâu, việc dạy học ngày mai đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ là chuyện về tiểu tử Đường Kỳ Dung kia vẫn không biết phải làm sao.

Rửa mặt xong, nằm ở trên giường suy nghĩ đối sách, Mộc Khanh Khanh gọi hệ thống ra ——

“Tôi muốn kiểm tra tin tức có liên quan đến nhiệm vụ nhánh thứ ba.” Cô vẫn nên xem xét trước đến tiết tháo đã chết sạch của hệ thống quân, nhiệm vụ tiếp theo có thể chỉ cần nhìn đã muốn đánh hay không.

[Ký chủ chưa gặp được điều kiện kích phát nhiệm vụ thứ ba, không có quyền xem xét tin tức có liên quan.]

Vẫn luôn bị Mộc Khanh Khanh vì "chuyện nào đó" mà canh cánh trong lòng thậm chí quá hóa giận ác ý nói xấu, hệ thống quân rất là cao lãnh cự tuyệt.

“Xem xét điều kiện kích phát nhiệm vụ thứ ba.” Hừ! Cô cũng không tin không hỏi được một chút tin tức hữu dụng nào!

[Mục tiêu nhiệm vụ của thế giới này:【 Đường Kỳ Dung 】.]

“...”

Cái này quả thực đúng là vô nghĩa!!!

Bị làm âm ỉ một trận như vậy, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, Mộc Khanh Khanh cũng không muốn nghĩ đến những việc vất vả lung tung rối loạn kia nữa.

Trời đất bao la, giấc ngủ là lớn nhất...

...

Đến cùng với buổi sáng tươi đẹp là chuông báo thức làm người ta căm thù đến tận xương tủy, Mộc Khanh Khanh chán ghét mỗi một sáng sớm ngủ không đủ giấc...

Tối hôm qua vốn dĩ đã bị các loại tâm sự quấy rầy, ngủ rất khuya, thật vất vả mới tiến vào mộng đẹp ngọt ngào, kết quả lại nghe thấy âm thanh dọn nhà ồn ào ào cách vách, làm cô liên tiếp bừng tỉnh từ trong mộng.

Đúng là đủ kỳ quái, vậy mà còn có người hơn nửa đêm dọn nhà, muốn vào ở gấp đến độ như vậy sao? Một buổi tối cũng nhin không nổi chắc?

Haizz, mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng Mộc Khanh Khanh vẫn phải rời giường đi làm.

Ngày đầu tiên đã đến trễ cũng không hay...

Chắc chắn, nhìn cái quần thâm mắt đáng thương của cô kia, muốn che cũng không che được...

Mộc Khanh Khanh nằm ỳ trên giường thành tảng căn bản không có thời gian làm bữa sáng, chỉ đơn giản thu thập một chút đồ vật, trực tiếp mở cửa ra ngoài.

Sau khi Mộc Khanh Khanh đóng cửa lại khóa kỹ, chuẩn bị đi thang máy, bên tai cũng nghe thấy thanh âm cửa phòng cách vách - đầu sỏ gây tội tối hôm qua hại cô ngủ không ngon mở ra, ngược lại cô cũng không vội vàng vào thang máy, cô muốn nhìn thử xem là kỳ nhân dị sĩ nào hơn nửa đêm chơi còn chơi trò dọn nhà?

[Tuyên bố【 nhiệm vụ ba 】: Thành công mời Đường Kỳ Dung cùng đi đến trường. Chú ý: Đây là nhiệm vụ hằng ngày, ký chủ cần kiên trì.]

Khi hệ thống nói tới đây, tạm dừng trong chớp mắt, âm thanh điện tử lạnh như băng lại tiếp tục vang lên, [Khen thưởng nhiệm vụ: Đại lượng kim tệ.]

Khi nhìn thấy Đường Kỳ Dung từ trong nhà đi ra, Mộc Khanh Khanh kinh ngạc nhướn mày, trong kịch bản của nguyên thể giới cũng không nói nữ phụ và nam phụ ở cách vách nhau mà? Chẳng lẽ là bởi vì chuyện này không có liên quan gì đến việc nam nữ chính bạch bạch bạch, cho nên không giới thiệu à?

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Nghi vấn vừa mới dâng lên trong lòng còn chưa kịp hiểu rõ, Mộc Khanh Khanh lại bị âm thanh của hệ thống nhắc nhở hấp dẫn tâm trí.

Khen thưởng nhiệm vụ quá dụ hoặc! Hơn nữa so sánh với hai cái nhiệm vụ ném tiết tháo lần trước, cái này quả thực là quá nhân tính hóa rồi! Tối hôm qua cô còn đang rầu rĩ phải làm thế nào mới bắt động thanh sắc mà công lược Đường Kỳ Dung! Sáng nay hệ thống đã cho cô một kiến nghị tốt như vậy.

Bên kia sau khi Đường Kỳ Dung phát hiện Mộc Khanh Khanh chú ý tới hắn, động tác mở cửa dừng lại, đôi mắt xinh đẹp sạch sẽ hơi mở, môi đỏ khẽ nhếch, hệt như không ngờ lại gặp được Mộc Khanh Khanh ở đây, thần thái động tác của hắn đều hoàn mỹ miêu tả sự kinh ngạc và vô tội của hắn, lại còn lựa chọn đánh đòn phủ đầu, “Chẳng lẽ lão sư cũng ở nơi này?”

“Ừ, có phải cậu định đến trường hay không?” Câu hỏi này thật sự quá vô nghĩa, có điều loại chuyện mời mọc này, vẫn phải có một câu làm nền.

“Đúng vậy, lão sư có muốn đi cùng nhau không?” Khuôn mặt tuần tú hiện ra một nụ cười mà hắn đã luyện tập suốt cả đêm.

Nhìn tươi cười trên mặt Đường Kỳ Dung, Mộc Khanh Khanh hơi nhúu mày đẹp, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác khó hiểu, rõ ràng là một thiếu niên thanh xuân rực rỡ như ánh nắng, sao lại lộ một nụ cười thành thực kỳ quái như vậy?

Mà Đường Kỳ Dung thấy Mộc Khanh Khanh hơi hơi nhúu mày mảy, còn tưởng rằng cô chán ghét lời mời của hắn.

Nụ cười luyện tập cả đêm trên mặt cũng sắp cứng đờ, đôi tay rũ bên người nắm chặt thành quyền, đôi mắt sạch sẽ cũng nhiễm một tầng màu đen.

Không được sao! Chẳng lẽ vẫn không được sao!

Thời điểm Đường Kỳ Dung sắp nhin không được muốn chất vấn, thanh âm thanh lãnh của Mộc Khanh Khanh tựa như tiếng trời truyền vào tai hắn.

“Đóng cửa lại đi, đi thôi.”

Nghe được tiếng đáp lời, Đường Kỳ Dung vội vàng vàng khóa cửa lại, vừa bước nhanh về phía Mộc Khanh Khanh, vừa kích động hô: “Lão sư! Cô đồng ý...”

Thanh âm đột nhiên ngừng lại một chút, toàn thân hơi cứng ngắt, Đường Kỳ Dung chạy nhanh thả chậm bước chân dồn dập của mình, nhẹ giọng nói, “A... Lão sư đáp ứng rồi, à, cảm ơn lão sư.” Lời nói có tình nhẹ nhàng vẫn mang theo vui vẻ kích động khó nén trong đó, cùng với vài phần thấp thỏm.

Xong rồi xong rồi, bộ dạng hấp tấp không thành thực vừa rồi bị lão sư thấy mất rồi...

Đường Kỳ Dung không miễn cảm tiêu cực như lần trước, Mộc Khanh Khanh ngược lại cảm thấy hắn như vậy có vài phần thú vị đáng yêu.

Loại tính cách thẳng thắn như ánh mặt trời này cũng thật khiến người ta yêu thích.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: VƯỜN TRƯỜNG (7) Cho tôi số di động của

cậu đi

《VƯỜN TRƯỜNG (7)》

CHO TÔI SỐ DI ĐỘNG CỦA CẬU ĐI

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Trong thang máy, Mộc Khanh Khanh nhìn Đường Kỳ Dung bỗng nhiên lại trở nên im lặng kia, trong lòng thực sự không hiểu nổi, lúc bước vào thang máy đã xảy ra chuyện gì sao? Tiểu tử này sao lại yên lặng bất thường như vậy, trên mặt còn suy tư nghiêm túc?

Suy nghĩ cũng không có kết quả gì, Mộc Khanh Khanh đành phải cảm thán một câu, thiếu niên tuổi dậy thì mà, lâu lâu lại ngẫu nhiên thương cảm không giải thích được, lâu lâu lại nói mấy lời ưu sầu gì đó...

Sau khi đến bãi đỗ xe, Mộc Khanh Khanh nhìn Đường Kỳ Dung đang rời rắm nhìn chỗ ngồi bên cạnh người lái, "Sao vậy? Không muốn đến trường cùng tôi nữa?"

"Không không, lão sư...em..." Sợ Mộc Khanh Khanh thật sự hiểu lầm, Đường Kỳ Dung bối rối giải thích.

"Không phải thì tốt, muốn nói gì thì lên xe rồi nói sau, nếu không lát nữa hai chúng ta đều đến trễ." Vẫn là lên xe trước rồi tính, tâm tư kỳ lạ của thiếu niên lại thay lòng đổi dạ chạy trốn...

...

"Cô ơi... Em vẫn chưa tròn mười tám tuổi." Đường Kỳ Dung giống như cổ gấn lấy dũng khí thật lớn mới nhẹ nhàng nói ra một câu, đầu quay ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn Mộc Khanh Khanh.

Lông mày nhảy một cái, cô vẫn chưa bắt đầu công lược hán mã? Ngoại trừ chuyện xảy ra ngày hôm qua hơi đen ngoài ý muốn. Chẳng lẽ hán đã nhìn ra ý đồ của cô? Hiện tại muốn quanh co lòng vòng khuyên mình bỏ qua cho người còn vị thành niên là hán?

Nghe được chín chữ vô cùng đơn giản này của Đường Kỳ Dung, trong nháy mắt trong đầu Mộc Khanh Khanh đã hiện ra một suy đoán cô cho là hợp tình hợp lý, bất quá trên mặt vẫn muốn giả vờ không biết, "Vậy thì sao?"

"Cho nên... Cho nên em chưa thể có bằng lái, không thể, không thể chở cô, có điều đợi thêm hai năm nữa, em cũng sẽ có thể để cô ngồi trên ghế phụ bên cạnh em!" Giống như ngày hôm qua cô ngồi trên xe của Ôn Thành vậy!

Mộc Khanh Khanh nhìn vẻ mặt lòng đầy cảm phẫn của Đường Kỳ Dung, lại một lần nữa rơi vào mê mang, uống cho cô còn lo lắng bị hán phát hiện cô có mục đích không tốt, kết quả hán lại đang nói cái quỷ gì không biết...

"Cậu ăn sáng chưa?" Không biết nên đáp lời Đường Kỳ Dung như thế nào, Mộc Khanh Khanh trực tiếp bỏ qua, mở miệng vút ra một câu hỏi cho Đường Kỳ Dung.

"Vẫn chưa. Cô đã ăn chưa?" Sáng sớm hán vẫn luôn ở phía sau cửa nằm vùng chờ người, đương nhiên không có chuẩn bị bữa sáng.

"Chưa ăn, một lát cậu đến cửa hàng phía trước mua hai phần đi."

...

Nhiệm vụ của các lão sư dạy lớp A ở cao trung Tỉnh long đều rất nhẹ nhàng, các học sinh đều khiến các lão sư bớt lo, chỉ phụ trách dạy một lớp, Mộc Khanh Khanh đối với công việc nhân nhả như hiện tại rất là hài lòng.

Ngày đầu tiên chính thức dạy học, Mộc Khanh Khanh chỉ dạy có một tiết, là tiết thứ hai trước buổi trưa.

Trước khi bắt đầu giảng bài, Mộc Khanh Khanh dùng danh sách điểm danh, nhận mặt đại khái những học sinh trong lớp một lần; Hơn nữa cô còn biết được một tin tức tốt: Đường Kỳ Dung lại chính là đại diện lớp môn toán học của cô. Xem ra cô cũng không cần phiền phức tìm thầy Lưu thay đổi thời khóa biểu...

Nội dung của tiết thứ nhất thật sự rất đơn giản, Mộc Khanh Khanh cũng tự mình cảm thấy rất tốt: Hoàn mỹ vượt qua tiết dạy học đầu tiên ở cao trung Tỉnh Long của cô. Nhìn từng nam nữ sinh tươi non đến độ có thể bóp ra nước, trong mắt toát ra "khâm phục", thì có thể dễ dàng nhìn ra cô đã có một bài giảng thành công.

Mộc Khanh Khanh không biết là, trước đây các giáo viên khác của lớp A từng người đều là một bộ dáng "cảm động" như vậy, hiện giờ khó khăn lắm mới gặp được một nữ lão sư lạnh lùng mỹ nhân thanh thản thể, cho dù cô không giảng bài, chỉ ngồi yên trong lớp thôi thì trong mắt bọn họ cũng sẽ toát ra sự

"khâm phục".

Đây đúng là một sự hiểu lầm đẹp đẽ.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Đi ra khỏi phòng học, Mộc Khanh Khanh gọi người chưa từng chớp mắt nhìn chăm chăm vào bục giảng, "nghiêm túc nghe giảng" trong suốt tiết học Đường Kỳ Dung —— Đại diện ban toán học của cô lên văn phòng.

"Cô ơi..." Xong rồi, chẳng lẽ lão sư đã phát hiện ra hần vẫn luôn nhìn cô, không chịu nghiêm túc nghe giảng bài sao?

"Cho tôi số đi động của cậu đi". Thân phận lão sư này vẫn có chỗ tốt, muốn phương thức liên lạc gì đó chỉ cần thẳng thắn mở miệng..

"131..."

"Giữa trưa cậu có về nhà không? Có muốn tôi chờ cậu không?"

"Không... Không trở về, thời gian nghỉ trưa quá ngắn, ở trường học cơm nước xong xuôi đã phải bắt đầu lên lớp". Lão sư... Lại còn nói muốn chờ hần... Kỳ thật hần cũng muốn về lắm chứ... Nhưng như vậy, mình sẽ phải cúp học, nếu cúp học, lão sư nhất định sẽ không vui..

"Ừ, buổi trưa mấy giờ các cậu tan học? Còn buổi chiều khi nào lên lớp?" Kế hoạch "tẩy trắng" của cô tuyệt đối sẽ không vì một chút trở ngại mà từ bỏ!

"11:30 tan học, 12:40 lên lớp."

"Ừ, tôi biết rồi. Cậu đi học đi." Sau khi Mộc Khanh Khanh có được tin tức mình muốn, ra hiệu cho Đường Kỳ Dung trở về lớp.

...

Bởi vì giữa trưa không thể cùng Mộc lão sư trở về, bạn học Đường Kỳ Dung bị thương ngược dòng thành sông, uể oải như cương thi ngơ ngác cả một buổi sáng, ngay cả Trương Thước trên chốc chế giễu cũng không có tâm tình đánh trả, tất cả đều im lặng nhận lấy..

Thời điểm tiếng chuông tan học vang lên, người trong lớp học lục tục đi ra khỏi phòng, Trương Thước quay qua đập vai Đường Kỳ Dung, an ủi hần, thất tình là một chuyện đời người cần phải trải qua, bị Đường Kỳ Dung giận mắng dọa chạy tót khỏi.

Haizz, hần nên đáp ứng lão sư mới phải, cùng lắm thì sau khi trở về không ăn cơm, trực tiếp về trường học, vậy cũng được mà! Đúng là ngốc quá đi.....

"Tôi cứ thắc mắc tại sao không thấy cậu trên hành lang? Sao không ra ngoài ăn cơm?"

"..."

Mộc Khanh Khanh nhìn thấy ánh mắt thanh tịnh của Đường Kỳ Dung sáng ngời khi thấy cô, còn không thể tưởng tượng nổi dùng tay hết chà lại xoa con mắt, thực sự không nhịn được cười ra tiếng.

Đường Kỳ Dung khó khăn lắm mới xác nhận đúng là Mộc lão sư, lại nhìn thấy lúm đồng tiền như hoa của Mộc Khanh Khanh, lần nữa ngơ ngác nói: "Cô ơi, cô cười lên thật là đẹp. Cô nên cười nhiều hơn..."

Bị lời nói ngốc manh của Đường Kỳ Dung chọc, trong giọng nói của Mộc Khanh Khanh cũng mang theo ý cười: "Đừng đùa nữa, đây là hộp cơm tôi tự làm, buổi chiều sau khi tan học thì gọi điện thoại cho tôi, chúng ta cùng về."

"Nhưng hình như buổi chiều cô không có tiết mà?" Đột nhiên phải tiếp nhận quá nhiều tin tức chấn kinh, đầu óc Đường Kỳ Dung rối rắm, trực tiếp hỏi một vấn đề ngu ngốc nhất.

"Tôi còn có việc khác". Chỉ vì thông đồng cậu thôi đấy, đưa hộp cơm kéo gần quan hệ của hai người một chút, không nói đến việc bắt lấy dạ dày của Đường Kỳ Dung, tốt xấu gì cũng phải khiến cho quan hệ giữa hai người có một chút khác biệt so với thầy trò, nếu không lẽ như hần cảm thấy cô và các lão sư khác đều không có gì khác biệt, vậy thì con đường công lược quả thực là sẽ không bao giờ thành công.

Trương Thước vừa về tới lớp học, quan tâm nhìn về phía giáo thảo ngồi cùng bàn với hần, bởi vì cả ngày hôm nay cậu ta quá không bình thường: Bắt đầu từ buổi sáng đã mang dáng vẻ xuân tình dập dờn, tiết thứ hai lại siêu cấp nghiêm túc nghe giảng môn toán học mà thường ngày cậu ta chỉ dùng để ngủ bù, sau đó lại thống khổ ảo não vượt qua hai tiết cuối cùng, sau khi hết tiết thì lại ngồi tại chỗ trầm tư...

Ừ?

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Quả nhiên là có bệnh rồi, ngơ ngác sững sờ còn cười ngu nhìn chăm chăm vào một cái..... Hộp cơm?

"U a! Tôi cứ thắc mắc giữa trưa tại sao Đường đại soái ca của chúng ta không đi ăn cơm? Thì ra là có người đưa cơm trưa tình yêu nha, nha nha nha. Mau để cho tôi giúp cậu giám định hương vị xem thế nào!"

Vừa nghe xong, sắc mặt Đường Kỳ Dung bắt đầu từ không để ý biến thành nghiêm túc khẩn trương. "Đừng có mơ chạm vào được, đây là của tôi! Vậy mà cậu còn muốn ăn! Ngay cả tôi còn không nỡ ăn..."

Chắc chắc... Cái bộ dáng bảo vệ đồ ăn này, xem ra bạn ngồi cùng bàn của hắn thật đúng là được sao Hồng Loan chiều rồi, yêu đương... Trong trường học không biết sẽ có bao nhiêu thiếu nữ thiếu nam tan nát cõi lòng đây.

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Nào đó uyên:

Cắt giữ phá đồ ngọc, cho nên nói hôm nay ta quyết định hôm nay..... Song càng!

(づ 3)づ Ta vì sâm a cay a mạnh ~

Dù sao, ta là trong truyền thuyết song càng nhỏ hơn đạt nhân ♪(?■_■)/ Đẹp trai mù

Cái kia..... Mọi người có thể hay không cảm giác viết quá dài dòng? Kịch bản phát triển quá chậm? Nhanh xuyên văn dạng này viết có thể hay không không tốt lắm? Nhưng ta lại muốn đem kịch bản viết nhỏ một chút..... Tốt xoắn xuýt (??~??.)

Đôi Văn Văn có ý kiến gì mọi người cứ việc nói, dù sao ta <(Trời ▽ Hạ)> Ý chí thiên hạ!!!

^_^_^_^_^_^_^_^_^_^

Dương: lười edit lời tác giả quá đi~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 9: VƯỜN TRƯỜNG (8) Cô biết là cô không thể nào trốn thoát

《VƯỜN TRƯỜNG (8)》

CÔ BIẾT LÀ CÔ KHÔNG THỂ NÀO TRỐN THOÁT

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

□□□□□□□□□□

Buổi chiều sau khi tan học, vẫn như cũ là Mộc Khanh Khanh lái xe, mang theo Đường Kỳ Dung trở về tiểu khu.

Mới quen biết được hai ngày, Mộc Khanh Khanh vẫn chưa biết được Đường Kỳ Dung yêu thích những gì, nhưng lại không ngờ dọc theo đường đi đều là không khí nặng nề nghiêm túc, chỉ có thể mở miệng hỏi: "Com lúc trưa thế nào? Lâu rồi tôi cũng không tự mình xuống bếp."

【 ngẫm nghĩ: Thật ra trù nghệ của tôi rất cao siêu 】

"Dạ... Ăn rất ngon." Lão sư tự tay làm com, sao có thể không ngon!

Sao lại trả lời khô cứng như vậy chứ, làm cô cũng không có cách nào nói tiếp, dương quang rộng rãi đi đâu rồi? Sao giờ cảm như hén thế?

"Cậu sống một mình à?" 【 ngẫm nghĩ: Chỉ là muốn biết nguyên nhân và tình trạng cậu sống một mình thôi 】

"Dạ, một mình em cũng có thể tự chăm sóc bản thân." Nói như vậy, lão sư có cảm thấy hắn thành thực ôn trọng hay không?!

"..."

"Tôi nay đến nhà tôi đi." Cô không muốn cùng hắn giao lưu nói chuyện phiếm nữa, đầu lòng quá đi, vẫn nên nói thẳng mục đích ra cho rồi! (Dương: Ý là bà chê ông thiếu muối đỏ mà -_-)

"A? Lão sư... Như vậy, như vậy... Có phải... Không tốt lắm... Không không không, em.. Ý em là được ạ..." Tin tức lão sư vừa nói có hơi lớn...

Tay Mộc Khanh Khanh nắm không chắc, tay lái trượt một chút, thiếu chút nữa đụng vào hàng rào bên đường. Sau khi tạm dừng xe lại, Mộc Khanh Khanh có chút tức giận, nhíu chặt mày nói:

"Đường! Kỳ! Dung! Tôi chỉ muốn mời cậu đến nhà tôi ăn cơm! Cậu nói xem một học sinh cao trung như cậu, sao cả ngày cũng loạn phát tình như Ôn Thành vậy hả! Có thể nghĩ đến chuyện khác ngoài những cái tâm tư loạn thất bát tao đó đi được không! Quá buồn nôn!" Vừa thấy vẻ mặt kia của Đường Kỳ Dung, nếu còn không nhìn ra tâm ý của hắn, Mộc Khanh Khanh đúng là mù rồi! Sao mỗi người ở thế giới này đều thích tình dục như vậy chứ?! Vì cái gì mà một đám đều có bộ dáng dục vọng của thân thể là tối thượng chứ!

Khó thở công tâm, từ ngày hôm qua vẫn luôn nghiêm túc suy nghĩ kế hoạch "tẩy trắng" Đường Kỳ Dung, sau đó hy vọng có được một tiểu thiên sứ thuần khiết của Mộc Khanh Khanh thật sự đã hỏng bét, những tâm sự mờ mịt nơi đáy lòng hoàn toàn bị dần ra.

Ai thêm quan tâm cái gì mà hình tượng cao lãnh nhân khiết, cùng lắm thì sau khi nhiệm vụ kết thúc bị khấu chút tiền thưởng, nhưng lúc này thật sự là nhịn không được nữa.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Suốt một tháng, mỗi ngày cô đều ảo tưởng ra một Đường Kỳ Dung thuần khiết tốt đẹp, trong cốt truyện của nguyên thể giới chỉ có một chút miêu tả về hắn, nhưng chính là bởi vì một chút nên cô đã cao hứng vô cùng.

Cô vẫn luôn cho rằng hắn là nam phụ, sẽ có khác biệt với những người khác, là một thiếu niên thanh xuân không biết nhục dục, sạch sẽ như trẻ sơ sinh.

Nhưng mà, Đường Kỳ Dung chỉ dùng thời gian hai ngày đã đánh vỡ ảo tưởng của cô, ngày hôm qua, cô không dám trực tiếp kết luận, chỉ cho là thiếu niên tuổi dậy thì khó tránh khỏi xúc động, liều mạng nghĩ tốt cho hắn.

Cái lồng bảo vệ của cô vốn cực kỳ vững chắc, sau khi tiến vào thế giới này, nó đã chịu một kích cực mạnh, ngày hôm qua, xiềng xích của nó chỉ có thể lung lay trên cửa, mà hôm nay...

Cô đã biết, cô sẽ không bao giờ có thể trốn thoát... Cả đời cũng chỉ có thể sống chung với bệnh tật.

...

"Lão sư... Thực xin lỗi cô."

"Em.. Em chỉ là cảm thấy cả ngày hôm nay đã làm phiền cô quá nhiều, sợ lại gây thêm phiền toái cho cô, nhưng lại không biết phải cự tuyệt như thế nào, khiến cô hiểu lầm, thật sự rất xin lỗi cô."

"Chuyện ngày hôm qua, là em không đúng."

"Vì vội vàng mà vô tình đụng vào lão sư, em không thấy rõ là ai, còn tưởng rằng là bạn nữ nào trong trường nên mới gây ra những việc đáng xấu hổ đó, nếu biết cô là lão sư, em đã không làm như vậy. Lời xin lỗi có hơi muộn màng, thật sự rất xin lỗi cô."

"Khiến cô hiểu lầm như vậy, tất cả đều là lỗi của em. Thực xin lỗi cô..."

Toàn bộ quá trình Đường Kỳ Dung nói chuyện đều cúi đầu, nhìn không thấy biểu cảm trên mặt, chỉ chừa lại một đầu tóc ngắn có chút lộn xộn. Dáng vẻ hiện tại của hắn giống như bóng tối tiến về phía hoàng hôn, hèn mọn mà bình tĩnh.

Tiếng nói đang ở thời kỳ vỡ giọng có hơi nghẹn ngào, thanh âm trầm thấp thông thả, nói một đoạn dài như vậy lại không có một chút phập phồng, từng câu từng chữ đều rành mạch truyền vào trong tai Mộc Khanh Khanh.

Không biết có phải cô đã suy nghĩ quá nhiều hay không, nhưng lo lắng và kinh hoàng vẫn luôn nghẹn trong lòng cô thật sự rất khó áp chế. Nếu không bộc phát nói ra, cô sẽ điên mất...

Trước kia khi cô ở "Tổ thanh thủy" chưa bao giờ bị như vậy, bởi vì cô biết, đó chỉ là một bộ phim mà cô tham diễn, chỉ dùng những cảm tình hư vô mờ mịt, sau khi kết thúc cảnh quay, cô cũng sẽ thoát ra từ trong phim..

Nhưng loại thế giới này lại không giống vậy, từ rất lâu rất lâu trước kia, cô đã biết, tình dục quán người.

Sau khi kết thúc nhiệm vụ, cô có thể dùng "Công cụ loại bỏ tình cảm" tiêu trừ tình yêu, tình thân, tình hữu nghị, nhưng còn tình dục bên trong thân thể thì sao?

Lỡ như tương lai có một ngày, cô ở tại hiện thực cũng không hề biết xấu hổ, mặt không biểu cảm tìm kiếm các loại "Phục vụ" thì sao?

Nếu cô không khác chế, không ngăn lại, chung quy sẽ có một ngày, cô sẽ giống như những loại nữ nhân ghê tởm kia.

Ngày hôm qua không phải đã ném giáo huấn rồi sao? Máu dâm đang chảy trong người cô vĩnh viễn không thể dứt bỏ...

Ghê tòm?

Thật ra cô mới là người ghé tòm nhất, mang theo mục đích ghé tòm xấu xa tiếp cận hấn, rõ ràng chính là muốn câu dẫn hấn, còn ở một bên giả bộ, vì phát tiết nội tâm âm u của chính mình, một chút cũng không bận tâm đến cảm nhận của hấn.

Thật sự không đáng phải nói nhiều lời xin lỗi với cô như vậy. Những chuyện này rốt cuộc là ai sai?

Rõ ràng biết trong lòng mình có bệnh, còn muốn xông vào thế giới này, xông vào sinh hoạt của hấn, lại còn trong cuộc sống vô ưu vô lo này mang đến ác ý như vậy.

Người nên nói lời xin lỗi là cô, là cô dụng tâm hiểm ác, ác độc ích kỷ nguy trang trái tim yếu ớt miễn cảm thành một thanh cự kiếm, không chút khách khí đâm bị thương trái tim người khác.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

...

"Đi thôi." Trong hai chữ lại bao hàm quá nhiều bất đắc dĩ và mệt mỏi đã lâu của cô.

Khởi động xe, cả đoạn đường không nói gì.

...

Từ bãi đỗ xe thẳng đến tầng lầu của hai người ở, hai người đều hết sức ăn ý im lặng, không ai mở miệng; khoảng cách cách xa nhau cũng vì điệu gãi đúng chỗ ngứa, bước chân của Đường Kỳ Dung có thể cách phía sau bước chân Mộc Khanh Khanh một bước xa.

"Lát nữa... Muốn tới ăn cơm không?" Mộc Khanh Khanh mở cửa, thanh âm mang theo chua xót, âm lượng rất nhỏ thật nhỏ giẫy tiếp theo giống như muốn phiêu tán trong không trung.

"Không cần, cảm ơn lão sư." Lễ phép lại khách khí.

Mộc Khanh Khanh nghe thế đột nhiên quay người sang, nhưng lại chỉ nhìn thấy một cánh cửa chậm rãi đóng lại.

"Thực xin lỗi." Cánh cửa đã đóng lại không một chút khe hở.

Mộc Khanh Khanh cũng không trông cậy vào Đường Kỳ Dung có thể nghe được câu xin lỗi giả rẻ của cô, nhưng thật ra Đường Kỳ Dung lại nghe rõ ràng.

Hấn mang về mặt bình tĩnh đi đến phòng khách, ngã thân thể của mình xuống sofa mềm mại.

Ôn Thành... Ôn Thành!

Thân thể hấn thả lỏng hết sức, dùng tư thế nhẹ nhàng nhất nghỉ ngơi, đôi mắt cũng nhẹ nhàng khép hờ, lông mi dài rậm che khuất đáy mắt Đường Kỳ Dung đang không thể kiềm chế táo bạo và cuồng nộ.

Sao hấn ta dám! Sao hấn ta dám!

...

Ở trên sofa ngồi một đêm, Đường Kỳ Dung nghe thấy tiếng chuông báo thức, rốt cuộc cũng cử động thân thể sắp cứng đờ của mình.

[5:30]

Nên sửa sang lại bản thân một chút, tiếp tục lẫn lộn trong đám người.

Chấp niệm cũng được, giận si tham niệm cũng được. Trái tim hấn đã bị khóa chặt, trừ khi moi tìm xuống, cạy khóa ra, nếu không thật sự không thể miễn cưỡng được.

Mặc kệ là chính tai nghe được lão sư nói ghé tòm, hay là chính miệng mình phun ra hai chữ ghé tòm, Đường Kỳ Dung hấn chưa bao giờ cho rằng tâm tư của mình và ghé tòm có quan hệ gì.

Hấn sẽ không từ bỏ, vĩnh viễn cũng sẽ không từ bỏ tâm tư của hấn... Chỉ là, mỗi bước đi tiếp theo của hấn phải tận lực khắc chế, rốt cuộc thì lão sư quá mức nhạy cảm thông tuệ, ngày hôm qua không phải chỉ có một câu đã nhìn ra ý tứ của hấn hay sao?

Có điều ngày hôm qua, hấn cũng không phải không có thu hoạch, đã biết được một chuyện khiến hấn phần nộ ghen ghét suốt một đêm, còn biết, thật ra lão sư là một người mềm lòng còn dễ dàng tin tưởng người khác.

Mộc Khanh Khanh bị một cơn ác mộng làm bừng tỉnh, tối hôm qua ngủ muộn như vậy, buổi sáng còn bị chuông báo đánh thức...

Thời gian còn rất dư dả, Mộc Khanh Khanh làm hai phần bữa sáng, một phần trong đó đương nhiên là cho Đường Kỳ Dung.

Mới quen biết hẳn có hai ngày, đúng vậy, chỉ có hai ngày...

Bởi vì việc riêng của chính mình ở một thế giới khác, lại dùng ác ý đối với một học sinh cao trung còn chưa thành niên, trong lòng Mộc Khanh Khanh rất áy náy.

Tối hôm qua cô vẫn luôn suy nghĩ, lúc chiều thật sự là mình đã quá mức nhạy cảm.

Tốt xấu gì Đường Kỳ Dung cũng là một học sinh cao trung biết cảm thấy xấu hổ, đột nhiên được một người khác phái mời đến nhà, chắc chắn là sẽ ngượng ngùng, chính câu nói của mình nghe cũng có vẻ còn có ý nghĩa khác, hẳn không thể thành thật như thế nào, hai ngày nay cô cũng thấy được...

(*Dương: làm to rồi chị hai ơi* □□)

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 10: VƯỜN TRƯỜNG (9) Mộc Khanh Khanh thật sự không nhịn được cười ra tiếng

《VƯỜN TRƯỜNG (9)》

MỘC KHANH KHANH THẬT SỰ KHÔNG NHỊN ĐƯỢC CƯỜI RA TIẾNG

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Mộc Khanh Khanh đến trước cửa phòng của Đường Kỳ Dung, vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, cửa đã từ bên trong mở ra, hai người đều có chút trở tay không kịp, đều xấu hổ im lặng vài giây.

Lúc này Đường Kỳ Dung lại mở miệng trước, “Buổi sáng tốt lành, lão sư.”

Mộc Khanh Khanh thấy đáng vẻ bình tĩnh lễ phép này của hắn, áy náy trong lòng gần không được toát ra: “Chuyện là, tôi làm hai phần bữa sáng.”

Sau khi đưa bữa sáng cho Đường Kỳ Dung, nhìn vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh không gợn sóng như cũ, có chút ngượng ngùng mở miệng: “Ngày hôm qua... là tôi không đúng, bản thân tôi đã... Trông gà hoá cuốc, xin lỗi...”

“Em không có để ở trong lòng, không sao đâu cô.” Bởi vì để ở trong lòng, là một chuyện khác.

Lại là loại lễ phép xa cách khách khí này. Nhưng Mộc Khanh Khanh lại không có lý do gì để nổi giận, chính cô đã đâm Đường Kỳ Dung một dao, chẳng lẽ còn phải yêu cầu Đường Kỳ Dung vờ như không có việc gì sao?

Mộc Khanh Khanh lòng mang áy náy và Đường Kỳ Dung biệt nữ* khó chịu cứ như vậy mà khách khách khí khí qua một tháng, ngoại trừ buổi sáng hôm đó, lúc sau hai người đều không nhắc lại chuyện xảy ra vào chiều hôm ấy nữa.

* **Biệt nữ** (别扭): nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hai người luôn cùng nhau đến trường, hoặc có thể nói, là Mộc Khanh Khanh vẫn luôn tận chức tận trách đưa đón Đường Kỳ Dung.

Trong trường học hai người phối hợp cũng rất ăn ý, có Đường Kỳ Dung tận chức tận trách trợ giúp, công việc dạy học vốn nhẹ nhàng của Mộc Khanh Khanh càng trở nên đơn giản.

Hết thấy dường như đều phát triển theo chiều hướng tốt, ngoại trừ không khí giữa hai người luôn ngượng ngùng khách khí.

Giống như trong lòng hắn vẫn còn khúc mắc và oán trách cô. Là bởi vì cô đã tùy hứng như vậy hay sao?

Trong một tháng bình tĩnh này nếu muốn nói đến có chuyện gì thay đổi, đại khái chính là Mộc Khanh Khanh dần dần không đưa cơm trưa cho Đường Kỳ Dung nữa, không phải cô không muốn tặng, mà là đến giữa trưa Đường Kỳ Dung càng giống như muốn đi nhà ăn hơn; có điều, sau mấy ngày cô dừng đưa cơm, Đường Kỳ Dung giống như cũng gặp chuyện sốt ruột gì đó, cả ngày lạnh mặt, càng không thèm nói chuyện với cô một câu.

Mỗi buổi sáng Đường Kỳ Dung mua bữa sáng cũng từ hai phần biến thành ba phần, hình như cô nghe thấy hần nói muốn mang cho một bạn học nữ, cô đoán rằng, chắc là Đường Kỳ Dung yêu sớm, hơn nữa, đối tượng cũng không phải cô.

Ừ —— hiện tại suy đoán này đã được chứng thực.

Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn Ôn Thành, chính diện bất gặp nữ chính của mình bị một tên nam phụ pháo hôi đưa về nhà, Ôn Thành thân là nam chính trong lòng có bao nhiêu rét lạnh đây...

“Lão sư, trùng — hợp — thật — đấy!” Thanh âm quái khí của Đường Kỳ Dung truyền đến, phá vỡ im lặng khi bốn người chạm mặt nhau.

“À, là tình cờ gặp nhau thôi... Đúng không? Ôn Thành?” Bị thanh âm hung tợn kia của Đường Kỳ Dung làm giật mình, không biết tại sao đột nhiên Mộc Khanh Khanh cảm thấy hơi chột dạ, vội vàng vươn khủy tay chạm chạm Ôn Thành xin giúp đỡ.

Nhưng động tác này của cô dừng ở trong mắt Đường Kỳ Dung càng khiến lửa giận của hần bốc cao, bắt đầu từ lúc hần bước ra khỏi thang máy, cô cũng chỉ nhìn hần một cái, sau đó không ngừng nhìn chăm chăm Ôn Thành! Vậy mà hiện tại cô còn thân mật với Ôn Thành như vậy nữa chứ.

Cô ấy thích tên đàn ông già kia như vậy sao!

Sau khi thu được tín hiệu của Mộc Khanh Khanh truyền đến, Ôn Thành nhẹ giọng mở miệng, “Phải, chỉ là tình cờ thôi, vậy tôi và Khanh Khanh đi trước đây.” Hần vẫn cong khóe môi, bộ dạng phong độ nhẹ nhàng, đối với ánh mắt hung tợn của Đường Kỳ Dung vẫn cười dịu dàng như cũ.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Bị giáo viên trong trường bắt gặp mình cùng một bạn học nam đi ra từ thang máy trong tiểu khu, loại nữ chính ngốc bạch ngọt này khẳng định là ngưng ngừng không thôi, nhưng Đường Kỳ Dung bên cạnh vẫn im lặng không nói, cô cũng chỉ có thể tươi cười nói: “Hẹn gặp lại lão sư! Hy vọng Ôn lão sư và bạn gái cuối tuần vui vẻ.” Cô cũng không quen biết Mộc Khanh Khanh, cũng không biết cô là lão sư trường mình.

Mộc Khanh Khanh nghe được nữ chính nói, đang muốn muốn phản bác hai chữ “Bạn gái” này đã bị Ôn Thành trực tiếp kéo vào thang máy.

Nữ chính thần kinh thô vẫn chưa phát hiện mình đã nói điều không nên nói, sau khi thấy Ôn lão sư lôi kéo mỹ nữ kia đi vào thang máy, vẫn ngọt ngào như cũ nhìn người từ đầu tới đuôi chỉ nói một câu là Đường Kỳ Dung: “Học trưởng, người kia chính là Ôn lão sư anh vừa mới hỏi em đây, có phải rất dịu dàng tuấn lãng hay không, thầy ấy với bạn gái thật xứng đôi ~”

“Cô mù rồi à!” Rốt cuộc Đường Kỳ Dung nâng ánh mắt vốn đang buông xuống lên, lạnh lùng nhìn chăm chăm nữ chính, hần thật sự muốn khâu miệng cô ta lại, luôn không ngừng nói những lời khiến hần buồn nôn.

“Học trưởng... Sao anh lại...” Nữ chính tròn to cặp mắt đã ánh nước kia lên, khuôn mặt tinh xảo kiểu tiểu như hoa lê đài vũ, diễm đạm đáng yêu.

Nhưng Đường Kỳ Dung lại không có chút thương tiếc nào, trực tiếp ngắt lời cô ta, “Cút! Vốn dĩ cô không xứng đáng xuất hiện ở đây! Bản muốn chết! Cút ngay!”

Cô bé nào có thể chịu được mình bị người trọng lòng đối xử như vậy? Cô không màn rụt rè theo dõi hần về tận nơi ở, muốn mượn cơ nói cho hần chuyện về Ôn lão sư để có thể ở chung với hần một lát, nhưng kết quả nhận được chỉ có tiếng quát lớn đầy vô tình!

Hiện tại Đường Kỳ Dung không có một chút sức lực suy nghĩ đến tiểu tâm tư của nữ chính, hần đang nghĩ lại liệu có phải mình đã làm sai cái gì rồi không?

Điều hần muốn, không những không có được, ngược lại còn càng lúc càng xa.

Hần không nói với cô tiếng nào đã đến nhà ăn ăn cơm, nghĩ rằng lão sư nhất định sẽ quan tâm hỏi hần một câu, nhưng lão sư lại căn bản không thèm để ý, thậm chí không chuẩn bị cơm trưa cho mình nữa.

Hần cố ý sáng nào cũng mua nhiều thêm một phần bữa sáng, còn làm bộ làm tịch nói muốn mang cho một nữ sinh, nhưng lão sư một chút cũng không thèm để ý hần có yêu đương hay không.

Hần chịu đựng sự khó chịu trong lòng, vừa tìm hiểu tin tức của Ôn Thành, cửa thang máy mở ra, lại để cho hần thấy người hần chán ghét và người hần thích nhất cùng sóng vai mà đi.

Hần giống như một tên hề vậy, diễn xuất một vở kịch không ai muốn xem.

Mỗi một lần nhìn thấy Ôn Thành và lão sư ở bên nhau, hần đều phải hao hết tâm tư bịa đặt một lời nói dối cho chính mình, nhưng chỉ một giây tiếp theo, lời nói dối đã bị chọc thủng.

Đã thành nghiện, trốn không thoát.

“Ôn Thành, tại sao vừa rồi không cho tôi giải thích?” Đường Kỳ Dung nhất định đã hiểu lầm rồi...

“Cô sợ bị ai hiểu lầm sao?” Đôi tay thon dài khớp xương rõ ràng của Ôn Thành đặt trên tay lái, quay đầu nhìn về phía Mộc Khanh Khanh vẫn luôn nhủu chặt mày bên cạnh.

“Sợ bị hai học sinh kia hiểu lầm?” Sợ nữ chính sẽ hiểu lầm, Ôn Thành sẽ từ bỏ đối tượng bạch bạch bạch của hắn; sợ Đường Kỳ Dung hiểu lầm, sau đó... Sau đó Đường Kỳ Dung sẽ từ bỏ mình?

“Cậu nhóc kia thích cô?” Rõ ràng là câu nghi vấn, Ôn Thành lại nói như một câu trần thuật.

“Sao có thể, cậu ấy... cậu ấy ghét tôi còn không kịp nữa là...” Nếu Đường Kỳ Dung thật sự thích cô, cô cũng không cần rồi rắm không biết nên tiếp tục phát triển quan hệ của bọn họ như thế nào rồi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“A. Vậy cô cảm thấy cô bé kia như thế nào?” Ôn Thành chỉ cười cười, không có phản bác, ngược lại nhắc tới nữ chính.

“Rất tốt.” Xác thật rất tốt, đứng chung một chỗ với Đường Kỳ Dung, quả thực có thể diễn một vở kịch thanh xuân vườn trường.

“Tôi rất yêu cô ấy.”

“A? À.” Nam chính yêu nữ chính, rất bình thường.

“Lần đầu tiên thấy cô ấy đã yêu cô ấy.”

“A? À.” Tiếc mục nhất kiến chung tình rập khuôn.

“Tôi còn rất muốn 'thượng' cô ấy.”

“A? À.” Nam chính muốn 'thượng' nữ chính, hết sức bình thường.

“Tôi đang suy nghĩ có nên hạ thuốc cô ấy hay không.”

“A? À.” Cho nên nói, thì ra nguyên thế giới vẫn có logic, là nam chính hạ thuốc nữ chính? Cô chỉ có thể tỏ vẻ “Ha ha”...

“Cậu nhóc kia thật ra cũng không tệ, có điều cô vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Ừ...”

Đường Kỳ Dung tốt thế nào cô có thể cảm nhận được, mặc dù trong lòng hắn vẫn còn khúc mắc đối với cô, nhưng hắn đơn giản và thuần khiết, vẫn khiến cô có thể dễ dàng cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp.

Mỗi buổi sáng đều có thể “đúng lúc” mở cửa kém cô vài giây, một lần hai lần có thể là ngẫu nhiên, nhưng mỗi một lần đều như thế, vậy chỉ có thể là hắn đang đợi cô.

Mỗi lần mua bữa sáng đều hợp khẩu vị của cô, cũng không biết hắn làm thế nào biết được sở thích của cô nữa.

Buổi chiều sau khi tan học, hắn chưa bao giờ để cô chờ lâu, giáo viên vừa ra khỏi lớp thì hắn đã vội vàng chạy tới rồi, sau khi tiến vào trong tầm mắt cô lại luôn giả vờ khí định thần nhàn đi bộ tới, nhưng tiếng hít thở có chút rối loạn đã khiến lớp nguy trang của hắn bại lộ.

Còn có...

Thời gian Đường Kỳ Dung đơn phương chiến tranh lạnh với cô đã qua hơn một tháng. Hiện tại cẩn thận nghĩ lại một chút, Mộc Khanh Khanh thật sự là không nhận được cười ra tiếng.

Mộc Khanh Khanh hoàn toàn chỉ nhớ rõ nửa câu đầu của Ôn Thành, nửa câu sau lại quên sạch không còn một mảnh.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

^_^_^_^_^_^_^_^_^

Dương: thật sự là không ưa nổi nữ chính ngọt ngào như này, nhưng dù sao em cũng hết đất diễn rồi ^^

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: VƯỜN TRƯỜNG (10) Cô ơi, em rất thích cô

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

《VƯỜN TRƯỜNG (10)》

“CÔ ƠI, EM RẤT THÍCH CÔ.”

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

□□□□□□□□□□□□

Lần này Mộc Khanh Khanh và Ôn Thành cùng nhau ra ngoài là vì tham gia hôn lễ của một lão sư trong trường.

Nhưng xe của cô đúng lúc hôm nay lại đưa đi bảo dưỡng, cho nên mới nhờ Ôn Thành tiện đường đến đón cô.

Sau khi tham dự xong hôn lễ náo nhiệt, một đám giáo viên ngày thường bị đè nén đã quen đều ồn ào đi KTV, Mộc Khanh Khanh cũng đi theo mọi người cùng nhau nháo loạn chơi đùa đến nửa đêm. Sau khi Ôn Thành đưa Mộc Khanh Khanh trở lại tiểu khu đã là đêm khuya tĩnh lặng.

...

“Đình ——”

Tiếng cửa thang máy mở ra.

Mộc Khanh Khanh mới vừa bước ra cửa thang máy, giương mắt lên đã thấy được một ánh mắt u ám nhìn mình chằm chằm.

“Đường Kỳ Dung? Sao cậu lại... Ừm ——”

Còn chưa dứt lời, cô đã bị kéo vào một cái ôm cứng rắn mang theo lạnh lẽo nhẹ nhẹ, môi không hề phòng ngừa bị ngăn chặn, trần trọc chà đạp hung ác lặp lại trên môi cô, rồi lại thật cẩn thận không dám bước vào Lôi Trì nửa bước, chỉ dán lên cánh môi cô phát tiết lửa giận của hắn, suy nghĩ điên cuồng trong đầu hắn thoát ra “Cô, em thích cô.” Giọng nói nghe bị thương mà bất lực.

Cánh môi vừa mới phát đau lại bị động tác nói chuyện khép khép mở mở của Đường Kỳ Dung làm cho tê tê dại dại, khi nghe rõ lời Đường Kỳ Dung vẫn luôn dán lên môi cô nói ra, trong lòng Mộc Khanh Khanh run lên, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng dường như Đường Kỳ Dung căn bản không muốn cho cô bất kỳ cơ hội mở miệng nào.

Sau khi Đường Kỳ Dung nói ra sự thật đè nén dưới đáy lòng bấy lâu, hắn đột nhiên bất chấp tất cả hung hăng đè lên đôi môi của Mộc Khanh Khanh, trầm luân hết sức triền miên, như muốn cuồng hoan một đêm cuối cùng trước khi tận thế buông xuống.

Mộc Khanh Khanh cảm thấy bất đắc dĩ, thân thể của mình bị Đường Kỳ Dung ôm chặt trong ngực đã dần dần trở nên ấm áp, tránh không được nửa phần khoảng cách; đôi môi muốn nói chuyện lại bị hắn khóa chặt, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không cho cô.

Cứ tiếp tục như vậy, chẳng lẽ phải để tên nhóc này “Thân” cô đến tận bình minh?

Duỗi ra chiếc lưỡi phản nộ vẫn luôn giấu trong miệng ra, đầu lưỡi mềm mại liếm hôn cánh môi không biết mệt mỏi của hắn, muốn dùng dịu dàng thương tiếc phát ra từ nội tâm hóa giải đi bất an nóng trong lòng hắn; nỗ lực cử động hai tay đang bị hắn giam cầm bên người, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, không có gì ngạc nhiên khi chạm đến một làn da lạnh lẽo, hắn... chắc là đã đợi ở đây rất lâu rồi?

Phản ứng của Mộc Khanh Khanh khiến Đường Kỳ Dung kinh ngạc đến nỗi thất thần vài giây, sau khi hoàn hồn lại đã lập tức gấp không chờ nổi muốn bắt đầu nắm giữ quyền chủ động, tiến quân thần tốc không chút do dự, đưa gờn đầu lưỡi đang tác quái trên môi mình, không thấy tự hiểu bắt đầu hôn sâu thăm dò, vội vàng cướp lấy hơi thở thơm ngọt chỉ thuộc về riêng cô; bàn tay đặt bên hông cô cũng càng ngày càng siết chặt. Khoảnh khắc khi cảm nhận được cô đáp lại kia, hắn chỉ hận không thể sáp nhập cô vào thân thể mình, từ đây trở thành một bộ phận của hắn, không còn trở ngại nào có thể ngăn cách thân thể hai người nữa.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh không nghĩ tới sẽ hắn sẽ phản ứng “Hung tàn” như vậy, hô hấp trong miệng bị hắn đoạt lấy hầu như không còn, hắn còn không ngừng siết chặt thân thể vốn dĩ đã kề sát của hai người, Mộc Khanh Khanh thật sự có cảm giác nếu hai người còn không buông ra, cô sẽ ngạt thở mất thôi. Bởi vậy cô nhẹ nhàng cắn lên cánh môi hắn một chút.

Không có phản ứng?

Mộc Khanh Khanh lấy hết sức lực, lại cắn một lần nữa.

“A —— Lão sư!” Mặt Đường Kỳ Dung đầy lên án nhìn Mộc Khanh Khanh, rất bất mãn khi nụ hôn ngọt ngào của hai người bị cắt đứt.

“Buông tôi ra trước đi đã.” Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng đẩy Đường Kỳ Dung, khoảng cách quá gần khiến mặt cô có chút nóng lên...

“Không bỏ! Cô... cô đã làm vậy với em rồi! Phải chịu trách nhiệm!”

Vừa nghe Mộc Khanh Khanh nói muốn hắt bỏ cô ra, Đường Kỳ Dung chẳng những không buông lỏng cánh tay, ngược lại còn kéo thân thể mới vừa tách ra gần sát lại, về mặt vô tội đáng thương hề hề.

“Sao tôi lại phải chịu trách nhiệm với cậu? Tôi đã làm cái gì?” Mộc Khanh Khanh nhẹ nhàng kéo đôi tay của Đường Kỳ Dung đang dính trên người cô ra không chút do dự, tái sử dụng về mặt vô tội của hân.

“Cô hôn em!”

“Chính cậu chủ động nhào lên mà! Tôi mới vô tội đây này...”

Đường Kỳ Dung nhìn cái miệng nhỏ đang lái nhai kia, rõ ràng là nên tranh thủ thời khắc này để cô đồng ý cho hân một danh phận, nhưng hân lại không tự chủ được bắt đầu nhớ tới hương vị tuyệt vời mới vừa rồi.

Không muốn bạc đãi chính mình mà bỏ qua mỹ vị, Đường Kỳ Dung lại cúi người, trực tiếp dùng một nụ hôn nhắc nhở cô thân phận hân nên được nhận.

Triền triền mật mật hôn sâu làm Mộc Khanh Khanh cũng không có tâm tư đùa Đường Kỳ Dung nữa; không phải vẫn luôn muốn khiến quan hệ của hai người càng thân mật hơn một chút hay sao? Không phải vẫn luôn thích hân thuần khiết giản đơn hay sao? Không phải sớm muộn gì cũng phải yêu nhau ở bên nhau hay sao?

Về công về tư, Mộc Khanh Khanh đều đã quyết định để mặc bản thân hưởng thụ cảm giác hôn môi tuyệt vời khiến người ta luân hãm này.

Thật lâu sau mới tách ra, hơi thở của hai người đều có chút dồn dập, hoàn toàn khác với nụ hôn tràn ngập khoan dung an ủi trước đó, nụ hôn lần này chính là một đóa hoa anh túc say lòng người.

Đường Kỳ Dung hơi thở dốc, dưới đáy mắt ngập tràn tình ý nồng đậm lặng lẽ nhiễm dục vọng trần trụi, một cái hôn, khiến hân lại một lần nữa giống như đang nhấp nháp thuốc phiện, lướt qua rồi ngừng, đối với một kẻ nghiện ma túy mà nói, không đủ, xa xa vẫn không đủ.

Sau khi hai người ngừng hôn, Mộc Khanh Khanh thở gấp không ngừng, thân thể mềm mại vô lực dựa vào người Đường Kỳ Dung, trên gương mặt tuyệt điểm tràn đầy xuân sắc, hai đóa hoa đào nở rộ trên gương mặt, hai tròng mắt lấp lánh ánh nước, Đường Kỳ Dung thấy phong cảnh như vậy quả thực muốn không màng tất cả mà nhào lên ngay lập tức.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh cũng cảm giác được bầu không khí giữa hai người hình như có chút thay đổi, thật sự sợ giữa ý loạn tình mê sẽ xảy ra chuyện gì không thể khống chế, ổn định hô hấp và tâm trí náo động, vội vàng mở miệng: “Cậu về trước đi, đã khuya rồi.”

“Vậy... em là...!” Tôi là gì của em? Hoặc, sẽ có thể là gì của em đây?

“Ở bên nhau đi.”

“...”

“Tôi nói hai người chúng ta ở bên nhau được không? Nếu cậu không muốn thì...”

“Muốn muốn muốn! Nhưng mà... nhưng mà còn Ôn Thành thì sao?!” Khi nhắc đến hai chữ “Ôn Thành” kia, Đường Kỳ Dung cực kỳ chán ghét nhú nhú mảy, đáy mắt hiện lên u ám, nhưng rất nhanh đã lên án và ủy khuất trừng Mộc Khanh Khanh.

“Ôn Thành? Liên quan gì đến anh ta?” Đại não Mộc Khanh Khanh còn thừa nhiệt lượng cũng không phát hiện ánh mắt Đường Kỳ Dung chợt lóe hung ác nham hiểm, về mặt nghi hoặc nhìn Đường Kỳ Dung, “Không phải cậu nghĩ tôi và Ôn lão sư có quan hệ gì đây chứ?”

“Hôm nay cô dẫn hân ta vào nhà, đến em còn chưa được vào nữa mà...”

“Anh ta chưa vào, anh ta chỉ thuận đường đến đón tôi tham dự hôn lễ của một giáo viên trong trường thôi; còn nữa, tôi đã từng mời cậu đến nhà rồi, chính cậu nói không cần mà.” Về mặt Mộc Khanh Khanh đầy chế nhạo, nhìn biểu cảm thích ăn giấm này ~ muốn xoa xoa cậu ấy quá đi ~

“Ngày khai giảng đó thì sao? Hai người quen biết nhau bao lâu rồi?”

“Khai giảng? À... Khi đó là tôi và hấn xem mắt...”

“Xem mắt! Lão sư...!...” Trục tiếp ngắt lời Mộc Khanh Khanh nói, Đường Kỳ Dung lại ôm chặt hông cô, kéo cô vào ngực mình, hai tay kiên cố hữu lực khiến eo cô tê dại.

“Này... Cậu nghe tôi nói hết đã, mặc dù tôi rất có hứng thú với anh ta, nhưng thầy Ôn cũng không thích tôi, bọn tôi chỉ là quan hệ bạn bè bình thường mà thôi.” Bởi vì chênh lệch chiều cao, khi hai người ôm nhau, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể chôn mặt vào cổ hấn, mặc dù phát ra âm thanh có chút khó khăn, nhưng vẫn “Nỗ lực” làm sáng tỏ.

Nhưng sự chú ý của Đường Kỳ Dung lại thay đổi sang chuyện khác, “Cô không thích kiểu người như em sao?” Xem ra, hấn cần phòng bị không chỉ có một Ôn Thành, mà là ngàn ngàn vạn vạn Ôn Thành...

“À...” Thanh âm chân chừ của Mộc Khanh Khanh làm Đường Kỳ Dung xụ mặt, Mộc Khanh Khanh đưa lưng về phía hấn như nhận ra được điều gì, lần nữa mở miệng nói: “Còn tốt còn tốt, bởi vì là cậu, tôi rất bằng lòng miễn cưỡng...”

“...”

“Không đúng không đúng, không miễn cưỡng không miễn cưỡng...”

“...”

“Này! Đường Kỳ Dung, đừng có được một tác lại muốn tiến một thước! Buông ra, tôi phải về ngủ!”

“Cô ơi, em rất vui...”

Rất vui vì đêm nay em xuất hiện mang cho tôi sự sống đến khi hừng đông ấm áp; rất vui vì em nguyện ý dùng sự kiên trì dịu dàng của mình bao dung sự bất an ấu trĩ của tôi; rất vui vì em đã bằng lòng xuất hiện trong thế giới của tôi; rất vui vì giờ khắc này có thể ôm em trong lòng ngực; Khanh Khanh, em chỉ nói trước tiên muốn chúng ta ở bên nhau, nhưng với tôi đó chính là vĩnh viễn.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

@hotaru5ne

永洛愛河 5

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: VƯỜN TRƯỜNG (11) Có bạn trai là tiểu thịt tươi thật sự rất tuyệt!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

《VƯỜN TRƯỜNG (11)》

CÓ BẠN TRAI LÀ TIỂU THỊT TƯƠI THẬT SỰ RẤT TUYỆT!

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

□□□□□□□□□□□□

Dương: đăng thêm chương nữa mừng chiến thắng của đội tuyển bóng đá Việt Nam ♥♥♥

Mặc dù tối hôm qua lẫn qua lộn lại (hiểu sai quay mặt vào tường đi nha), sáng nay Mộc Khanh Khanh vẫn phải đứng giờ rồi giường, ngủ không đủ giấc ảnh hưởng nghiêm trọng không chỉ có quảng thâm mắt của cô, mà còn có tâm tình của cô nữa...

Sau khi rời giường Mộc Khanh Khanh mang u ám tối tăm rửa mặt chảy đầu như người máy, đáng về tinh thần không phấn chấn chuẩn bị xuất phát đến trường.

Kết quả vừa mở cửa ra, đã thấy một gương mặt dương quang soái khí, còn có cặp mắt đen sáng lấp lánh quen thuộc kia.

"Cô ơi! Buổi sáng tốt lành!" Đường Kỳ Dung chớp đôi mắt, thanh âm thanh thúy sung sướng, chào buổi sáng xong hấn lại nhẹ nhàng cúi người mở lên môi Mộc Khanh Khanh, "Hôn chào buổi sáng~"

Vốn dĩ tâm tình Mộc Khanh Khanh cực kỳ buồn bực, giờ lại có cảm giác đột nhiên được chữa khỏi...

Có bạn trai là tiểu thịt tươi thật sự rất tuyệt!

Tối hôm qua chủ động tỏ tình, sau đó lại được đáp lại, Đường Kỳ Dung kích động một đêm không ngủ, sáng sớm lại trông mong canh giữ trước cửa nhà Mộc Khanh Khanh, trên đường đến trường cũng không ngừng dính lấy Mộc Khanh Khanh nói chuyện trên trời dưới đất.

"Cô ơi, có phải cô đã sớm thích em rồi không?" o(*///▽///*)q

"Ha ha, đúng vậy ~" sao cái xe phía trước chạy chậm vậy chứ...

"Em cũng rất thích cô..."

(͡° ͜ʖ ͡°)

"Ừ ừ, ha ha." Sao lại là đèn đỏ nữa vậy...

"Cô ơi em có thể hôn cô một cái không?" |. ? ω ?) >

"Ừ ừ, được thôi." Chờ đèn đỏ thật khổ mà...

Cũng mặc kệ hiện giờ vẫn đang ở trên đường xe cô chen chúc, sau khi Đường Kỳ Dung có được đáp án mình muốn, một chút đều không để ý hiện tại tư thế không tiện, trực tiếp bò lên người Mộc Khanh Khanh, đôi tay ôm chặt eo cô, kéo cô gần sát vào mình, sau đó cúi người in một cái hôn thật sâu lên đôi môi anh đào phàn nộn kia, khi hấn đang muốn thâm nhập tiếp tục càn quét lại bị Mộc Khanh Khanh không chút khách khí đẩy ra, "Tôi đang lái xe đấy! Đừng quậy nữa."

"Đang đèn đỏ mà..." Không thể tiếp tục nhắm nháp mỹ vị của cô, về mặt Đường Kỳ Dung ủy khuất nói.

"..."

Cứ như vậy hai người dán dán dính dính não loạn một đường, trong lúc Mộc Khanh Khanh thề sống chết cự tuyệt đề nghị dứt cô ăn bữa sáng của Đường Kỳ Dung, đương nhiên, sau khi cự tuyệt, cô lại thu hoạch thêm một vẻ mặt đáng thương hề hề của Đường Kỳ Dung nữa.

"Trương Thước! Hình nền di động của cậu từ đâu ra?!" Đường Kỳ Dung trừng mắt hung tợn nhìn Trương Thước.

"Còn có thể từ đâu nữa, chụp trộm lúc học đó, cậu có muốn không? Tôi còn rất nhiều hàng dự trữ ~" Trương Thước không biết đại nạn sắp giáng xuống đầu còn không sợ chết nói không ngừng, "Cậu nói xem Mộc lão sư của chúng ta lớn lên mỹ điểm động lòng người như thế, nếu tôi lấy ảnh chụp của cô ấy đi bán đầu giá, nhất định có thể..."

Đường Kỳ Dung nhìn hấn ở đằng kia nói không ngừng, lạnh lùng cười, hừ nhẹ một tiếng, "Vậy sao! Để tôi 'nhìn kỹ' hàng dự trữ của cậu xem nào!"

"Đây đây đây, xem tấm này thử, đường cong 'chữ S' hoàn mỹ; còn tấm này, mặt nghiêng..." Thần kinh Trương Thước từ trước đến nay đã thô đến một cảnh giới nhất định, rất nhiệt tình giới thiệu với bạn cùng bàn hiếm khi có hứng thú với loại chuyện này.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Nghe thanh âm giới thiệu của Trương Thước tràn đầy tình cảm phong phú, hung ác nham hiểm nơi đáy mắt Đường Kỳ Dung càng tăng lên, ngón tay lưu

loát dứt khoát ấn nút "Xóa tất cả", ném điện thoại di động cho Trương Thước, "Từ nay về sau không cho phép cậu chụp lên Mộc lão sư nữa! Đừng hỏi tôi nguyên nhân tại sao! Tôi thích!"

"..." Hần muốn tìm một nơi để khóc quá...

Thật ra chuyện của Trương Thước ngược lại đã cho Đường Kỳ Dung một cảnh cáo, bạn gái của mình quá mức mê người! Càng ghen khuất hơn chính là, mình còn không thể trắng trợn tảo bạo tuyên bố chủ quyền!

Trong lòng ủy khuất không thoải mái, sau khi Đường Kỳ Dung học hết tiết của buổi sáng liền tung ta tung tãng đi theo cô, bảo cô dẫn hắn về nhà, "Cô ơi, hình như em bị bệnh rồi..."

Mộc Khanh Khanh nhìn mặt hần nhăn thành một đoàn, thật sự cho rằng vì đêm qua nên Đường Kỳ Dung mới sinh bệnh, vươn tay đặt lên trán hắn, "Không có sốt mà, cậu đến phòng y tế chưa? Cảm thấy chỗ nào không thoải mái?"

Đường Kỳ Dung cảm giác được lòng bàn tay mềm mại nộn nộn chạm vào trán mình, còn có ngữ khí dịu dàng quan tâm mình, trong lòng không kiềm được hơi ngửa ngửa, nhìn thấy xung quanh không có người, một tay vội vàng nắm lấy bàn tay Mộc Khanh Khanh đang đặt lên trán hắn, một tay khác kéo cô vào trong ngực mình, không tự chủ được ngậm lấy đôi môi anh đào tuyệt mỹ kia.

Làm sao bây giờ đây? Mỗi khi nhìn nhìn cô đều nhìn không được muốn đè cô xuống, không ngừng hôn môi cô, muốn dính chặt lấy cô không một khe hở, nếu có thể thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh cô thì tốt rồi...

Một nụ hôn sâu qua đi, Mộc Khanh Khanh bắt đầu nhìn về mặt vô tội của Đường Kỳ Dung, "Đi thôi, tìm chủ nhiệm lớp xin nghỉ nhé?"

"Chỉ có một buổi chiều thôi mà, em nghĩ không cần gặp chủ nhiệm đâu..." Buổi chiều cũng không có tiết toán, ngày đầu tiên hai người bọn họ ở bên nhau sao có thể chia lìa chứ? Một chút Đường Kỳ Dung cũng nhìn không nổi, xin nghỉ gì đó giao cho Trương Thước là được...

Trên đường trở về, Đường Kỳ Dung lại quán lấy Mộc Khanh Khanh đoạt lấy vài cái môi thơm, đến Mộc Khanh Khanh cũng bị làm cho không có tiền đồ, trong lòng không ngừng dâng lên hương vị ngọt ngào nhẹ nhàng.

Sau khi hai người đến tiểu khu, Đường Kỳ Dung cũng rất tự giác mà đi theo Mộc Khanh Khanh vào nhà cô.

"Cậu cứ ở phòng khách nghỉ ngơi trước đi, tôi đi nấu cơm trưa, cậu có muốn ăn cái gì không?" Mộc Khanh Khanh nhìn Đường Kỳ Dung đứng ở nơi đó không biết làm sao, trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

Tên nhóc này, vừa mới vội vội vàng vàng muốn vào nhà cô, hiện tại lại ở đằng kia giả vờ rụt rè ~

"Không không, em muốn vào phòng bếp với cô." Đường Kỳ Dung nói xong câu đó lại liếc mắt nhìn vào căn phòng đang mở rộng cửa nào đó.

Thị lực luôn luôn cực tốt của hắn hình như đã nhìn thấy đồ vật không tầm thường nào đó, xong rồi xong rồi, không thể nhìn nữa, nếu không sẽ xảy ra chuyện mất!

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Cho nên mới nói, Mộc Khanh Khanh thật sự đã hiểu lầm Đường Kỳ Dung, không phải hắn giả vờ rụt rè, mà là hắn thật sự không rụt rè...

Dưới vô số lần hôn trộm và các loại hành vi áp áp ôm ôm vô si ăn đậu hủ nỗ lực không ngừng của Đường Kỳ Dung, cuối cùng hắn bị Mộc Khanh Khanh đuổi ra khỏi phòng bếp; làm lơ gương mặt tươi cười bán manh lấy lòng của Đường Kỳ Dung, Mộc Khanh Khanh trực tiếp đóng cửa phòng bếp lại, hắn không ngừng quấy rầy khiến thân thể vốn khó tự chủ của cô liên tiếp bại lui, nếu không đuổi hắn đi, có khả năng hai người không cần ăn cơm trưa nữa...

Chịu đựng ướt át không thoải mái giữa hai chân, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể hóa dục vọng thành động lực, lao động càn củ vất vả trong phòng bếp.

Đường Kỳ Dung bị đẩy ra khỏi phòng bếp mếu máo, vẫn chưa thân đủ, sờ đủ cô mà, vậy mà lại bị cách ly, lần này ngay cả muốn nhìn cũng nhìn không thấy...

Đôi mắt nhỏ u oán "Không cẩn thận" quét tới căn phòng vừa rồi kia, Đường Kỳ Dung nghiêm túc do dự vài giây, cõng lòng đầy tội ác bước nhanh về phía cửa phòng đang mở ra kia...

Đúng là... Quần lót của lão sư!

"A --" Đường Kỳ Dung lau đi máu mũi đỏ đỏ hồng hồng bất ngờ tập kích, quyết đoán nhét quần lót vào lòng ngực, thật cẩn thận vọt nhanh về nhà mình, sau khi cất quần lót cẩn thận, tiếp tục vờ như không có việc gì trở lại nhà Mộc lão sư.

Về mặt Đường Kỳ Dung xuân tâm nhộn nhạo ngồi trên sofa lão sư đã ngồi qua, dùng ly lão sư đã dùng qua, chờ lão sư làm cơm trưa tình yêu cho mình...

Ngày hôm nay, đúng là quá mỹ diệu... Trong lòng Đường Kỳ Dung như ăn mật ngọt lại nghĩ tới một thành ngữ: Dệt hoa trên gấm*.

* **Dệt hoa trên gấm** (錦上添花): nguyên văn là "Cắm thương thêm hoa", ý chỉ việc tô điểm thêm trên những thứ đã có sẵn, làm cho đẹp thêm.

Toàn bộ ban ngày hôm nay đều tốt đẹp như thế, nếu buổi tối có thể xảy ra chuyện gì đó thì càng tuyệt; có điều cho dù tại nhà lão sư không thể xảy ra chuyện gì đó thì khi hắn trở về nhà mình cũng có thể xảy ra cái gì đó, rốt cuộc, vẫn còn quần lót của lão sư chờ mình sủng hạnh cơ mà...

Haizz, sao cuộc đời có thể tốt đẹp viên mãn đến mức độ này cơ chứ?

(~▽)~(~▽)~(~▽)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: VƯỜN TRƯỜNG (12) Đường Kỳ Dung, chúng ta làm tình đi [Hồi H]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

《VƯỜN TRƯỜNG (12)》

"ĐƯỜNG KỲ DUNG, CHÚNG TA LÀM TÌNH ĐI" 【 hồi h】

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Chương này Khanh Khanh và Dung Dung lãng mạn quá ~

CHƯƠNG SAU CÓ H NHÁ BÀ CON. TIẾP THEM ĐỘNG LỰC CHO TUI ĐI MÀ ~

□□□□□□□□□□□□

Đường Kỳ Dung vẫn luôn ăn vạ ở nhà Mộc Khanh Khanh không chịu rời đi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Mộc Khanh Khanh bảo hấn về nhà nghỉ ngơi đi, nhưng Đường Kỳ Dung lại chơi xấu nói ăn no quá đi không nổi, tình nguyện nằm bất động trên sofa nhà cô cũng không muốn về nhà mình lăn lộn trên giường lớn.

Thời gian suốt buổi chiều cũng quần lấy Mộc Khanh Khanh, không muốn rời khỏi cô nửa bước, nếu Đường Kỳ Dung chỉ đơn giản đi theo bên người cô, Mộc Khanh Khanh cũng sẽ không vội vàng đuổi hấn đi như vậy, nhưng hấn lại không ngừng động tay động chân với cô, ừ, còn nói chuyện.

Đường Kỳ Dung dính người như vậy khiến Mộc Khanh Khanh rất bất đắc dĩ và xấu hổ, các loại hành động “Quấy rối tình dục” không ngừng nghỉ của hấn luôn có thể khiến xuân thủy giữa hai chân cô chảy không ngừng, khiến cô phải ngượng ngùng đi đổi quần lót đã ẩm ướt.

Khi hấn ôm ấp cô bằng vòng tay kiên cố, khi hai người đùa giỡn lẫn thành một đoàn, khi hấn hôn môi nhẹ nhàng nhột nhột đầy yêu thương, khi hai người hôn sâu ái muội... Mỗi một lần làn da của hấn và cô kề sát đều khiến cô rung mình, thậm chí khi ngửi được hương vị dạt dào thanh xuân chỉ thuộc về hấn cũng khiến cô run sợ không thôi, tình dục bùng phát.

Cô muốn càng nhiều hơn...

Nhưng nỗi sợ hãi tồn tại đã lâu vẫn tạm thời đè nén sự ham muốn dục vọng từ tận xương kia.

Editor: Dương Gia Uy Vũ

...

“Sau khi ăn cơm chiều xong thì nhanh trở về cho tôi, không cho phép nào loạn nữa.” Về mặt Mộc Khanh Khanh nghiêm túc nhìn Đường Kỳ Dung.

Nhưng không ngờ đến buổi chiều, cô đã sớm bị vẻ xuân sắc đầy mặt, một đôi mắt lấp lánh nước câu hồn nhiếp phách, khuôn mặt đứng đắn không giống như ra lệnh, ngược lại càng giống nỉ non hờn dỗi hơn.

“Được được, nói sau đi, nhanh ăn cơm trước đi, cô ơi ~” Trên mặt Đường Kỳ Dung treo nụ cười sáng lạn, kéo Mộc Khanh Khanh ngồi xuống bên cạnh hấn, ngậm miệng không đề cập tới vấn đề về nhà nữa.

Sao Mộc Khanh Khanh lại không biết tâm tư của hấn chứ, thế nhưng cô không biết phải xử lý hấn như thế nào bây giờ, Đường Kỳ Dung sẽ lại dùng gương mặt tươi cười có lệ kia dụ dỗ cô cho xem...

Hai người cực kỳ lè mề ăn xong bữa tối, Đường Kỳ Dung lại chậm rì rì từ thu dọn chén đĩa, bộ dạng nhàn nhã như vậy cùng với tốc độ thu dọn lúc trưa đúng là khác biệt trên trời dưới đất.

Lý do của buổi trưa là vì có thể sớm được thân mật với lão sư, còn buổi tối lại phải rời khỏi nhà lão sư, tất nhiên Đường Kỳ Dung sẽ phân biệt đối xử...

Có điều cho dù Đường Kỳ Dung có câu giờ cỡ nào đi chăng nữa, thời khắc rửa xong chén đĩa vẫn vô tình mà đến, hấn muốn giỡn giỡn lần cuối, bám vào mép cửa, thanh âm vô cùng thiên chân vô tà, “Cô ơi, thật sự em không thể thuần khiết ngủ lại nhà cô một đêm sao?”

“Được... rồi...” Mộc Khanh Khanh cương cứng thân thể đã chết lặng nghe thấy chính mình gằn từng chữ một đáp ứng yêu cầu của Đường Kỳ Dung.

Đã một tháng chưa nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống khiến cô suýt chút nữa đã quên còn có cái hệ thống không tiết tháo (thần trợ công) này tồn tại.

Sao lại có thể có loại nhiệm vụ như 【 Mời Đường Kỳ Dung cùng chung chăn gối 】 vậy chứ, hơn nữa trừng phạt nhiệm vụ còn là... Khẩu trừ đại lượng

kim tệ!

Tiết tháo gì đó thật sự là không có khả năng trở về...

“Cô ơi! Thật sao! Nhanh nhanh, hôn một cái ~” làm như không thấy quanh thân Mộc Khanh Khanh đang tràn ngập áp suất thấp, Đường Kỳ Dung nhào về phía Mộc Khanh Khanh, hai tay hôm nay đã vô số lần quấn lấy Mộc Khanh Khanh, giờ lại nâng hai má Mộc Khanh Khanh lên lưu lại hai điểm ướt át.

“Tôi muốn tắm rửa, cậu cũng về nhà tắm rửa trước đi...” kéo vật trang sức hình người nào đó ném ra ngoài cửa, lưu loát dứt khoát khóa trái cửa, cô muốn yên tĩnh...

Đường Kỳ Dung bị nhốt ở ngoài cửa vẫn vui tươi hơn hờ ngậm nga khẽ hát trở về nhà mình. Hắn muốn tắm cùng với lão sư, phải đến khi nào hai người bọn họ mới có thể không chỉ tắm cùng thời gian, mà còn có thể tắm cùng một nơi đây?

Mộc Khanh Khanh vào phòng tắm chịu đựng ngượng ngùng cởi quần lót ra, quả nhiên là ướt đẫm một mảng lớn, hương vị đậm mị hết sức gay mũi, kích thích thị giác và khứu giác chói lọi làm Mộc Khanh Khanh đỏ bừng mặt, cô rất nghi ngờ buổi tối khi ngủ cô có thể không kiềm được mà trực tiếp ăn luôn Đường Kỳ Dung hay không? Nếu cô ra tay thật, có tính là gian dâm vị thành niên không nhỉ?

Thiếu niên vị thành niên mà Mộc Khanh Khanh đang nghĩ tới lại đang dùng "Súng thật đạn thật" nhúng chàm cô, Đường Kỳ Dung cũng tỏ vẻ thực vô tội.

Chỉ cần hắn tưởng tượng đến việc lão sư đang tắm rửa, hình ảnh mỹ vị hương diễm lại không thể ức chế được mà toát ra, vốn đang ở độ tuổi huyết khí phong cương, có ý dâm với người yêu của mình, là người yêu, hắn và lão sư đã là người yêu chỉ thuộc về nhau...

Các loại phán đoán khiến người ta huyết khí dâng trào trực tiếp chịu kích thích nhất chính là dục vọng đang ngủ đông giữa hai chân, dùng vải dẹt đã từng kẻ sát nơi riêng tư của lão sư bao vây ma sát dục vọng của chính mình, thể xác và tinh thần của Đường Kỳ Dung đều cảm nhận được sung sướng và thỏa mãn, lão sư là của hắn, hắn cũng là của lão sư, vĩnh viễn, vĩnh viễn...

Khoái cảm ngập đầu đánh úp lại, bạch dịch nồng đậm đều phun trên tầng vải dẹt kia, tiếng thở dốc theo hơi nước mông lung quanh quẩn khắp phòng tắm.

Gương mặt Đường Kỳ Dung ửng hồng, một đôi mắt thanh tình tình quang lưu chuyển, không kiềm chế được đưa vải dẹt trong tay gần sát vào chớp mũi, khiến người ta hạnh phúc lại có chút bất mãn.

Mùi hương của lão sư và mùi hương tinh dịch của hắn xen lẫn cùng nhau, giống như hai người đang giao hòa bên nhau, khiến hắn cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn; nhưng mà mùi tinh dịch lại quá nồng, đã che khuất đi mùi hương của lão sư, điều này khiến hắn khó chịu...

Có điều nếu hắn còn chậm trễ nữa, lão sư không chờ mình nữa thì sao? Đường Kỳ Dung nhanh chóng sửa sang lại bản thân, mặc áo ngủ vào, vội vội vàng vàng gõ cửa nhà Mộc Khanh Khanh.

Mộc Khanh Khanh nhìn Đường Kỳ Dung sau khi tắm rửa xong càng thêm tươi mới, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, chỉ có thể cầu nguyện đêm nay mình rụt rè lại rụt rè một chút...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Cô ơi... em vừa mới... Có chút việc, cho nên hơi chậm, cô chờ có lâu không?” Nụ cười có chút ngượng ngùng, vươn một bàn tay gỡ gỡ đầu tóc ngắn còn có chút ướt át, một bộ dạng mềm mềm manh manh lại ngon miệng.

“À, ừ ừ, không sao, vào đây đi ——”

Xấu hổ, toàn bộ đều là xấu hổ...

Hai người ngồi ở trên sofa nhàm chán xem phim thần tượng vô cùng cầu huyết, không khí trầm mặc lại ái muội.

“Cô ơi, cô buồn ngủ chưa? Cô có muốn ngủ sớm một chút hay không?” Đường Kỳ Dung chớp mắt, nhẹ nhàng hỏi Mộc Khanh Khanh thoạt nhìn có chút mệt mỏi bên cạnh.

“A —— ừ, ngủ thôi, ngủ thôi.” Ngày mai còn phải đến trường, không thể thức lâu hơn nữa, dù sao cũng chỉ là chuyện nhắm mắt rồi mở ra thôi mà, bên cạnh nhiều thêm một người, vẫn có thể ngủ ngon như thường!

“Cô ơi, phòng dành cho khách là phòng nào?” Ừ —— chờ cô ấy ngủ rồi mình phải thử chuồn êm qua, thường thức đáng về khi ngủ của cô ấy.

“A ——?” Bị những lời này của Đường Kỳ Dung dọa đến khiến Mộc Khanh Khanh hơi há hốc mồm, vẻ mặt ngạc nhiên.

Sao tên nhóc này nhất gan vậy chứ, đến cũng đến rồi, vậy mà còn hỏi phòng cho khách ở đâu? Sao cô có thể không biết xấu hổ bảo hắn ngủ cùng mình đây...

“Phòng cho khách trong nhà vẫn chưa dọn dẹp, hai chúng ta ngủ cùng đi.”

Ai đang nói đó? Không phải cô, tuyệt đối không phải cô! Mộc Khanh Khanh bắt đầu hoài niệm tiết tháo cô đã làm rơi mất.

Sao không ai đáp lời? Đường Kỳ Dung không nghe thấy à? Mộc Khanh Khanh mới vừa buông lỏng tinh thần, đột nhiên lại có một con gấu nhào về phía cô.

“Cô ơi...” Trong tiếng thì thầm nhỏ nhẹ, cảm tình kinh hi và sung sướng hiện ra rất rõ ràng.

Mộc Khanh Khanh không ngờ Đường Kỳ Dung lại trực tiếp bế cô lên, khi bị ném lên giường, cô vẫn còn hơi hoảng hốt.

Sau khi cảm giác được Đường Kỳ Dung thật cẩn thận nằm bên cạnh mình, ngửi được hơi thở khiến mình ý loạn tình mê cả ngày hôm nay của hắn, trong nháy mắt Mộc Khanh Khanh có cảm giác như động tác không theo khống chế của cô nữa, cô chỉ biết là cô đột nhiên xoay người khóa gối trên hông hắn, cổ tình vận vẹo vòng eo, muốn từng chút khơi dậy dục vọng của hắn, khi cảm nhận được cứng rắn của hắn chọc vào mông mình, giữa hai chân cô lại một lần nữa ướt đến rồi tình rồi mủ; sau đó, cô lại lấy một tư thế kiêu mị mà xa lạ tựa vào trên ngực đang phập phồng phồng phồng thờ dốc không ngừng của hắn, dán lên lỗ tai hắn, hơi thở như lan, lời nói nhỏ nhẹ, “Đường Kỳ Dung, đến khi nào thì giữa người yêu mới không cần đến dục vọng đây?”

Cô vừa nói chuyện, bàn tay của cô vừa chậm rãi di chuyển, sau đó nắm lấy chứng cứ phạm tội đầy dục vọng giữa hai chân hắn, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ kinh người và hình dạng thô tráng xuyên thấu qua lớp vải dệt, cô không ngừng mà xát lưu động bên ngoài lớp vải, cũng không biết hỗ trợ gì không đúng chỗ ngứa như vậy khiến dục vọng của hắn hòa hoãn hay là càng thêm khó nhịn nữa đây.

Mộc Khanh Khanh cũng không trông cậy vào hắn có thể dưới tình huống như vậy trả lời vấn đề cô đã cân nhắc không biết bao nhiêu lần, nhưng cô lại nghe thấy giọng nói trở nên khàn khàn sau khi nhuốm tình dục của hắn, “Chờ đến sau khi hai người chúng ta cùng nhau chậm rãi già đi.”

Mộc Khanh Khanh đột nhiên có chút muốn khóc, “Đường Kỳ Dung, cậu chắc chắn muốn ở bên cạnh tôi sao? Ở bên nhau cả đời?”

“Khanh Khanh... anh đã sớm chắc chắn.” Cả đời cũng không đủ, sau này em chỉ có thể thuộc về một mình anh...

“Chúng ta chỉ mới quen biết nhau một tháng lẻ ba ngày, hơn nữa còn chiến tranh lạnh một tháng, cậu không thể gạt tôi...”

Đường Kỳ Dung dùng một nụ hôn sâu trả lời cô, một nụ hôn sâu dịu dàng đến tận đỉnh, cánh môi của hai người tuy hai mà một, đầu lưỡi giao triền bên nhau, liếm hôn mút vào, trao đổi hấp thu ngọt ngào của nhau, từng sợi từng sợi chỉ bạc theo hai người hôn đến quên mình mà chảy xuống dưới hàm.

Một nụ hôn qua đi, Mộc Khanh Khanh hoàn toàn vô lực dựa vào người Đường Kỳ Dung.

“Lão sư, em nhất định phải là người duy nhất theo anh đến già.”

“Đường Kỳ Dung, chúng ta làm tình đi.” Đường Kỳ Dung, em muốn dùng thời gian cả đời này để ở bên cạnh anh, hiện tại cùng anh lãnh hội tình dục, về sau sẽ cùng anh vứt bỏ dục vọng; vĩnh viễn cùng anh hưởng thụ tình yêu, mãi mãi bên anh đến già.

Cô muốn, tùy hứng phóng đảng vượt qua hết đời này.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

^_^_^_^_^_^_^_^

Dương: Chương sau có cảnh mà ai nấy đều biết là cảnh gì nhé bà con. Cầu cmt, cầu bình chọn, cầu động lực ra chương nhanh chóng ~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: VƯỜN TRƯỜNG (13) Sơ HHH (Thượng) [H+]

《VƯỜN TRƯỜNG (13)》

SƠ HHH【 thượng 】

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

□□□□□□□□□□□□

==> Đổi xưng hô anh - em từ chương này nhé.

"A --?" Nghe thanh âm từ lồng ngực của mình truyền đến, Đường Kỳ Dung ngốc lảng, hai mảnh đồ ửng đỏ lại lần nữa bay lên má hấn, tầm mắt ngưng ngừng chuyển sang chỗ khác không chịu nhìn Mộc Khanh Khanh, "Lão sư... Anh... Anh là lần đầu tiên..."

"Ừ? Lần đầu tiên thì sao?" Nhìn dáng vẻ Đường Kỳ Dung kiêu nộn ngon miệng, xấu hổ ngưng ngừng, không kiềm được oán trách chính mình nghĩ thông suốt quá chậm, đáng lẽ nên sớm ăn tiểu thịt tươi cực kỳ mỹ vị này mới phải..

Khuôn mặt bóng loáng non mịn, đôi mày thanh tú, đôi mắt ngập nước cùng với lông mi rậm dài cong cong, mũi cao môi đỏ... Đêm nay nhất định phải ăn!

"Anh... anh không có kinh nghiệm... Chờ anh học tốt một chút đã..." Nghe nói loại tiểu xử nam giống như hấn này, nếu không học tập cho tốt, lần đầu tiên sẽ thành trò cười, hấn tuyệt đối không cho phép cô lưu lại ấn tượng không hoàn mỹ về tiểu huynh đệ của hấn!

"Không sao không sao ~ em cũng là lần đầu tiên mà, chúng ta cùng nhau học tập ~" Mị ý trong mắt Mộc Khanh Khanh lưu chuyển, một đôi mị nhãn nhẹ chớp chớp, hai tay bắt đầu tùy ý đốt lửa khắp nơi trên người hấn, còn không có ý tốt cọ qua cọ lại vật luôn phần chân bưng bưng đang chống trên hông cô.

Hầu kết trên cổ Đường Kỳ Dung không tự chủ được lẫn lộn một chút, cô đã nói cùng nhau học tập rồi, vậy chắc là... Không thành vấn đề nhỉ?

Nghĩ thông suốt xong Đường Kỳ Dung xoay người một cái, áp Mộc Khanh Khanh dưới thân, "Lão sư... Vậy anh... lên..."

Mộc Khanh Khanh có thể cảm giác được ngón tay Đường Kỳ Dung run rẩy dừng lại trên da thịt mình, hần và cô đều đang khấn trương như nhau...

Hần hôn lung tung trên cổ cô, lưu lại từng độ ẩm ướt nóng theo cánh môi hần, thử mở ra từng cúc áo ngủ của cô, nhưng động tác hoảng loạn không có kết cấu lại không có một chút tác dụng.

Đường Kỳ Dung hơi hơi ngồi dậy, một đôi mắt ủy khuất và vội vàng nhìn Mộc Khanh Khanh, không mở được... Giúp anh cởi bỏ quần áo của em đi...

Không tiếng động cầu khẩn làm Mộc Khanh Khanh căn bản không có sức cự tuyệt, nhưng hần nhìn chăm chú không chớp mắt khiến thân thể cô chậm rãi đỏ bừng, cởi sạch quần áo trước mặt hần, quá mức khiến người ta thẹn thùng.

"Đừng... Đừng nhìn em như vậy." Tầm mắt không che dấu lửa nóng của hần cũng bắt tri bắt giác kéo thân thể của cô vào ngọn lửa, thậm chí cô còn cảm giác được trong cơ thể có một chất lỏng ấm nóng tuôn trào, đó là từ hạ thể của cô chảy ra, đầm thùy ào ào chảy xuống, mới chỉ bị hần nhìn mà thân thể của cô đã phản khởi khát khao như thế.

Đường Kỳ Dung không chớp mắt nhìn thoáng qua ngọc thể gần như đã lộ ra trọn vẹn của cô, dành ra vài giây thời gian nhanh chóng cởi quần áo của mình.

"Lão sư, em thật xinh đẹp..." Gương mặt ửng đỏ kiều mị, bộ ngực đầy đặn mượt mà, vòng eo tinh tế không đầy nắm tay, đôi chân thon dài đến không thể tưởng tượng, còn có loáng thoáng cánh xuân vô hạn vì ngượng ngùng mà giao hòa cùng một chỗ.

Mộc Khanh Khanh không muốn nghe hần nói những lời ngượng ngùng đó, càng thêm xấu hổ khi ánh mắt nóng rát của hần chuyên chú nhìn toàn thân trên dưới đều trần trụi của cô, mềm mại vờn cánh tay, ý bảo hần ôm.

"Uhm--"

Dục vọng là bản năng nguyên thủy của con người, căn bản không cần học tập, một khi đã chạm vào nhau, bước tiếp theo sẽ diễn ra một cách tự nhiên...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hai người ôm nhau tiếp xúc da thịt như vậy vẫn là lần đầu tiên, dục vọng nóng như lửa khiến người ta khấn trương vô cùng, bọn họ như hai con rắn đang giao phối gắt gao quấn chặt lấy nhau.

Tiếng rên rỉ vụn vặt từ giữa môi lưỡi đang liếm hôn truyền ra, sau khi hai đôi môi chia lìa, một sợi chỉ bạc dâm mĩ kéo ra, hần chuyển sang hôn lên cổ cô, "Lão sư, anh sẽ khiến em thoải mái..."

Hô hấp nóng rực phun trên cần cổ mẫn cảm của cô, hần khẽ cắn mút mang lại cho cô cảm giác tê dại, dòng điện truyền khắp toàn thân, cô mềm mại rên rỉ: "Đừng ~ sẽ để lại dấu..."

"Lão sư..." Hần nghe lời liên tục chiến đấu ở các trận địa khác, cánh môi đến trước bộ ngực mềm mại đầy đặn của cô, nhẹ nhàng hút lấy núm hồng non mềm, lại nghe được giọng cô nũng nịu hút không khí, động tác không khỏi tạm dừng, dùng đầu lưỡi linh hoạt chơi đùa hạt châu hồng nhạt mềm mại nhỏ nhỏ kia, hàm răng phụ trợ khẽ cắn ma sát khiêu khích khiến nó càng lúc càng đứng thẳng, hần cũng không chậm trễ một bên khác, dùng ngón tay xoa bóp núm hồng của cô, lòng bàn tay đặt trên bầu ngực trắng nõn vênh cao cũng không ngừng động tác.

Toàn thân cô đều không tự chủ được run rẩy, tiếng rên rỉ tinh tế vũ mị lại dễ nghe vô cùng, hình ảnh cô ở dưới sự trêu đùa của hần mà nở rộ khiến hần khó mà kiềm được hưng phấn, dục vọng cứng rắn nơi hạ thân chống lên nơi mềm mại của cô nhẹ nhàng đưa đẩy cọ xát.

Cô nhẹ nhàng thờ ra, hô hấp rối loạn thêm mấy phần, vui sướng nhắm chặt đôi mí nhãn, cảm giác thấm ướt ẩm áp cùng với động tác mút cắn không có quy luật khiến cô cảm thấy ngực vừa trướng đau khổ chịu lại vừa vui sướng tới cực điểm, cô chưa bao giờ biết khi ngực của mình được người khác chạm vào sẽ có loại cảm giác này, từng đợt khoái cảm theo động tác của hần không ngừng cán quét đến.

"Lão sư, đầu vú của em cứng quá... Rõ ràng là mềm, lại bị anh liếm đến cứng rắn..." Trong miệng hần còn ngậm núm hồng của cô, lại ác liệt nói ra khiến Mộc Khanh Khanh cảm thấy cực kỳ xấu hổ, nhưng lời nói kia lại khiến tiểu huyết động tình.

Cô hơi nâng mí mắt lên, đôi mắt kiều mị tràn đầy mê hoặc, "Đừng... Nói những lời như vậy... A... Nhanh lên..." Hư không giữa hai chân cùng với dục vọng mãnh liệt khiến cô bắt đầu không thể nhịn nổi chà xát hai chân.

Buồng núm hồng trong miệng ra, Đường Kỳ Dung còn không tha liếm láp một chút, đôi mắt lấy một tiếng rên rỉ từ Mộc Khanh Khanh, Đường Kỳ Dung khẽ cười nói, "Em gấp như vậy sao..."

Tuy ngoài miệng trêu đùa Mộc Khanh Khanh gấp gấp, nhưng thật ra Đường Kỳ Dung cũng gấp đến lợi hại, cứng rắn giữa hai chân sung to dán toàn bộ lên bụng nhỏ, nếu không phải sợ bị cô ghét bỏ hần không có kinh nghiệm làm cô đau, hần đã sớm vọt vào chốn đào nguyên kia...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Đường Kỳ Dung tách cặp đùi đẹp thon dài đang rụt rè khép chặt kia ra, gấp khúc đầu gối của cô, khiến toàn bộ nơi riêng tư của cô hiện ra trước mắt mình, "Lão sư... Nơi này của em thật là đẹp mắt, hồng nhạt non nớt... Còn chảy rất nhiều nước..."

Tầm mắt của hần phảng phất như thực chất hóa, từng tắc từng tắc xâm phạm mảnh đất hoang u hương kia, ánh mắt và lời nói của hần đều dâm dăng đến

cực điểm, nhưng dâm dăng nhất vẫn là tiểu huyết của cô, vậy mà vì lời nói và hành động của hắn, lại không biết hồ thẹn phun ra từng luồng ái dịch sền sệt trong suốt.

Tận mắt nhìn thấy hai cánh phần thịt non mềm không ngừng tràn ra dâm dịch óng ánh, Đường Kỳ Dung như bị mê hoặc, cử động ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên môi âm hộ ướt dầm dề của cô, sau khi tìm được tiểu hoa hạch được giấu kín, mới vừa duỗi tay nhấn xuống, một cổ dâm dịch cực lớn trực tiếp phun ra, bên tai truyền đến tiếng Mộc Khanh Khanh cao vút kêu lên.

Đây là... Cao trào sao? Đường Kỳ Dung mỉm cười, "Lão sư, em miễn cảm thật đấy... Anh chỉ mới chạm vào âm hạch một chút thôi mà..."

Biết sẽ không nghe được câu trả lời của Mộc Khanh Khanh khi cô còn đang cao trào, Đường Kỳ Dung tiếp tục động tác của mình, còn muốn khuếch trương... Một bàn tay trực tiếp dùng ngón cái ấn lên hoa hạch miễn cảm nhẹ nhàng xoa nắn, một cái tay khác vờn ngón giữa thon dài thử đến gần hoa huyết còn đang run rẩy ướt dầm dề của cô, nương theo dâm dịch đã đầy đủ, chậm rãi xâm nhập vào trong.

"Ừm..." Cô thấp giọng ni non, hoa huyết vừa mới cao trào lại càng thêm hưng không lần đầu tiên bị xâm nhập, "Trưởng quá..." Không tự chủ vờn thẳng vòng eo, nhẹ hip mát, cảm thụ cảm giác bị căng trương và khoái cảm xa lạ.

"Lão sư thoải mái không?" Trên mặt Đường Kỳ Dung mở hời cuộn cuộn, ngón tay cảm nhận được chặt chẽ áp khiến hắn hầu như sắp bị dục vọng tra tấn đến chết, hắn không cách nào tưởng tượng đến khi cơn thịnh của hắn bị bao vây, sẽ là một cảm giác vui sướng như thế nào...

Dùng một ngón tay nhẹ nhàng đưa đẩy khuếch trương, động tác mềm nhẹ lại chen vào thêm một ngón tay, hai ngón tay thon dài cùng động, nhanh chóng đâm vào bên trong khe hở nhỏ bé kia, hắn vừa đảo lộng vừa khuếch trương, khiến cô không cách nào thừa nhận ngứa đầu rên rỉ, "Thoải mái a... Ừm... Thoải mái." Cô xoắn thân thể mềm mại, khó khăn mở hai mắt bị dục vọng che mờ.

Đường Kỳ Dung... Trong mắt hắn là dục vọng đỏ đậm đáng sợ, mở hời trên trán nhỏ giọt trên giường, cô biết dục vọng khiến người ta có bao nhiêu khó chịu, nhưng hắn vẫn chịu đựng dục vọng kêu gào, vô cùng dịu dàng làm công tác chuẩn bị cho cô... Hắn ấy, luôn khiến cô phải đau lòng.

"Kỳ Dung... Tiến vào đi..." Ánh mắt mê say tràn đầy dịu dàng, "Em muốn anh... Tiến vào... A... Dung..."

"Lão sư... Khanh Khanh..." Hắn thật sự nhịn không nổi nữa, mặc dù còn thiếu một ngón tay, nhưng hắn sẽ nhẹ nhàng, chỉ cần để cơn thịnh của hắn chậm rãi đi vào --

Rút hai ngón tay bị dâm dịch xối ướt ra, "Phụt --" một tiếng khiến Mộc Khanh Khanh thẹn thùng không thôi, nhưng cảm giác hưng không kèm theo khiến cô lại khó chịu mà vận vẹo vòng eo.

"Lão sư... Anh... Muốn đi vào..." Hắn dùng ngón trỏ và ngón giữa căng hoa huyết màu hồng phấn ra hết cỡ, hoa huyết vừa mới được đầu ngón tay khuếch trương đưa đẩy có chút phồng, ái dịch trong suốt sền sệt không ngừng từ trong hoa huyết chảy ra, hoa huyết đói khát run lên, như muốn hoan nghênh cơn thịnh sắp lấp đầy nó.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

^_^_^_^_^_^_^_^_^

Dương: ai hóng Khanh Khanh sắp bị thịnh hồng nè ~ □□□

Cmt đi, nhấn ngôi sao đi, có khi tới nay có chương nữa luôn, đảm bảo thịt chất lượng hắc hắc ~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: VƯỜN TRƯỜNG (14) Sơ HHH (Hạ) [H+]

《VƯỜN TRƯỜNG (14)》

SƠ HHH 【 hạ 】

Editor: Dương Gia Uy Vũ

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

□□□□□□□□□□

"Nghe nói sẽ hơi đau, lão sư, em cố nhịn một chút." Thanh âm của hắn khàn khàn, vẫn không quên trấn an cô. Nương theo chất lỏng ướt át vọt vào tiểu huyết hắn đã chờ đợi lâu ngày.

Cảm giác nóng rực, chật hẹp, ướt át bao vây lấy quy đầu của hắn, mềm mại của cô như muốn hoan nghênh hắn, lại như muốn đẩy hắn ra, dịu dàng bao dung để ép quy đầu, hắn muốn không màng tất cả mà vọt nhanh vào, nhưng hắn lại sợ...

"Cô ơi... Đau không?" Cẩn rằng, đôi tay Đường Kỳ Dung chống bên hông cô, dán môi lên môi anh đào của cô, tinh tế mút hôn, muốn thổi hết đi sự khó chịu của cô.

"Không sao... Cứ vào đi --" sao có thể không đau chứ? Tiểu huyết của cô vốn còn chật hẹp hơn người bình thường, mặc dù thân thể mẫn cảm, nhưng lần đầu tiên vẫn không thoải mái, huyết chi còn thịt của hắn vừa thô vừa to, so với hai ngón tay mới vừa rồi, không biết còn thô hơn bao nhiêu lần, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, cô cũng không muốn hắn tiếp tục nhẫn nại, vẫn nên trực tiếp tiến vào thì tốt hơn.

Hắn hôn lên cánh môi cô, muốn phân tán sự chú ý của cô, dưới thân cũng không hề khắc chế nữa mà dùng sức đâm một phát, trực tiếp chọc thủng tầng lá mỏng kia.

"A --" đau, thật sự đau quá, một vật lớn như vậy trực tiếp đâm vào nơi mềm mại nhất trong thân thể cô, hắn còn không ngừng đẩy mạnh về phía trước, cánh môi vô lực đang hôn nhau chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

"Lão sư, chờ một lát, chờ một lát, lập tức..." Hắn thật sự dừng không được, loại cảm giác khó có thể miêu tả này khiến hắn như mất đi lý trí, hắn đâm thẳng về phía trước, dục vọng không thể kiềm chế đỉnh nhập vào chỗ sâu nhất trong người cô.

Lúc hắn đâm thật sâu thật mạnh vào chỗ yếu ớt nhất trong cơ thể cô, cô tinh tế thét chói tai, cao trào như muốn ngắt đi bỗng nhiên đánh úp lại, vòng eo tinh tế của cô không tự chủ được cong lên, toàn thân cứng đờ vài giây, rồi sau đó lại rơi vào rừng mình cuồng dã không thể khắc chế. Thống khổ vừa mới bị xé rách kia thân kỳ tan đi từng chút một như có kỷ tích, chỉ còn lại khoái cảm khi cao trào khiến cô lạc lối.

Đường Kỳ Dung lẳng lặng mà hưởng thụ khoái cảm miệng tử cung của cô đang dùng sức liếm mút hắn, mặc dù hắn muốn hung hăng lộng hành ngang ngược trong đường đạo chật chội ẩm áp, nhưng hắn vẫn chịu đựng để cô sau khi vừa mới phá thân "Đau" thét chói tai thích ứng hắn.

"Động một chút... Ngứa..." Vừa mới trải qua cao trào, từng trận cảm giác ngứa ngáy nơi hoa huyết đánh úp lại, làm Mộc Khanh Khanh vút đi ngượng ngùng, chủ động hôn lên đôi môi vừa mới bị cô tránh ra kia, cái lưỡi sắc tình liếm láp hình dáng cánh môi của Đường Kỳ Dung.

Lời nói và động tác của cô đã nhắc lên sóng to gió lớn. Đường Kỳ Dung không muốn tiếp tục lãng phí thời gian để khắc chế dục vọng nữa, nâng hai chân cô lên quấn quanh eo mình, đưa hai tay ra nắm chặt bộ ngực to lớn cao thẳng, thâm tình dùng sức hôn đáp lại cánh môi xinh đẹp của cô.

"Lão sư...lão sư..." Hắn bắt đầu phóng đảng nhanh chóng di chuyển cặp mông rắn chắc, dùng hết khả năng đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, dường như hận không thể chọc thủng miệng tử cung, còn thịt thô to không chút lưu tình đảo qua đảo lại trong hoa huyết sùng đồ của cô, dục vọng bị áp chế đã lâu một khi phóng thích lại mãnh liệt cần nuốt lý trí của hắn, trong đầu hắn chỉ còn lại một ý niệm: Thao sát cô, thao sát Khanh Khanh của hắn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hạ thế truyền đến đau đớn hơi tê ngứa khiến cô không khỏi nhú mày, cô muốn mở miệng bảo hắn chậm một chút, nhưng môi của cô lại bị hắn cưỡng loạn chiếm cứ, thậm chí cô có thể nghe thấy chỗ hai người giao hợp truyền đến tiếng va đập điên cuồng.

Đưa đẩy mãnh liệt như thế thực sự làm cô ăn không tiêu, càng làm cho hai mắt cô say mê khoái cảm kịch liệt phê nhân tâm trí kia, khiến cô không tự chủ được mà hòa theo động tác đùa nghịch thân thể của hắn.

Cảm nhận được sự phối hợp của cô, hắn nhìn không được càng đưa đẩy nhanh hơn, lần lượt đưa còn thịt nóng hổi vào hang động ướt át mẫn cảm chật hẹp, mỗi một lần đâm vào rút ra đều hung ác cuồng mãnh vô cùng.

Động tác vuốt ve hai vú của hắn cũng không còn dịu dàng như vừa rồi nữa, dùng lực chà đập hai nhũ thịt kiêu nộ của cô, thậm chí còn lôi kéo nụ hoa đã trở nên đỏ tươi kia.

Không biết bị hắn đưa đẩy lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, tiếng rên rỉ của cô cũng trở nên hơi khàn khàn, cô không biết, đều là lần đầu tiên như nhau, sao hắn và cô lại chênh lệch lớn như vậy? Cô đã sắp bị tra tấn đến ngắt đi rồi, nhưng lửa nóng chôn trong cơ thể cô của hắn vẫn cứng rắn như cũ, đây có thật là khả năng nhẫn nại mà một xử nam nên có không vậy?

"A --" hắn lại một lần nữa thật sâu đâm xuyên vào trong cơ thể cô.

"Đủ rồi... Dung... Dung... Đủ rồi..... Thật sự... Không được... A --"

"Lão sư... Anh cũng muốn bắn... Bắn hết cho em..."

Hầu như cùng một lúc, hai người bọn họ đồng thời rừng mình, dục vọng của hắn vẫn luôn gắng gượng chôn trong hoa huyết rốt cuộc cũng được phát tiết, phóng xuất tinh hoa nóng hổi vào trong cơ thể cô.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

"Lão sư... Có đủ hay không? Vừa lòng không?" Vừa mới bình ổn một chút hô hấp, Đường Kỳ Dung lại dán lên người Mộc Khanh Khanh, không biết xấu hổ mà hỏi cô về năng lực của hắn.

Tốt xấu gì thì trước khi đến đây hắn đã bắn ra một lần, lại dùng hết sức cắn răng nhịn vài lần dục vọng muốn bắn tinh, kiềm nén khiến cô phun ra rất nhiều lần, mới phóng thích tinh dịch của chính mình.

"Um... Vừa lòng cái đầu anh!" Một chết cô, hắn tổng cộng mới bắn một lần, nhưng cô lại không ngừng cao trào phun nước, lòng tự trọng của cô biết quăng đi đâu đây...

Mộc Khanh Khanh ghét bỏ hắn dùng lực quá mức, nhưng Đường Kỳ Dung lại cho rằng cô thật sự không hài lòng với năng lực của mình, trên mặt tối sầm, nâng cả người đang xụi lơ trên giường của cô lên, để cô quay lưng quỳ trên giường, hắn theo đó quỳ gối phía sau cô, không đợi Mộc Khanh Khanh kịp phản ứng, bàn tay to đã tách hai cánh mông tròn trịa ra, quy đầu cực lớn đang run rẩy sung to đứng thẳng từ phía sau chổng vào tiểu huyết sung đồ còn sót lại tinh dịch và dâm dịch đang không ngừng co rút của cô, "Lão sư à, anh nhất định sẽ khiến em hài lòng!" Hắn thô giọng nói, xoa nắn hai cánh mông co dãn ngạo nghễ của cô, nương theo các loại chất lỏng trong hoa huyết, lần nữa hưng hăng đâm vào.

"A... Sâu quá... Cứng quá... U... Đùng vào..." thao động bất ngờ xảy ra cũng không có gì khó chịu, ngược lại thân thể còn rất nhanh đã đắm chìm trong dục vọng, tư thế từ phía sau khiến côn thịt thô dài tiến vào càng sâu, dễ dàng chạm tới miệng tử cung của cô, nhưng khiến cô càng sụp đổ chính là, hắn vậy mà còn muốn đâm mạnh vào tận bên trong tử cung!

"U... Lão sư, anh muốn đi vào... Anh muốn vào đến bên trong tử cung của em... A!" Dùng sức một cái, toàn bộ quy đầu nặng nề cực lớn của hắn hoàn toàn tiến vào bên trong miệng tử cung của cô.

Khoái cảm gần như thống khổ kiến toàn thân cô không kiềm được run rẩy, một trận dâm dịch trào ra, lại bị quy đầu cứng rắn chặn lại, bụng nhỏ vừa trướng lại tê dại không thôi, cô chỉ có thể nhếch mông mình cao thêm một chút, mặc cho hắn hưng tàn chổng đẩy thao làm.

"Lão sư à... Noi đó của em cắn anh thật chặt." Tiểu huyết của cô liên tiếp co rút, âm đạo ẩm áp như gong cùm xiềng xích chặt lấy thân gây hắn, vách tường non mềm trơn trượt hết co rút lại liếm mát hắn, khoái cảm thôi đến, "Lão sư, anh động, nhất định sẽ khiến em thoải mái, khiến em cao trào không ngừng..." Tay hắn đang đặt trên eo nhỏ đưa ra phía trước bắt lấy ngực sữa mềm mại đang lay động của cô, động tác đưa đẩy dưới thân kết hợp với động tác vuốt ve, hưng phấn đến từ nơi ướt nóng chặt chẽ của cô khiến cho hắn càng ra sức đâm vào trong hoa huyết mất hồn.

Hắn thật sự nỗ lực thực hiện lời hắn đã nói, côn thịt luôn là nhẹ nhàng rút khỏi, lại đâm vào thật mạnh, khoái cảm tê tê dại dại không hề gián đoạn tích lũy ở hạ thân, nhụy hoa tại chỗ sâu nhất bị tốc độ va chạm nhanh chóng khiến khoái cảm dâng lên đến đỉnh, hầu như cả người cô đều sắp bị hưng phấn cực hạn làm cho tê liệt.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cô mở miệng rên rỉ bảo hắn chậm một chút, nhưng thân thể lại nghĩ một đằng nói một nẻo, vận vẹo eo, đón ý hòa theo tần suất xâm nhập mạnh mẽ của hắn, "A... Kỳ Dung... Dung..." Khoái cảm ngập đầu khiến cô chỉ mới nếm thử tình dục lại vui sướng đến sắp phát điên.

"Lão sư, em vừa lòng không? Anh thao em vừa lòng không?" Hắn vẫn đang luật động thâm nhập vừa sâu vừa mạnh, đôi tay tùy ý nhào nặn véo véo nụ hoa trên ngực, hắn cũng đã sắp đến đỉnh điểm, nhưng vẫn khẳng khái muốn một đáp án.

"Um... Vừa lòng... Vừa... Lòng... A..." toàn bộ tâm trí của cô đều bị khoái cảm từ ngực và bên trong hoa huyết đoạt đi, điên cuồng đắm chìm vào trong vui sướng mà hắn mang đến cho cô.

"Lão sư... Em kẹp anh chặt quá... Anh muốn bắn vào tử cung của em..."

"U... Bắn vào đi... Bắn hết vào tử cung của em đi... A..." Hôm nay là kỳ an toàn trăm phần trăm của cô, cô cũng không lo lắng thật sự có sự cố ngoài ý muốn xảy ra, đương nhiên quan trọng nhất chính là, cô muốn quy đầu cực lớn của hắn đâm vào bên trong tử cung cô, để tinh dịch nóng bỏng hữu lực của hắn lấp đầy tử cung...

Lấy được câu trả lời của cô, hắn gầm nhẹ một tiếng, dùng sức đâm một phát về phía trước, quy đầu thật sâu tiến vào tử cung, dưới khoái cảm khi miệng tử cung kẹp lấy long đầu, phun hết tinh hoa.

Mộc Khanh Khanh khàn khàn giọng không thể kiềm chế phát ra một tiếng thét chói tai, dâm dịch của cô và tinh dịch hắn bắn trong cơ thể cô giao hòa hội hợp.

"Lão sư à, bây giờ em có hài lòng chưa? Lại một lần nữa nhé." Ghé vào trên lưng bóng loáng tinh tế của Mộc Khanh Khanh, Đường Kỳ Dung lại dính dính cọ cọ bên tai cô, đề nghị hết sức thiện ý.

"Không không... Em rất vừa lòng." Mộc Khanh Khanh vội vàng xoay người trả lời hắn, không ngại côn thịt thật lớn còn lấp đầy bên trong hoa huyết mềm mại của cô, trong lúc hoảng loạn còn cảm nhận được nó lại đang dần dần cứng rắn, "Ngày mai còn phải đến trường, em... em còn là lần đầu tiên... Đầu..."

Mở một chút phần môi ủy khuất đáng thương đang chu lên của cô, "Em cứ nghỉ ngơi đi, anh giúp em rửa sạch."

Sợ lại lau súng cướp cò lần nữa, Đường Kỳ Dung thần tốc vệ sinh sạch sẽ cho hai người, sau đó dịu dàng ôm Mộc Khanh Khanh đi vào giấc ngủ, cũng chưa từng khi dễ cô nữa, ừ, ngoại trừ tư thế ngủ say lòng người như bạch tuộc quấn lấy cô.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Dương: hôm nay ăn thịt đã luôn ~ Chương này dài quá đi ~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: VƯỜN TRƯỜNG (15) Mới sáng sớm đã động dục [H+]

《VƯỜN TRƯỜNG (15)》

MỚI SÁNG SỚM ĐÃ ĐỘNG DỤC [HHH]

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□

Mộc Khanh Khanh vốn tưởng rằng sau khi trải qua một loạt vận động lớn như vậy, mình sẽ an ổn ngủ yên giấc, nhưng sau nửa đêm cô lại không ngừng mơ thấy mấy giấc mộng kỳ kỳ quái quái.

Đầu tiên là bị một đám sinh vật kỳ quái có rất nhiều xúc tu gắt gao quấn quanh thân thể, sau đó lại cảm giác được có người lấy một cây gậy cứng rắn mà sát giữa hai chân mình, còn có cảm giác trên mặt bị ai đó liếm láp ướt dính dính một mảng...

Mộc Khanh Khanh nghĩ có thể là mình bị bóng đè rồi, cưỡng ép chính mình mở đôi mắt khốn đốn mỗi một ra, “Đường! Kỳ! Dung! Ứm——”

Rốt cuộc chờ đến lúc mở mắt tỉnh ngủ, một cái hôn sâu ập đến...

Sau khi cảm giác được cô sắp thờ không nổi, Đường Kỳ Dung chuyển qua hôn nhẹ bên tai cô, “Cô ơi ~ chào buổi sáng.”

“Lấy gậy gộc của anh ra chỗ khác.” Thấy cô đã tỉnh mà hắn còn dám vừa ra vẻ đứng đắn nói chào buổi sáng với cô, vừa không biết xấu hổ dùng cây gậy nào đó đặt ở trong đùi cô thọc vào rút ra!

“Lão sư à... Em sớm đã ướt rồi...” Tầm mắt hắn nhìn xuống phía dưới, “Rõ ràng tối hôm qua anh đã dùng sức đâm tiểu huyết của em như vậy, thế mà sáng nay nó lại trở nên...”

“Câm miệng! Mới sáng sớm đã động dục, cẩn thận sau này tỉnh tấn nhân vong đấy!” Bị hắn nói khiến mặt đỏ bừng, Mộc Khanh Khanh thẹn quá hóa giận, với lấy cái chăn bên cạnh che thân thể trần trụi lại.

Đường Kỳ Dung dùng tay chặn cô lại, để cảnh đẹp tiếp tục nở rộ trước mắt mình, ánh mắt hắn chưa từng dời khỏi đám huyết phần phần nộn nộn đang lan tràn xuân thủy không ngừng kia, “Lão sư à, chào cơ” là ứng sinh lý bình thường, em cũng không cần lo lắng anh không thể cho em ăn no, bất cứ lúc nào tiểu huyết của em đói bụng, anh cũng đều có thể cung cấp sữa bò cho nó.”

“Ừ... Sẽ đến trễ...” Cô có ý đồ lập công cứu quốc, muốn theo đó phân tích một chút sự thật khách quan cho hắn, hy vọng hắn có thể buông tha cho cô.

“Còn sớm mà, em không cần lo lắng thời gian.” Đường Kỳ Dung hoàn mỹ đánh trả lại, ôm lấy sung sướng vui mừng tươi cười.

“Một lần... Chỉ một lần thôi đấy...” Hồi tưởng lại khoái cảm bị lấp đầy thao túng tối hôm qua, tiểu huyết đói khát bắt đầu không ngừng ăn mòn kiên trì của cô.

“Một lần à?” Đường Kỳ Dung nhún mày, giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, mày giãn ra, tươi cười nguy hiểm, “Một lần cũng được.”

“Anh lại nghĩ ra cái gì... A...” Cô muốn mở miệng hỏi hắn lại nghĩ đến ý tưởng xấu xa gì, nhưng đột nhiên bị đâm vào khiến cô trong nháy mắt không còn khả năng đặt hỏi câu hỏi nữa.

Không có trải qua màn khuếch trương dạo đầu, chỉ nương theo đám dịch bôi trơn chảy ra xâm nhập vào tiểu huyết qua một đêm đã chật chẽ như ban đầu của cô, có chút chua xót đau đớn khiến cô thờ nhẹ, “Lớn quá... Chậm một chút...”

“Không phải tiểu huyết của em cũng muốn như vậy sao...” Hắn cũng không nói dối, sau khi hắn vừa tiến vào, tiểu huyết của cô đã không kiềm nổi cần nuốt lấy lửa nóng của hắn, hơn nữa còn không ngừng phun ra một lượng lớn đám dịch bôi trơn con đường tiền công của hắn.

“Ừm... Thật thoải mái...” Âm đạo dần dần trở nên ướt át vô cùng hoàn mỹ thừa nhận cực đại của hắn, khoái cảm quen thuộc bắt đầu nhấn chìm tâm thần của cô.

Nghe thấy cô vì vui sướng hân hoan lại mà nỉ non kêu lên, đáy mắt hắn hiện lên một tia sáng, bắt đầu càng thêm dùng sức va chạm, tận tình dùng dục vọng đang sôi sục của mình ma sát hoa huyết chặt chẽ ẩm ướt của cô, khoái cảm đoạt hồn nhiếp phách cũng khiến hắn dần dần mê loạn.

Hắn đột nhiên kéo cô dậy ngồi lên trên người mình, để đôi tay cô vòng qua cổ hắn, đôi tay của hắn đang hoành hành khắp nơi trên lưng cô, kéo sát cô vào thân thể hắn.

Cô khẽ cau mày, vùi đầu vào cổ hắn, bắt lực thấp giọng rên rỉ, tư thế thay đổi khiến hoa huyết mặn cảm run rẩy của cô càng thêm siết chặt lấy nóng rực của hắn, mãnh liệt ma sát, khiến cô vừa ngứa ngáy vừa khuấy khoả, âm thanh dâm mỹ khi thọc vào rút ra cùng với tiếng nước khi hai thân thể va chạm tràn ngập thế giới của cô.

Đường Kỳ Dung làm cản dùng cơn thịnh nộ to kia của hắn cảm Mộc Khanh Khanh đến đầy tràn, nhanh chóng đưa đẩy qua lại vô số lần khiến chỗ sâu nhất trong hoa huyết vui sướng đến cực điểm, vách trong của cô bắt đầu co rút, chuẩn bị nghênh đón cao trào dưới sự thao túng của hắn, nhưng lúc này hắn lại ác liệt chọt dùng động tác lại.

Hai tay của hắn không ngừng hoạt động trên tấm lưng bóng loáng của cô, hơi thở ẩm áp tê dại rơi vào chỗ mẫn cảm trên cổ, khiến bên trong hoa huyết càng thêm ngứa ngáy, “Động đi... A... Nhanh... Động động... Ừm... Xin anh...” Dục vọng được thỏa mãn chỉ còn kém một chút lại không chiếm được đã hoàn toàn đánh bại cô, thậm chí cô còn muốn tự mình vuốt ve cơn thịnh nộ đang chôn trong cơ thể nhưng lại bị hắn tàn nhẫn ngăn lại, cô chỉ có thể càng thêm siết chặt vách tường bên trong, thu hoạch một chút an ủi.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Hít —— Lão sư, đừng kẹp chặt như vậy...” Đường Kỳ Dung cũng rất khó chịu, bị ẩm áp của cô bao lấy toàn bộ, vách tường trong tiểu huyết bởi vì không chiếm được thỏa mãn mà càng thêm kịch liệt mấp máy siết chặt hắn... Hắn cũng sắp nhịn không được nữa muốn mạnh mẽ thao túng cô, “Lão sư... Có muốn anh động hay không?”

Tiếng thì thầm bên tai tựa như tiếng trời, cô gật đầu loạn xạ, đôi bàn tay trắng muốt sờ soạng lung tung sau lưng hắn, “Muốn... Kỳ Dung... Động động đi... A...”

“Vây em phải đồng ý với anh, để tình dịch anh bắn ra hôm nay có thể ngoan ngoãn ở lại trong tiểu huyết của em...” Nghe được thanh âm ý loạn tình mê xin tha của cô, ánh sáng trong mắt hắn càng thêm rực rỡ, to lớn giữa hai chân vẫn không chút động dấy.

Khi một chút lý trí còn sót lại của hắn sắp hoàn toàn biến mất, cô lung tung gật đầu, “Ừm... Được... Động động... Tiểu huyết... Ngoan ngoãn... Ăn hết tình dịch của anh...”

Đường Kỳ Dung gầm nhẹ một tiếng, tiếp tục động tác mạnh mẽ thọc vào rút ra, khi cơn thịnh nộ về phía trước tiểu huyết, tay đặt trên mông cô kéo theo phần hông nhấn mạnh cả người cô xuống, hai lực mạnh mẽ đón đầu chạm vào nhau, khiến mỗi một lần hắn thao túng đều vừa sâu vừa nặng vừa tàn nhẫn.

Đỉnh lòng thêm vài cái, Mộc Khanh Khanh run thân mình sắp tiết ra, khi Đường Kỳ Dung cảm nhận được vách tường chặt chẽ của cô co rút lại, hắn nhanh chóng dùng hết sức lực đâm thêm vài cái, “Lão sư... Chúng ta... Cùng nhau... Ừ!”

“A ——”

Khoái cảm đồng thời thổi quét đến, hai người cùng nhau đi đến cao trào của dục vọng.

Sau khi lý trí hồi phục, nhớ tới chính mình vừa mới đáp ứng yêu cầu đáng sợ nào đó, Mộc Khanh Khanh hoảng sợ, không phải hắn muốn để như vậy luôn đấy chứ? Thanh âm của cô có chút khàn khàn “Nhanh lên... Lấy ra ngoài đi...”

“Ừm —— Nơi này của em vừa ẩm áp vừa ướt át, không muốn ra ngoài...” Cơn thịnh nộ sau cao trào có chút mềm nhũn còn không biết xấu hổ đưa đẩy vài cái.

“Đừng quậy nữa... Còn phải đến trường...” Cô thật sự mệt mỏi quá đi... Mặc dù cảm giác giao hoan cùng hắn rất mỹ diệu, nhưng bộ xương già này của cô thật sự không chịu nổi đòi hỏi vô độ của hắn...

“Ừ... Có phải em đã quên chuyện gì rồi không...”

...

Hôm nay Mộc Khanh Khanh và Đường Kỳ Dung hiếm khi ngồi xe taxi đến trường học, nguyên nhân không phải vì hắn, mà là vì Mộc Khanh Khanh rất không thích hợp để lái xe... Đúng... Vì sự an toàn của bách tính muôn dân.

“Hai vị muốn đi đâu?” Tài xế taxi thoạt nhìn cũng là người hoạt bát nhiệt tình.

“Cao trung Tinh Long” Thanh âm trong trẻo của thiếu niên nghe có vẻ bưng bưng phần chân.

Tài xế taxi bớt chút thời gian nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, ngửi khí hơi tạm dừng, nghi hoặc hỏi, “Hai vị... Đều là học sinh?”

Người nam có vẻ giống học sinh cao trung, nhưng người nữ còn lại sắc mặt ửng hồng, thoát nhìn có vẻ hơi không thoải mái, khí chất vũ mị quyến rũ kia, nữ sinh nào có thể tích ra được chứ? Muốn nhìn vu vạ cả đời khó có thể nhìn thấy này nhiều thêm vài lần, nửa đường lại bị một tầm mắt âm trầm phóng tới, ngượng ngùng cười cười, cũng không dám nhìn loạn thêm nữa.

“Đây là lão sư của tôi, có điều bọn tôi là... Người yêu.” Trùng mắt cảnh cáo nhìn người đang mơ ước cô giáo của mình kia, Đường Kỳ Dung tuyên cáo chủ quyền kéo thân thể vẫn luôn cứng đờ của Mộc Khanh Khanh vào trong lòng ngực.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Nhưng hần làm động tác lôi kéo như vậy, khiến Mộc Khanh Khanh vẫn luôn nhẩn nại lại không kiềm chế được than nhẹ một câu, “Ừm—— đừng nhúc nhích!” Phía trước còn có tài xế taxi đang ngồi đấy! Hần còn dám không báo trước một tiếng đã xê dịch cô!

Đường Kỳ Dung nhìn lão sư đỏ rần mặt nằm trong lòng ngực hần, không kiềm nổi ý định trêu chọc, dán môi lên lỗ tai mẫn cảm thì thầm “Lão sư à... Hiện tại đang ở trên xe taxi... Em kiềm giọng lại một chút...”

“Kỳ Dung... Sáng hôm nay em đã đồng ý với anh rồi... Đừng...” Vành tai bị hần ngậm lấy liếm hôn, trong tiểu huyết tràn ngập tinh dịch nồng đậm của hần, dị vật chỗ huyết khẩu cũng bởi vì cô động tình mà không an phận bắt đầu động tác...

“Lão sư à... Để anh kiểm tra một chút xem tinh dịch của anh có bị chảy ra khỏi tiểu huyết hay không...” Ôm lão sư trong ngực dịch đến phía sau ghế điều khiển, đảm bảo lát nữa cảnh xuân sẽ không bị nhìn thấy, Đường Kỳ Dung chuẩn bị bắt đầu công tác kiểm tra của hần.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

□□□□□□□□

Dương: Nhấn ngôi sao để, nhấn ngôi sao để, nhấn ngôi sao để~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: VƯỜN TRƯỜNG (16) Lão sư à, anh chỉ kiểm tra một chút thôi mà [Hồi H]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

《VƯỜN TRƯỜNG (16)》

LÃO SƯ Ạ...ANH CHỈ KIỂM TRA MỘT CHÚT THÔI MÀ (hồi H)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□

"Đừng mà... Ừm... a... Ừ..." Không dám phát ra tiếng vang quá lớn, thanh âm của Mộc Khanh Khanh nhỏ xíu như mèo con, lời cự tuyệt nói ra cũng biến thành rên rỉ nỉ non làm nũng.

"Lão sư à... anh chỉ kiểm tra một chút thôi, em ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, nếu không lát nữa lỡ như tiểu huyết của em bị anh đâm mờ, tinh dịch anh bắn vào cùng với dịch em chảy ra sẽ ướt nhẹp chỗ ngồi..." Hần nhẹ nhàng mỉm cười, nâng chân trái của cô đặt lên hai chân mình, "Lão sư... Em nhớ phải che miệng mình cho kỹ đấy..."

"Đừng... Quá kích thích... Có người..." Cô muốn cự tuyệt động tác của hần, nhưng toàn thân cô đã bị dị động trong tiểu huyết hút hết sức lực, chỉ có thể nặc hần làm càn giữa hai chân cô.

Tay hần lặng lẽ linh hoạt sờ vào trong quần lót của cô, thẳng tới cửa huyết trơn mềm, "Lão sư, thật sự một giọt em cũng không làm rơi tinh dịch của anh, tiểu huyết tham ăn như vậy sao? Một chút xíu cũng không muốn lãng phí..." Mặc dù nhìn không tới phong cảnh mê người giữa hai chân cô, nhưng chỉ cần dùng ngón tay động chạm cũng đủ để hần kích động không thôi.

Hoa môi bóng loáng no đủ sờ lên quả thực làm hấn yêu thích không buông tay, sáng hôm nay miệng khe hở vốn chặt chẽ lại bị hấn tự tay nhét vào trong đó một cái nút cao su khiến nó căng thành một lỗ tròn, "Chỉ là một cái nút lọ nhỏ ba centimet, vậy mà em còn kẹp chặt như vậy... Khó trách mỗi lần cơn thịnh của anh tiến vào đều bị em kẹp đến dục tiên dục tử..."

"Kiểm tra... nhanh đi, đừng có sờ....." Hấn không ngừng vuốt ve trên môi thịt mẫn cảm của cô, thỉnh thoảng còn chọc vào nút lọ bị nhét đầy trong khe hở nhỏ, nút cao su ở trong cơ thể cô bắt đầu không an phận mà lộn xộn, kích thích vách trong yếu ớt mẫn cảm của cô, bên tai cô luôn là âm từ lẳng lơ mà hấn thì thầm không dứt, phía trước bọn họ còn có một tài xế taxi đang ngồi, ngoài cửa sổ chính là dòng người dòng xe rộn ràng nhộn nhạo...

Dưới sự kích thích cực hạn vừa thoải mái lại vừa không thỏa mãn, vừa khó chịu lại vừa xấu hổ, bên trong tiểu huyết của cô lại bắt đầu không kiềm được kịch liệt mà co rút lại, một dòng dâm dịch phun ra, nhưng lại lần nữa bị chặn trong đường đạo vốn đã bị các loại chất lỏng căng đầy.

Đường Kỳ Dung cảm nhận được thịt non dưới tay hấn run rẩy không ngừng, biết cô lại cao trào, trầm thấp cười một tiếng, "Được rồi, không sờ soạng nữa, sắp đến trường học rồi, em nghỉ ngơi một lát đi." Xấu tính ấn một cái vào bụng nhỏ hơi trướng lên kia, lại rước lấy một tiếng ưm cùng với ánh mắt xấu hổ của cô.

...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Lúc Đường Kỳ Dung tạm biệt Mộc Khanh Khanh chuẩn bị đi học, hấn lại ghé vào bên tai cô nhẹ giọng thì thầm: "Cô ơi, nếu em muốn đi WC, nhớ nhắn tin cho anh... Anh giúp em..."

"Đường Kỳ Dung, hẹn gặp lại." Nếu để cô còn nhìn thấy hấn lâu hơn nữa, nói không chừng cô sẽ nhịn không được lấy nút lọ trong cơ thể cô ra nhét vào miệng hấn...

"À -- Cô ơi, muốn hôn tạm biệt hay không?" Một đôi mắt thanh tình tràn đầy sung sướng và chờ mong.

Mộc Khanh Khanh bị dáng vẻ này của hấn chọc tức, quên mất hiện tại dưới thân mình đang nhét dị vật, cũng không màng đến hình thái dáng vẻ của mình, trực tiếp tức giận đá chân về phía Đường Kỳ Dung, động tác đá chân được nửa đường lại đột nhiên chợt dừng, "Đường Kỳ Dung! U... Khó chịu..." Mộc Khanh Khanh cong eo, đôi tay che bụng nhỏ, cái, cái nút lọ kia hình như đã hoàn toàn tiến vào bên trong cô!

Đường Kỳ Dung thấy trên mặt cô khó chịu, đứng tại chỗ cong eo bất động, trong lòng cả kinh, cho rằng chính mình thật sự nháo quá mức khiến thân thể cô bị thương, vội vàng vàng chạy bên cạnh đỡ cô, thất thanh hỏi nàng: "Lão sư, em làm sao vậy? Em không sao chứ? Khó chịu chỗ nào? Xin, xin lỗi, anh không cố ý..."

Mộc Khanh Khanh vừa thấy bộ dáng này của hấn, liền biết hấn đã hiểu lầm, cũng ngượng ngừng mở miệng, còn nghĩ lúc này nên khiến hấn tốt nhất có thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn...

"Anh, anh đừng động vào em, cứ đi học đi..." Cô vẫn nên tự mình đi WC giải quyết thì hơn, tình dịch và dâm thủy đang dần dần muốn chảy ra khỏi tiểu huyết, vì không muốn quần lót ướt nhẹp, cô chỉ có thể dùng sức kẹp chặt cửa huyết, nhưng động tác như vậy lại khiến cho cái nút lọ kia không ngừng va chạm vào vách trong của cô...

"Không được! Anh cũng không phải là loại tra nam cởi quần thì thâm tình, mặc quần thì không quen biết như vậy, lão sư, anh đưa em đến phòng y tế nhé?" Không đợi Mộc Khanh Khanh đáp lời, hấn đột nhiên bế cô lên.

"A -- đừng nhúc nhích!" Đột nhiên nhớ tới nơi này là trường học, Mộc Khanh Khanh cố kiềm nén tiếng hét chói tai đã đến bên miệng, "Bỏ em xuống! Đừng đi -- a..." Thật sự chịu không nổi động tác của hấn vô tình khiến dị vật lại lần nữa tàn sát bừa bãi đóng đưa trong tiểu huyết cô, cô duỗi tay chụp về phía hấn.

Đường Kỳ Dung mới vừa bị cô dọa sợ tới mức hoảng hốt không nhận thấy được thanh âm của cô vừa ngọt ngào vừa không thích hợp, chỉ một mực nghĩ cô khẳng định là không thoải mái cực kỳ, "Lão sư, thực xin lỗi thực xin lỗi, em cố chịu một chút, anh lập tức đưa em đến phòng y tế." Nói, hấn lại còn ôm cô chạy đi, Mộc Khanh Khanh khó thở, lại bị nút lọ trong cơ thể tra tấn không có sức lực tránh khỏi hấn, chỉ có thể tức muốn học máu đánh hấn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

May mà hiện tại đã sắp đến giờ học, sân trường cũng không có bao nhiêu người thấy được một màn xấu hổ này, nhưng dù sao cũng là có người --

"Mộc lão sư?"

Đột nhiên thanh âm quen thuộc truyền đến làm bước chân Đường Kỳ Dung chợt ngừng lại, đôi tay vẫn ôm chặt Mộc Khanh Khanh.

Ôn Thành?

"Đường Kỳ Dung, bỏ tôi xuống trước đã, cậu nhanh đi học đi, tôi không sao, nhờ Ôn lão sư đưa tôi đến phòng y tế cũng được..." Biết những lời này có khả năng khiến trong lòng Đường Kỳ Dung khó chịu, nhưng nếu để hấn đưa mình đến phòng y tế, nhân sinh của mình không biết còn có thể tiếp tục hay không đây...

"Đứng đây, em học sinh này, em cứ đi học trước đi, tôi sẽ chiều cổ Mộc lão sư." Ôn Thành vẫn mỉm cười dịu dàng vẫn nhả như cũ, nhưng Đường Kỳ

Dung lại có cảm giác nụ cười treo trên mặt hắn ta là khiêu khích chói lọi.

"Cô ơi... em muốn đưa cô đi..." Ánh mắt nghiêm túc chuyên chú nhìn Mộc Khanh Khanh, hắn thật sự không muốn chấp tay nhường lão sư của hắn cho người khác chiều cổ, đặc biệt người kia còn là Ôn Thành!

"Đừng quậy nữa, hai người chúng ta đã ở bên nhau rồi, em chỉ thích anh thôi, không cần lo lắng." Hiện tại cô thật sự rất khó chịu, dâm thủy của cô và tình địch của hắn trong tiểu huyết có chút không chịu khống chế mà chậm rãi chảy ra, cái nút lọ kia còn ở bên trong cơ thể đang giầy xéo chà đạp vách tường của cô, nếu còn không đi giải quyết chặt vật bất kham giữa hai chân, thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn!

Nhưng cô vẫn muốn nhẫn nại nhường nhịn hắn, sau khi sinh hoạt bên cạnh hắn, cô cũng dần dần biết được, bề ngoài hắn như ánh dương sáng ngời, nhưng trong lòng luôn yếu ớt nấn cầm, tính tình còn bướng bỉnh đến đáng sợ, lúc này nếu không trấn an hắn mà đã theo Ôn Thành rời khỏi, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

"Lão sư... vậy tan học em đi tìm cô... Cô nhớ cẩn thận." Hắn không phải không tin cô ấy, chỉ là không tin tên đàn ông già kia! Vừa nhìn thì đã biết hắn chính là một tên bại hoại văn nhả, mặt người dạ thú! Nhưng hắn không muốn khiến lão sư khó xử, càng không muốn khiến lão sư cảm thấy hắn ấu trĩ vô cớ gây rối, chỉ có thể không cam lòng mà đồng ý.

Cổ nén không thoải mái giữa hai chân nhìn bóng dáng Đường Kỳ Dung mỗi bước đi đều lưu luyến kia biến mất, quay đầu nhìn về phía Ôn Thành đang cười ôn tồn lễ độ, "Ôn Thành, cảm ơn anh, nhưng mà thật ra tôi không sao, cậu ấy chỉ chuyện bé xé ra to thôi."

"Xem ra hai người đã ở bên nhau, ừ... Bảo trọng!" Một từ hai ý nghĩa, hắn đã là lần thứ hai nhắc nhở cô, Mộc lão sư bảo trọng đi ~ ha ha ha ~ vẫn là nữ chính tiểu bạch thỏ của hắn đáng yêu ~

"Ừ ừ... Hẹn gặp lại..." Không có tâm tư cân nhắc lời nói có thâm ý khác của Ôn Thành, cô vội vàng tạm biệt Ôn Thành, bước chân có chút hỗn loạn chạy về phía nhà vệ sinh gần nhất...

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Quyển 1 - Chương 18: VƯỜN TRƯỜNG (17) Kết thúc [Hoàn]

《VƯỜN TRƯỜNG (17)》

KẾT THÚC

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Chịu đựng ngượng ngùng, Mộc Khanh Khanh ở trong phòng vệ sinh khó khăn rút nút lọ từ trong cơ thể của mình ra, đúng, là rút ra...

Cùng loại với động tác tự an ủi, ý thức thanh tỉnh với ngón tay của chính mình vào nơi đó, ngày thường ngoại trừ tắm rửa căn bản là cô sẽ không đụng chạm đến chỗ này, hiện giờ lại phải dùng ngón tay không ngừng sờ soạn bên trong...

Động tác như vậy sắp khiến cô hồng mắt, hướng chỉ lại bởi vì tâm tình khẩn trương ngượng ngùng của mình mà không tự giác co rút lại vách tường thịt, muốn lấy nút lọ đã rơi vào bên trong ra quả thực là khó càng thêm khó, xấu hổ càng thêm xấu hổ, khi cô lẫn lộn lấy ra cái nút lọ kia ước chừng gần hai mươi phút, một tiếng “Ba ——” phát ra khiến cô hoàn toàn hồng thấu mặt.

Theo nút lọ đã lấy ra, tinh dịch đã trở nên thật loãng trộn lẫn với đàm dịch đang dần dần chảy ra khỏi tiểu huyết, lượng lớn chất lỏng trào ra khiến bắp đùi của cô hoàn toàn bị ướt đầm.

Sau khi xử lý tốt chặt vật giữa hai chân, hồng triều trên mặt cô vẫn thật lâu không tiêu tan, mặc dù đã rửa tay, nhưng dường như vẫn có thể ngửi thấy cái loại hương vị này, đậm vị như có như không quanh quần chớp mũi, khiến cô thực sự sợ hãi liệu có thể bị người khác phát hiện ra khác thường hay không, có tính phúc không có gì đáng trách, nhưng thân là một lão sư, đặc biệt là ở loại địa phương như trường học này, cô vẫn nên rụt rè kiểm điểm thì hơn...

Tối hôm qua và sáng nay vẫn luôn hoan hảo với Đường Kỳ Dung, một mặt là hấn câu dẫn dụ hoặc, còn mặt khác cũng là mình muốn nhìn thẳng vào dục vọng của thân thể, nhưng không cẩn thận lại quá mức phóng đảng, hai người mới là lần đầu tiên, không ngủ không nghỉ mà lẫn lộn lâu như vậy, xử nữ nhà người khác mới một lần đã khó chịu muốn chết, nhưng thân thể của cô lại như thực tùy biết vị mà hoan nghênh hấn xâm lấn, xem ra cô cũng cần phải ở thể giới này hoàn chỉnh một đời, khiến ngọn lửa dục vọng có thể bị thời gian già nua dập tắt.

Dùng đi động nhãn tin cho Đường Kỳ Dung, nói hấn tan học không cần tìm cô, biết hấn phòng chừng lại muốn bạo phát, cô trực tiếp nhấn thêm phía sau là tiết thứ hai cô đã tiếp tục đi dạy, thân thể đã không có việc gì.

Đợi nửa ngày, không thấy hấn trả lời, chắc là giận đối bức bội rồi, thân là học bá đệ nhất nam phụ Đường Kỳ Dung cũng sẽ không nghiêm túc nghe giảng đến nỗi không biết đi động của mình có động tĩnh.

Mộc Khanh Khanh dự đoán được Đường Kỳ Dung có thể sẽ giận đối, nhưng không nghĩ tới hấn lại suốt một ngày vẫn không nói chuyện với cô!

“Đường Kỳ Dung! Nói đi, anh không vui cái gì?” Nhìn động tác mở cửa chậm chạp của hấn, động tác chậm chậm lãng phí thời gian không muốn vào cửa, biểu cảm trên mặt còn ủy khuất thương tâm cực kỳ rõ ràng, nếu còn không quan tâm mà dò hỏi như ý hấn, nói không chừng đến nước mắt cũng rơi ra luôn.

“Lão sư...” Rốt cuộc cũng chờ được lão sư hỏi chuyện, Đường Kỳ Dung vội xoay người mở miệng, “Anh phát hiện em mới là người mặc vào quần lót vào liền không nhận người, đêm qua còn có sáng hôm nay anh ra sức hầu hạ em như vậy, khiến em sung sướng như vậy, nhưng cả ngày hôm nay em đều không quan tâm đến anh...”

“Sao em lại không quan tâm đến anh? Nói ra từng cái xem nào.” Chịu đựng khoe miệng co rút, Mộc Khanh Khanh cố gắng khiến cho ngữ khí của mình bình tĩnh một chút.

“Thứ nhất, buổi sáng em lại vì tên đàn ông già Ôn Thành kia mà vứt bỏ đóa tiểu thịt tươi như anh!” Trong mắt tràn đầy phẫn hận và không thể tin nổi.

“Anh yên tâm đi, em không có hứng thú đối với Ôn Thành, còn đối với anh... Ừ rất có hứng thú.”

“Nhưng em đã nói em thích nhất là loại đàn ông già dục đáng già vẫn nhả này!”

“Không không! Em thích chính là đàn ông thật dịu dàng thật văn nhả.” Mộc Khanh Khanh chậm rì rì mà sửa lại lời hấn, thấy mặt hấn càng đen mới lại mở miệng, “Có điều... Chắc chắn là em đã bị anh bẻ cong thẩm mỹ... Mỹ nam thật tươi như anh cũng rất hợp ý em!”

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Thương tâm trên mặt Đường Kỳ Dung thành công bị tẩy đi một chút, “A —— thứ hai, hôm nay khi đến lớp dạy học em cũng không nhìn anh!”

“Ặc, nhưng em cũng không nhìn những người khác mà... Em vẫn luôn nhìn bài tập của anh, ừ! Nhìn chữ nhớ người!” Bởi vì tiết học thứ nhất đã gặp phải kích thích quá lớn, tiết thứ hai cô đành trực tiếp để bọn học sinh tự học, còn cô vẫn luôn ở ngồi trên bục giảng chuyên tâm phê sửa bài tập, cũng xác thật không dám liếc mắt nhìn Đường Kỳ Dung một cái, tuyệt đối không phải vì cảm thấy thẹn thùng hay ngượng ngùng buồn cười gì đó!

“Hừ, anh sao có thể giống như bọn họ.” Thấp giọng lầm bầm một câu, Đường Kỳ Dung tiếp tục lên án hành vi phạm tội của cô, “Thứ ba, giữa trưa sao không đợi anh đã đi mất?”

“Sau khi em dạy xong tiết hai thì đã đi rồi, trở về đổi quần lót, đừng hỏi em nguyên nhân, anh biết.” Mộc Khanh Khanh cương khuôn mặt lên, chính mình cũng không biết mình đang nói cái gì nữa.

“Đứng rồi đứng rồi! Còn nữa! Lão sư em lấy nút lọ ra cũng không nói cho anh!” Trên mặt Đường Kỳ Dung rớt cuộc cũng xuất hiện ury khuất chân chính.

“Ha ha, Đường Kỳ Dung, hiện tại tôi không vui vẻ! Hẹn gặp lại!” Vừa nghe hấn nhắc nhở như vậy, cô cũng nhớ lại mình bởi vì cái nút lọ kia mà chịu tội, lấy từ trong túi xách ra một cục giấy, ném qua Đường Kỳ Dung, “Đêm nay anh ăn cơm tối với cái nút lọ của anh luôn đi!”

Nhìn lão sư không chút lưu tình “Sầm ——” một tiếng đóng cửa lại, trong tay Đường Kỳ Dung nắm chặt nút lọ bị giấy bao lại, bỗng nhiên tỉnh ngộ, chính mình lần này là ăn trộm gà không thành còn mất luôn nắm gạo! Không chỉ không thể khiến lão sư dịu dàng an ủi bồi thường cho hấn, ngược lại còn bị tước đoạt mất “Tinh phúc” đêm nay!

“Cô ơi... Cô ơi... mau mở cửa đi! Cô ơi...” Khàn cả giọng, dịu dàng hiểu ý, đáng thương hề hề, âm trầm bi tráng, đủ loại âm thanh kiểu dáng kêu cửa đều bị hấn thử qua một lần, nhưng đáng buồn là vẫn không có một chút động tĩnh nào... Hấn thật sự sai rồi, thật sự rất hối hận! Nếu cho hấn cơ hội nữa, hấn khẳng định sẽ kéo lão sư kéo vào trong nhà mình trước rồi mới ảm ức!

————— Đại pháp xuyên qua thời gian cực nhanh —————

Khi lần nữa trở lại không gian hệ thống, Mộc Khanh Khanh có một loại cảm giác phảng phất giống như đã qua một thế hệ, có điều, cũng xác thật là cách một đời...

Không thể cũng không dám nghĩ nhiều nữa, Mộc Khanh Khanh trực tiếp lựa chọn sử dụng "Công cụ loại bỏ tình cảm".

Lúc này đây thời gian chờ đợi lại phá lệ dài, có thể là bởi vì đây là lần đầu tiên cô trải qua một đời trong thế giới nhiệm vụ...

Sau khi trần ai lạc định*, cô chỉ nhớ rõ chính mình đã trải qua một cuộc hành trình dài lạ thường, ừ, vẫn là phúc lợi thù lao nhiều hơn hành trình.

** Tất cả mọi chuyện đã kết thúc.*

Bởi vì, kim tệ đạt được thật sự rất nhiều rất nhiều...

Nghĩ đến lúc này ngoại trừ nhiệm vụ chủ tuyến bên ngoài, nhiệm vụ nhánh của mình hoàn thành khẳng định cũng rất hoàn mỹ.

Nhưng vì cái gì, khi cô vừa nhớ tới mấy chữ nhiệm vụ nhánh này bỗng cảm thấy cả người không thích hợp, có loại cảm giác muốn chạy trốn chứ?

Dù sao thì không phải tất cả nhiệm vụ nhánh của tổ tình dục đều là nhiệm vụ bạch bạch bạch không tiết tháo đấy chứ? Ha ha, trí tưởng tượng của mình thật đúng là phong phú... Trong lòng cười gượng hai tiếng, gạt đi dự cảm xấu khó hiểu, Mộc Khanh Khanh trực tiếp lựa chọn rời khỏi hệ thống.

Ai, tốt xấu gì cũng là mục tiêu công lược đầu tiên mà mình làm bạn đến già, đáng tiếc giờ ngay cả tên cũng không nhớ rõ...

Có chút phiền muộn báo cáo nhiệm vụ với tổ trưởng xong, Mộc Khanh Khanh đang chuẩn bị tan tằm về nhà, lại bị tổ trưởng gọi lại.

“À... Cô là người mới đến, mấy nhiệm vụ tiếp theo đều phải nghiêm túc thực hiện, tôi nghe nói người phía trên công ty gần đây sẽ kiểm tra thí điểm chất lượng công tác của nhân viên tổ chúng ta.”

“A? Bọn họ tiến hành kiểm tra thí điểm như thế nào?”

“Tạm thời phong tỏa ký ức và tình cảm, hoàn toàn để cho người kiểm tra thí điểm dung nhập vào thế giới nhiệm vụ, hóa thân vào nhân vật để chúng ta công lược, sau đó khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ cũng sẽ đồng thời thoát ly khỏi thế giới nhiệm vụ, lại căn cứ vào mức độ tính phức tạp và hạnh phúc trong quá trình đó, tự tiến hành đánh giá cho điểm.”

“Nhân vật mà chúng ta công lược? Vậy những tính cách đặc thù gì đó của nhân vật công lược đều sẽ rất khác biệt với miêu tả của nguyên thế giới rồi?”

“Sẽ không, họ sẽ “Bị trải qua” quỹ đạo trưởng thành tương tự như nhân vật của nguyên thế giới, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chung tính cách, hai người

giống nhau mà lại không giống nhau...”

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: VƯỜN TRƯỜNG (PN.1) Đột nhiên cô muốn liếm nó [H+]

《VƯỜN TRƯỜNG • (PN.1)》

ĐỘT NHIÊN CÔ MUỐN LIÊM NÓ [H]

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□

“Cô ơi, mau mở cửa đi ~ nếu không Dung Dung đáng thương hê hê của cô sẽ phải đau khổ tịch mịch đó! Cô ơi ~” thanh âm quen thuộc từ ngoài cửa truyền đến không ngừng nghỉ, rất có ý vị nếu cô không mở cửa em sẽ kêu mãi không ngừng.

Mộc Khanh Khanh đứng phía bên kia cánh cửa, thật sự chịu không nổi hẳn cứ gọi mãi như vậy, đành phải mở miệng đáp lại, nhưng thanh âm lại lộ ra sự cẩn thận, “Lần này anh thật sự không mang hành lý đến đây?”

“Thật sự không mang! Không tin em nhìn xem! Bên ngoài thật sự chỉ có một mình anh cô đơn chiếc bóng.”

Mộc Khanh Khanh nhìn xuyên thấu qua mắt mèo, quả nhiên nhìn thấy ngoài cửa không còn túi lớn túi nhỏ chồng chất như vừa rồi nữa, chỉ có một Đường Kỳ Dung đang là chĩa chực khóc.

Nhìn thấy hần bộ dạng đáng thương hê hê kia của hắn, Mộc Khanh Khanh cũng không kiềm được có chút mềm lòng, nghĩ lại, dù sao thì ngày mai hắn cũng phải khai giảng rồi, đêm nay đến ở một đêm chắc không có việc gì... Đâu nhỉ?

Trong lòng còn đang dao động không ngừng, trên tay cũng đã trực tiếp mở cửa, “Đêm nay đừng nháo đấy, ngày mai còn phải đi học, sẽ mệt!”

“Được được, anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” Đúng vậy, ngày mai xác thật sẽ rất mệt ~

Hai chân Đường Kỳ Dung vừa bước vào cửa phòng, không nói hai lời, chuyện thứ nhất hắn làm, chính là trực tiếp khóa cửa lại.

Mộc Khanh Khanh vừa nghe thấy tiếng khóa cửa răng rắc, trong lòng run lên, xong rồi xong rồi! Bị tên nhóc này lừa hai năm, sao cô vẫn không rút ra được bài học nào chứ!

Mộc Khanh Khanh tận lực không dấu vết di động bước chân về phía sau, ý đồ thoát khỏi hiện trường. Còn chưa kịp xoay người, thì đã bị một lực mạnh mẽ đè xuống sô pha.

Đường Kỳ Dung sử dụng tay chân cùng lúc, toàn thân đều gắt gao quấn lên người Mộc Khanh Khanh, vừa hết sức dịu dàng triển miên nhẹ gọi, “Lão sư, lão sư..., Khanh Khanh... Khanh Khanh...” động tác lại nhẹ nhàng điều chỉnh vị trí của cô, khiến thân thể Mộc Khanh Khanh hoàn toàn nằm trên sô pha, sau đó trực tiếp dùng toàn bộ thân thể áp chế giam cầm Mộc Khanh Khanh.

Trong thanh tuyến trong trẻo của thiếu niên xen lẫn một chút thanh âm khàn khàn của người trưởng thành, giọng nói miên man tình ý quanh quẩn bên tai cô; các loại thanh âm làm nũng bán manh ngày xưa giờ đây lại trở nên dịu dàng tình tế, lực sát thương vô cùng lớn, trực tiếp khiến Mộc Khanh Khanh dần dần dừng động tác giãy giụa lại... Hai người ở phương diện này cũng đã coi như là vợ chồng già, thật sự không cần giả vờ rụt rè làm gì, với lại ít nhất đã một tuần rồi hai người không gặp mặt, không bằng, đêm nay thuận theo ý hắn?

Nghĩ thông suốt rồi nên Mộc Khanh Khanh thả lỏng thân thể của mình, hai năm nay thân thể đã sớm biết được mùi vị của tình dục nên rất dễ dàng bị châm lửa, huống chi Đường Kỳ Dung còn biết rất rõ các điểm mẫn cảm trên cơ thể cô.

Cảm nhận được người dưới thân im lặng đồng ý, Đường Kỳ Dung ở phía trên càng không ngừng lại, bắt đầu động tác tiếp theo của mình.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Biết vành tai là nơi mẫn cảm của cô, vì thế hấn ác độc hướng về phía lỗ tai cô thổi một hơi, vừa lòng cảm giác được phản ứng run rẩy của thân thể mẫn cảm, một ngum nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai trắng nõn tinh xảo kia, hết sức dịu dàng liếm hôn, đầu lưỡi linh hoạt lướt từ trên xuống dưới, hoặc câu cuốn, hoặc mạnh mẽ liếm...

Một đầu tóc ngắn mềm mại của Đường Kỳ Dung cọ xát ở cổ cô, cảm giác ngứa ngứa có chút khó chịu, Mộc Khanh Khanh không tự chủ được vịn vào thân thể, muốn trốn tránh.

Không ngờ lại cảm nhận được tiếng thờ dóc của Đường Kỳ Dung càng nặng nề, “Lão sư lại ở dụ hoặc em... Quá xấu xa rồi...”

Mộc Khanh Khanh sao có thể nhận cái tội danh có lẽ có này, ý thức tan rã thoáng thu hồi, “Em... em không có, là...”

Còn chưa nói xong đã bị Đường Kỳ Dung dùng miệng lấp kín, đầu lưỡi linh hoạt trực tiếp thâm nhập vào đôi môi khe khẽ của Mộc Khanh Khanh, vội vã xâm chiếm, càn quét, sau khi nghiêm túc cẩn thận tuần tra mỗi một “Lãnh địa”, cuốn lấy cái lưỡi mềm mại đã sớm tê dại vô lực của Mộc Khanh Khanh chơi đùa triền miên, nước bọt sáng lấp lánh dọc theo khoe miệng hai người đang tương dán cháy xuống, theo thân thể thẳng tắp nằm xuống trên sofa của Mộc Khanh Khanh mà nhỏ giọt trên cái cổ tinh tế; đôi tay tác loạn của Đường Kỳ Dung cũng không ngừng sờ soạng các điểm mẫn cảm trên người cô.

Chờ Mộc Khanh Khanh từ trong nụ hôn vừa dài vừa sâu thanh tỉnh lại, mới phát hiện áo ngủ của mình không biết khi nào đã bị bong ra từng mảng, quần áo của Đường Kỳ Dung cũng không thấy bóng dáng từ lâu; hiện tại lúc này, toàn thân trên dưới của hai người đều chỉ còn lại một cái quần lót.

Đường Kỳ Dung chống thân thể mình vốn dính trên người Mộc Khanh Khanh lên, tách hai chân ra quỳ đứng trên sofa, dùng cẳng chân rắn chắc kẹp lấy hai chân đang khép chặt của Mộc Khanh Khanh, phần bên trong đùi khó nhìn không ngừng ma sát hai chân Mộc Khanh Khanh, còn thật không biết từ khi nào đã lặng lẽ cương cứng cách quần lót cọ xát trên bụng nhỏ của Mộc Khanh Khanh; Đường Kỳ Dung cúi thân trên xuống, cả khuôn mặt đều chôn trên hai bầu ngực mềm mại của Mộc Khanh Khanh, giữa cánh mũi đều là hương thức giục tình ái, hấn thỉnh thoảng dùng lưỡi khẽ liếm đầu vú hồng nhật cùng với xung quanh quầng vú, hoặc nhẹ nhàng cắn đầu vú đã sớm đứng thẳng lên, dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn, lặp lại lời kéo...

Mộc Khanh Khanh vươn đôi tay ấn lên ót Đường Kỳ Dung, ngón tay trắng nõn xuyên qua đầu tóc đen nhánh, động tác kia tựa như kháng cự lại tựa như đang cố vũ. Một gương mặt kiều mị bị dục vọng lan tràn đến đỏ ửng, chỉ có thể si ngốc nhìn chăm chăm bóng dáng đang làm loạn trước ngực cô.

Mộc Khanh Khanh đã sớm bị Đường Kỳ Dung làm động tình, hiện tại hai vú mẫn cảm lại bị dâm loạn lẫn lộn như vậy, hoa huyết dưới thân đã sớm chảy ra một cổ chất lỏng ngọt ngào, còn thật nóng bỏng có thể cách quần lót của hấn truyền đến da thịt cô, nhưng Đường Kỳ Dung vẫn không nhanh không chậm khiêu khích cô, một chút cũng không có bộ dạng gấp gáp giống như khi hai người mới hoan ái trước kia, “Nhanh... chút, U...”, “Đừng... đùa...”, “A...” Hoa huyết đối khát thật sự chịu không nổi từng đợt tê ngứa từ sâu bên trong truyền đến, Mộc Khanh Khanh há mồm thúc giục, còn lặc lự thân thể ma sát còn thật sung to của Đường Kỳ Dung vài cái.

Sau khi Đường Kỳ Dung nghe được lão sư nũng nịu yêu cầu, rốt cuộc cũng nâng đầu đang bấn loạn lên, có điều trong miệng vẫn còn ngậm một đầu vú phấn nộn tràn đầy ánh nước, “Lão sư muốn? Nhưng mà anh không vội, em giúp anh cởi quần lót ra đi.” Đêm nay hấn một chút cũng không nóng nảy, có rất nhiều kiên nhẫn từ từ nhắm nhắm lão sư ~

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Anh... A...” Còn chưa mở miệng nói đã bị động tác ngoài miệng của Đường Kỳ Dung chặn lại, hấn... Hấn vậy mà lại dùng đầu lưỡi liếm lấp lên đỉnh đầu vú mẫn cảm nhất; còn không dừng mà đóng đưa thân thể phía sau, nhiệt độ còn thật thiêu đốt người khiến bụng nhỏ của cô bốc lên một ngọn lửa, hai cái trứng thậm chí còn ngẫu nhiên chạm tới gắt gao bao vây lấy môi âm hộ cách quần lót của cô.

Chỗ sâu nhất trong hoa huyết truyền đến ngứa ngáy càng ngày càng khó chịu đựng, cảm giác hư không mãnh liệt đánh úp lại, hai năm sinh hoạt tình dục sớm đã khiến thân thể hiện tại của cô khó có thể chịu đựng loại tra tấn này.

Mộc Khanh Khanh nhớ tới trước kia khi hai người hoan ái, mỗi một lần còn thật thô to đều thao động rất sâu vào bên trong, mỗi một lần còn thật lớn lượt động đều có thể đâm đến tận hoa tâm vô cùng ngứa ngáy của cô, còn có còn thật lớn ma sát với âm đạo mang đến khoái cảm mãnh liệt...

Hồi ức hương diễm dâm mỹ cùng hoa huyết hư không như hiện tại hình thành tương phản mãnh liệt, khiến đáy lòng của Mộc Khanh Khanh dâng lên một loại khát vọng, thậm chí cô đã bắt đầu vội vàng mà muốn nhìn thấy còn thật của hấn, cũng là còn thật của riêng cô.

Thấy lão sư vươn tay, Đường Kỳ Dung sẵn sàng mà dừng động tác trong miệng lại, để cô càng thuận lợi giúp hấn cởi quần lót, phóng xuất ra còn thật của mình.

Kết quả Mộc Khanh Khanh lại bất mãn khi hai vú của mình không có ai an ủi, trong miệng râm rì hai câu không rõ ràng lắm, giật giật vòng eo của mình.

“A, lúc này lại đối khát như vậy cơ à, chờ một lát, còn thật lớn của anh sẽ thao tiểu hoa huyết của em, bảo đảm sẽ khiến lão sư dục từ dục tiên cao trào tiếp nối không ngừng ~”

Nghe được lời này, Mộc Khanh Khanh cũng không thẹn thùng, cô bị dục vọng tra tấn ngược lại lại vì lời nói kích thích này mà chảy ra một lượng lớn tinh dịch.

Mộc Khanh Khanh hơi hơi ngồi dậy, vươn một bàn tay trắng nõn ra, động tác mềm nhẹ kéo quần lót vẫn luôn trôi buộc cứng rắn kia xuống, cự hành mắt đi không chế lập tức thẳng tắp đứng lên.

Ánh mắt Mộc Khanh Khanh si mê nhìn chăm chăm côn thịt to lớn đang nổi gân xanh kia, đôi tay bắt đầu tự động mềm nhẹ vuốt ve, thậm chí không tự chủ được hạ thấp vòng eo, muốn càng thêm tới gần côn thịt lớn vô cùng quen thuộc của cô.

Cái lưỡi phấn nộn liếm qua đôi môi khô cạn, đột nhiên cô muốn liếm nó, dùng cái miệng nhỏ của chính mình bao bọc lấy côn thịt lớn thô trắng kia, tựa như hần đã từng vì cô mà làm như vậy, ý niệm vừa xuất hiện này trong nháy mắt đã lấp đầy đại não cô.

Đường Kỳ Dung không biết cô suy nghĩ cái gì, căn bản vẫn chưa kịp phản ứng, Mộc Khanh Khanh cũng đã trực tiếp ngậm lấy quy đầu hơi nhếch lên kia.

Cảm nhận được đỉnh côn thịt của mình được một mảnh ướt át ẩm áp bao vây lấy, Đường Kỳ Dung hoảng sợ, vội vàng kéo ra người đang chôn giữa hai chân hần ra, “Hít ——”

Khi hần đẩy ra cô ra, vậy mà cô còn dùng đầu lưỡi liếm quy đầu của hần! Lão sư là muốn cho hần trải qua một lần chuyện mất mặt như sớm tiết ra hay sao!

“Sao thế? Em muốn... Em muốn giúp anh mà...” Mộc Khanh Khanh bị kéo ra lại trung ra một khuôn mặt vô tội, cái miệng nhỏ vừa mới ngậm lấy côn thịt hần còn ở đẳng kia không ngừng nói lời dụ hoặc hần!

Đẹp hết đi! Hần hiện tại chỉ muốn hung hăng thao tiểu tao huyết của cô!

Không muốn tiếp tục tra tấn lẫn nhau nữa, Đường Kỳ Dung quyết định tạm thời vứt bỏ kế hoạch lúc đầu, trực tiếp đè lão sư trên xô pha lần nữa, cỡi quần lót đã sớm ướt đầm dính đầy ái dịch của cô ra, tiếp theo nâng lên một chân cô lên vai mình.

Đường Kỳ Dung không nhịn được nữa cứ như vậy nhắm thẳng tiểu huyết, trực tiếp đâm vào! Một cú duy nhất, thẳng đến đỉnh hoa tâm!

Hoa huyết của Mộc Khanh Khanh đã sớm một mảnh ướt át, khi côn thịt cắm vào tiểu huyết tao ngựa vô cùng, một tiếng nước “Phụt” phát ra dị thường rõ ràng.

Bị côn thịt lớn trực tiếp chọc mở môi âm hộ, thọc đến hoa tâm, Mộc Khanh Khanh cũng chỉ có một chút cảm giác không khoẻ, có điều nếu so với khoái cảm ngập đầu khi hoa huyết bị lấp đầy thì hoàn toàn có thể bỏ qua.

Khi toàn bộ côn thịt tiến vào sâu bên trong hoa huyết, hai người cùng đồng thời phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, ánh mắt Đường Kỳ Dung dịu dàng nhìn lão sư đang nở rộ dưới thân hần, không chỉ đơn giản là côn thịt cảm nhận được chặt chẽ bao vây cùng với trơn trượt ướt át của cô mà mang đến khoái cảm, thỏa mãn trong lòng cũng khiến hần hưng phấn đến tột đỉnh.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: VƯỜN TRƯỜNG (PN.2) Thịt a thịt a thịt ~ [H+]

□□MERRY CHRISTMAS□□

VƯỜN TRƯỜNG (PN.2)

THỊT A THỊT A THỊT A~[HH]

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Duong Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□

Côn thịt theo vòng eo đưa đẩy của Đường Kỳ Dung đỉnh lên hoa tâm, bắt đầu hung ác đưa đẩy trong tiểu huyết ẩm áp mềm mại, mỗi một lần đưa đẩy đều hung hăng ma sát vách tường thịt, nếp gấp mẫn cảm trong tiểu huyết bị côn thịt lớn hung hăng khuếch trương; vừa mạnh mẽ vừa tàn nhẫn thao túng mỗi một lần đều cố tình va chạm đến hoa tâm của cô, hưởng thụ khoái cảm khi quy đầu được hoa tâm mềm nhẹ kích thích mát chát.

Tiểu huyết thậm chí giống như có ý thức mà liếm mát côn thịt nóng hổi đang thọc vào rút ra trong cơ thể, tăng tăng thịt non không thể khống chế co rút ôm chặt lấy thân gây cứng rắn.

Mỗi lần cơn thịnh nộ rút ra đều chỉ chừa lại một phần quy đầu trong hoa huyết, rồi sau đó lại nhanh chóng đĩnh vào, thọc vào rút ra quá mức nhanh chóng, thậm chí có một lần còn làm Mộc Khanh Khanh cảm giác không ra hẳn trừu động, chỉ cho rằng mỗi thời mỗi khắc cơn thịnh nộ đều căng đầy trong hoa huyết của cô, vách trong non mịn bị ma sát liên tục, sắp bức điên cô luôn rồi.

Lông m* thô cứng của Đường Kỳ Dung cũng theo mỗi một lần hưng hăng đưa đẩy mà càn quét trên hoa môi bóng loáng không một sợi lông của Mộc Khanh Khanh, thịt mềm kiều nộn chịu loại chà đạp như vậy, hơi đau đớn rồi lại càng tăng thêm khoái cảm; thậm chí còn có mấy đám lông m* không ngừng vây quanh hạt châu nắn cảm của cô kích thích ma sát, hai cái trứng thịt nặng trĩu cũng đánh cô không chút lưu tình, bên trong hoa huyết không ngừng chảy ra ái dịch rót đầy nơi giao hợp của cả hai, hương vị ngọt ngào nồng đậm quanh quẩn xung quanh hai người, kích thích dục vọng càng tăng cao...

Khoái cảm quá mức mãnh liệt khiến Mộc Khanh Khanh gần như ngất đi, muốn mở miệng báo Đường Kỳ Dung chậm một chút, nhưng lời còn chưa nói ra đã lại bị thao động đáng sợ trong hoa huyết cướp mất tâm trí, chỉ có thể theo tiếng nước phụt phụt và tiếng va chạm của thân thể rên rỉ bất lực.

Một tay Đường Kỳ Dung đỡ lấy đùi ngọc trắng nõn đặt trên vai, một cái tay khác không ngừng thương tiếc hai vú đang lắc lư theo động tác đưa đẩy; tư thế này có thể khiến Đường Kỳ Dung nhìn thấy rõ ràng cảnh đẹp nơi hai người giao hợp: Tiểu tao huyết không ngừng phun ra ái dịch thật đúng là nhiệt tình, mỗi khi hân rút cơn thịnh nộ ra, thịt non trong tao huyết đều bám dính trên thân cơn thịnh nộ, không rời bỏ được cơn thịnh nộ của hân dù chỉ một khắc, mỗi khi thân gây thoáng rút khỏi tao huyết, thịt non phẩn hồng trong huyết cũng theo đó mà bại lộ trong tầm mắt hân.

Sao tiểu huyết của lão sư bị hân thao hai năm nay vẫn phẩn phẩn nộn nộn mềm mềm như thế nhỉ? Không không! Vẫn có biến hóa, hiện tại không phải đã bởi vì động tác ra vào của hân mà biến thành ửng đỏ tươi đẹp hay sao? Còn có nơi miệng huyết bị cơn thịnh nộ lớn căng ra hết cỡ, ái dịch lại tựa như bọt mấp mép chảy xuống...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Tầm mắt lại dịch chuyển về phía trước, thanh âm ngày thường thanh lãnh của lão sư hiện tại đã biến thành tiếng rên rỉ ê a ngọt ngào; gương mặt mỹ diễm quyến rũ được hân dùng từng nét bút mà vẽ ra một lớp màu tình dục; hai tròng mắt ánh nước bị dục vọng phủ kín thành một tầng sương mù, tư thái vừa ngây thơ vừa mị hoặc; hai bầu ngực mềm mại tuyệt đẹp kia lần lượt theo động tác đĩnh động của hân mà tạo từng đường cong duyên dáng trên không trung, đầu vú hồng nhạt dong đưa ma sát lòng bàn tay đang vuốt ve nhũ thịt của hân; còn có đôi tay vốn nên cầm phấn viết, cầm giáo thước kia cũng bởi vì hân thao động mà bất lực xụi lơ trên sô pha.

Hai mắt bị cảnh tượng hương diễm như vậy kích thích, trong miệng Đường Kỳ Dung cũng bắt đầu nói lung tung cảm thụ chân thật nhất từ đáy lòng hân, "Lão sư... Thật là lợi hại, tiểu huyết... Kẹp... Thật chặt, đúng là... Tiểu tao huyết... ngoan ngoãn của anh, thoải mái... Chết anh, Khanh Khanh, Khanh Khanh... Em thì sao, em thoải mái không? Anh thao em sướng không?!"

Cho dù đã qua hai năm sinh hoạt không biết xấu hổ, Mộc Khanh Khanh cũng vẫn khó có thể đối diện với loại dâm từ lẳng lơ trên giường này. Ngay lập tức hoa huyết đã bị kích thích, kẹp chặt lấy cơn thịnh nộ thô to đã căng đầy hoa huyết kia.

Vốn đang muốn cho lão sư cảm thụ sự thao động dịu dàng như gió nhẹ mưa phùn của hân! Vậy mà cô lại dùng tiểu huyết kẹp hân, quả nhiên lão sư vẫn không thỏa mãn rồi.

"Lão sư... Khanh Khanh... Khanh Khanh, tiểu tao huyết của em kẹp cơn thịnh nộ lớn của anh sướng quá, lão sư, em thật lợi hại..." Biết Mộc Khanh Khanh vừa nghe loại lời nói thô tục này, hoa huyết sẽ không ngừng chảy ra mật dịch, còn sẽ càng thêm kẹp chặt cơn thịnh nộ của hân; cho nên, Đường Kỳ Dung thích nhất là nói các loại dâm từ khi hoan ái, mỗi một lần còn ép buộc Mộc Khanh Khanh phải đáp lại hân.

"A... U... Đừng gọi... gọi... Em là lão... Lão sư!" Thời khắc như thế này, bị Đường Kỳ Dung gọi là lão sư, Mộc Khanh Khanh luôn có một loại cảm giác xấu hổ kỳ lạ.

"Hửm? Lão sư... Không thoải mái sao? Vậy thì học sinh em đây... Sẽ làm cô vô cùng thoải mái..." Đường Kỳ Dung bắt đầu chơi chiêu thức ba cạ một sâu, tiết tấu thọc vào rút ra lúc sâu lúc cạn, vừa một nhọc vừa sáng khoái, Mộc Khanh Khanh cũng không có tình lực phản bác lời hân nói, chỉ có thể hừ ra ngậm xương mỹ diệu, cảm thụ khoái cảm cuộn cuộn không ngừng từ sâu trong tiểu huyết dâng lên...

Đường Kỳ Dung lại không ngừng thay đổi vài tư thế, sau khi không biết mệt mỏi hưng hăng đưa đẩy thâm nhập qua lại hơn trăm cái, Mộc Khanh Khanh đã bị lẫn lộn đến nửa tỉnh nửa mê, mặc dù cảm nhận được khoái cảm ngập đầu đã đến như trong dự liệu, nhưng cũng chỉ có thể nhỏ giọng kêu như mèo con, "Kỳ... Dung, U... Dung... Dung, dừng... A... Mau dừng..."

Quá mức mãnh liệt khiến Mộc Khanh Khanh thậm chí hơi cảm thấy sợ hãi khi khoái cảm mãnh liệt tới, Mộc Khanh Khanh vô lực chống cự, giọng nói đứt quãng phát ra âm thanh rên rỉ; khi hoa huyết cao trào cực nhanh co rút lại, hoa tâm đột nhiên phun ra một lượng lớn hoa dịch lại bị cơn thịnh nộ đáng giận ngăn chặn lối ra, chỉ có thể đáng thương hề hề mà ở lại trong hoa huyết đã sớm đã không hề có khoảng trống.

Cơn thịnh nộ của Đường Kỳ Dung ở bên trong hoa huyết dưới sự kẹp chặt mãnh liệt và hoa dịch cọ rửa, khó có khi nghe lời, vội vội vàng vàng dừng động tác, chỉ toàn tâm bảo vệ cho tình quan, hân còn nhớ rõ mục đích của hân, cũng không thể hiện tại đã bàn giao ra ngoài.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Sau cao trào, Mộc Khanh Khanh xụi lơ trên sô pha không ngừng thở dốc, khoái cảm mãnh liệt như vậy khiến cô thật lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Còn không chờ cô bình ổn thể xác và tinh thần chịu đủ loại kích thích của mình, cơn thịnh nộ bị kẹp đến mức không dám động khi cô vừa mới cao trào lại bắt đầu điều võ dương oai, không hề có điểm báo đã trực tiếp nặng nề đụng phải hoa tâm mềm mại vô lực của cô!

"A! Dừng... Dừng Dừng, Dừng... Chậm lại, quá... Quá nhanh, dừng..." Thanh âm nhuyễn mạnh đáng thương.

Côn thịt đã chịu kích thích khi Mộc Khanh Khanh cao trào sao còn có thể chậm lại! Đường Kỳ Dung ghé vào bên tai cô, "Lão sư quá xấu rồi, mới vừa rồi suýt chút nữa bị tiểu hoa huyết của em kẹp đến bắn ra rồi, may mắn là côn thịt lớn của anh thường ngày vẫn rèn luyện cần mẫn, chắc chắn ~" động tác thọc vào rút ra không chỉ không dừng lại, ngược lại còn càng nhanh càng mạnh.

"Dung Dung... Xin... anh... Dừng... Chậm một chút, chậm... chút, hức hức ~ em chịu không nổi!" Tiểu huyết dưới thân đã bị khoái cảm kích thích liên tục đến mức co rút không ngừng, run rẩy, chỗ sâu trong tiểu huyết tê mỗi truyền đến vui sướng thiêu đốt khiến thần trí Mộc Khanh Khanh đều trở nên mờ mịt, chỉ có thể nức nở cầu xin.

"Anh cũng muốn bắn, vậy lão sư có đồng ý cho anh đến đây ở hay không? Hửm?" Vừa nói vừa ác liệt mà dùng đại quy đầu sung to bắt kham chống vào hoa tâm yếu ớt miễn cảm kia xoay quanh nghiền nát.

"A... Được, được... Cái gì cũng được, chậm một chút, xin anh... Chậm một chút..."

"Ừ... Khanh Khanh... Khanh Khanh, anh yêu em!" Côn thịt đã sớm bị chặt chẽ và ẩm áp bên trong tiểu huyết bức đến sắp bắn cũng không khác chế nữa, cuối cùng đảo nhập thật sâu, quy đầu lại lần nữa đâm vào sâu bên trong hoa tâm, một cổ nóng rực phun ra, thật lâu không ngừng nghỉ, còn đưa Mộc Khanh Khanh vừa mới cao trào lại cao trào thêm một lần nữa...

Toàn bộ căn phòng đều tràn ngập hương vị dâm mỹ, sô pha cũng bị hai người điên cuồng lăn lộn đã không ra gì.

Hai người ôm nhau gấn bó, đều yên lặng hưởng thụ dư vị sau cao trào...

Thần trí Mộc Khanh Khanh dần dần khôi phục, nhớ tới lời mình đã đáp ứng lúc ý loạn tình mê, bắt đầu dĩ thời dài, cô không nên mềm lòng mở cửa mới phải, giờ thì hay rồi, mất cả chỉ lẫn chày, đột nhiên lại bị tên nhóc này dùng mỹ nhân kế dụ dỗ mình đáp ứng chuyện ở chung.

Có điều, ngày mai cuộc sống đại học của hần phải bắt đầu rồi, cũng chỉ có thời điểm cuối tuần, hai người mới có thể ở bên nhau.

Đây đúng một chuyện đáng để vui vẻ, rốt cuộc thì buổi tối cô cũng có thể ngủ sớm, nhưng mà trong lòng vẫn có một chút xú phiền muộn... Từ khi hai người quen biết tới nay, còn chưa bao gặp phải tình huống quá hai ngày chưa thấy mặt đâu, hơn nữa trong đại học tràn đầy nữ sinh viên thanh xuân xinh đẹp, liệu hần có...

"Này! Sao anh còn... Ừm..."

Hần đang nằm bên cạnh cô, côn thịt của hần còn chôn trong hoa huyết của cô đấy! Vậy mà lão sư còn thất thần, hần đúng là cần phải trọng chân phu cương*! Chọn ngày chi bằng gấp ngày, ngay đêm nay!

* **Trọng chân phu cương** (重振夫綱): khôi phục, chấn chỉnh lại quyền uy của người chồng.

...

Trong phòng nào đó trên tầng lầu nào đó ở tiểu khu nào đó, suốt một đêm đều không ngừng truyền ra tiếng nước phụt phụt, tiếng thân thể va chạm bạch bạch, còn có tiếng rên rỉ xin tha mềm mềm nhuyễn nhuyễn cùng miệng đầy dâm uế lằng nhằng của người nào đó.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh nghĩ trái nghĩ phải, có lẽ sẽ có một khoảng thời gian không thể thỏa mãn Đường Kỳ Dung, sợ hần ở đại học còn phát tình lung tung, chịu đựng xấu hổ để hần tùy ý đùa nghịch; trên sô pha, trên bàn, trên tường, bồn tắm, còn có trên giường sau khi dậy sớm, địa điểm đa dạng: nằm, quỳ, nằm sấp, đứng thẳng, đối mặt, quay lưng, mặt bên, tư thế đa dạng.

Tuổi trẻ khí thịnh, tính dục tràn đầy, Đường Kỳ Dung vẫn có thể tiếp tục cứng rắn, coi như hần lợi hại, chỉ đáng thương cho bộ xương cốt già này của cô, đến hừng đông mới đi vào giấc ngủ, buổi sáng còn bị lăn lộn một phen...

Đần độn nằm trên giường nghỉ dưỡng một ngày, sau khi có thể xuống giường đi lại, phát hiện người nào đó đã tự giác mang hành lý từ cách vách chuyển sang đây...

Cứ nghĩ mình sẽ có bốn buổi tối có thể nghỉ ngơi thật tốt, tâm tình Mộc Khanh Khanh vui vẻ, lúc nghe được tiếng mở khóa cửa thì giật nảy mình, ló đầu ra xem xét, lại là --

"Đường Kỳ Dung! Không phải anh đi khai giảng sao! Sao lại về rồi?" Chắc là quên cái gì đó... nhi.

"Hi hi, cô ơi, nhìn thấy anh có rất vui vẻ rất kích động không"

"Đừng nói sang chuyện khác, anh quên thứ gì sao?"

"Không có, à, đúng rồi, anh quên nói cho em biết, anh không ở lại trường, mỗi ngày đều sẽ trở về."

"..."

"Dọn đồ của anh về cách vách cho tôi!"

"Nhưng mà sáng nay anh đã bán đi cả rồi, ngay cả tiền người ta cũng đã giao hết."

Người nào đó thực hiện được âm mưu, trong lòng cười thầm: Hẳn sao có thể nhìn được trong một tuần chỉ có cuối tuần mới nhìn thấy được lão sư? Chính mình lúc ấy không màng cha mẹ khuyên can ghi danh vào đại học cùng thành phố là vì cái gì? Còn không phải là vì sinh hoạt hài hòa của mình và lão sư hay sao...

Hừ hừ, đương nhiên còn có một mục đích quan trọng nhất: Nhanh chóng phát hiện và chặt đứt tất cả các hoa đào khả nghi khi hàng phòng hộ của lão sư không có hấn trần thủ!

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Dương: giờ mới để ý tác giả chẳng đề cập gì đến cái danh khí gì kia = _ =

PS. Kết thúc tiệc mục tặng quà Giáng sinh tại đây^^

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: VƯỜN TRƯỜNG (PN.3) Lão sư, chúng ta cùng nhau bắn [H+]

《VƯỜN TRƯỜNG (20)》

LÃO SƯ, CHÚNG TA CÙNG NHAU BẮN... (H)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

[Tuyên bố nhiệm vụ N: Ở phòng học khiến Đường Kỳ Dung vì cô biểu diễn tự an ủi bản tính; trừng phạt nếu thất bại: Vì Đường Kỳ Dung biểu diễn tự an ủi cao trào.]

Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, thân mình Mộc Khanh Khanh run lên, suýt chút nữa bẽ gãy cây bút đang cầm trong tay, rất lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

...

Học sinh năm ba đều bị yêu cầu buổi tối tự học ở trường, mà quy định này chính là điều Đường Kỳ Dung chán ghét nhất, vốn dĩ sau khi lên năm ba, lão sư sẽ không thể nào đáp ứng "Làm vận động" với hấn, từ sau khi phải học thêm tiết tự học buổi tối, càng đáng sợ hơn là một tuần hấn chỉ còn thời gian hai buổi tối phúc lợi!

Mấy hôm nay, ước chừng hấn đã có bốn ngày không được cùng lão sư...

"Đường Kỳ Dung, ra đây một chút."

"Có chuyện gì sao? Lý lão sư." Đường Kỳ Dung thực sự không thích lão sư vật lý, bởi vì hấn không chỉ một lần nhìn ra tên đàn ông già này vậy mà muốn mưu toan theo đuổi lão sư của hấn!

"Mộc lão sư dạy năm hai bảo cậu đến giúp một chút, cậu mau đi ngay đi." Nữ thần của mình khó khăn lắm mới nhờ vả mình, sao có thể không làm tốt được chứ?

"Dạ, thầy yên tâm, dù sao thì vị hôn phu của Mộc lão sư cũng là người một nhà với em mà." Không để ý tới sắc mặt cứng đờ của tên đàn ông già kia, Đường Kỳ Dung tâm tình sung sướng cáo biệt.

Dựa theo địa điểm lão sư vừa nói cho hấn, Đường Kỳ Dung đi tới một nơi cực kỳ heo lánh và quý dị... Phòng thí nghiệm hóa học?

"Cô ơi?" Phòng thí nghiệm hóa học ở trường học là một nơi vô cùng hẻo lánh, ban ngày rất ít khi có ai, ban đêm càng thêm không một bóng người, lão sư gọi hắn đến nơi này làm gì?

"Ừ..." Mộc Khanh Khanh thấp giọng đáp lời, trong lòng yên lặng xin lỗi Đường Kỳ Dung...

"Có phải cô nhớ em hay không?" Khóe miệng ngậm ý cười, mặt đầy vẻ chế nhạo, "Không nhận được muốn hẹn hò với em?"

"Ừ... Anh... Cởi quần đi." Vẫn nên dứt khoát đi thẳng vào vấn đề cho rồi.

"A?" Có chút kinh ngạc, nhưng càng hưng phấn nhiều hơn, "Được được được! Quần lót thì sao?"

"Cũng cởi..."

Sau khi Đường Kỳ Dung lột sạch sẽ hạ thân của mình, nhìn Mộc Khanh Khanh quần áo hoàn chỉnh, có chút hoang mang, "Cô ơi, em không cởi sao?"

"Ừ, Anh... lột cho em xem trước..." Tránh đi ánh mắt của Đường Kỳ Dung, trên lỗ tai cô cũng lặng yên nổi lên hồng nhợt.

Hắn không nghe lầm đấy chứ...

"Không cứng được sao?" Đây vẫn là lần đầu tiên cô chân chính thấy cực đại của hắn hoàn toàn mềm xuống, đáng vẻ phần phần nộn nộn không có tính công kích như vậy vẫn rất đáng yêu...

"Ừm..." Về mặt hắn uy khuất, tiểu huynh đệ của hắn bao lâu nay đều có đãi ngộ tốt, bị nuông chiều hư hỏng sao có thể dễ dàng cứng lên như vậy, "Cô ơi, em sờ sờ đi, sờ sờ nó sẽ cứng ngay thôi."

Về mặt cô nghi ngờ, nhưng tiểu huynh đệ không có sức lực của hắn kia lại không có biện pháp khác, ngồi xổm xuống thử thăm dò, vuron ngón trỏ chạm chạm vào phần đầu phần nộn kia, lát sau vậy mà lại thần kỳ phát hiện nó lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu đứng thẳng, dài ra, to lên...

Trong lòng Đường Kỳ Dung cũng cảm thán nói, cảm giác như tiểu huynh đệ của mình quá biết tranh đua! Biết cái gì gọi là mỹ vị!

"Ừ, tiếp theo anh lột đi, nó đã cứng rồi." Mộc Khanh Khanh đứng lên, lui về phía sau một khoảng cách an toàn, chuẩn bị chờ đợi màn biểu diễn của hắn.

Không ngờ lại gặp được loại tình huống này, nhưng nhìn biểu cảm chân thật đáng tin của cô, hắn chỉ có thể bắt đầu lặp lại vận động ma sát.

Dùng ngón tay thô cứng của mình lột, thật sự là một chút khoái cảm cũng không có, "Lão sư... Loát không ra được... Khó chịu..." Sau khi khai trai, có lần nào không thoải mái để chịu bắn ra đâu chứ, hiện tại bất hắn cứng rắn ma sát, hắn thật sự rất khó chịu, trong lòng khó chịu, huynh đệ khó chịu, hắn cũng khó chịu...

"Nhưng em muốn nhìn anh bắn ra..." Nhìn động tác tay của hắn thô lỗ lột côn thịt, trên mặt lại khó chịu thống khổ, cô cũng có chút xấu hổ áy náy, "Anh nhẹ một chút."

"Cô ơi... Em giúp anh với..." Bộ dạng méo miệng kia thật đáng thương.

"Giúp... giúp thế nào đây? Anh nhất định phải tự mình... động, em không giúp anh lột đâu."

"Em cũng cởi quần áo đi." Thấy cô muốn cự tuyệt, lại vội vàng nói, "Anh chỉ nhìn thôi, nhìn như vậy nói không chừng có thể ra được..."

"Chỉ cởi áo ngoài thôi được không?" Dù sao đây cũng là phòng học, lúc bảo hắn cởi sạch còn không khó chịu, đến lượt mình, nghĩ đến quả thực xấu hổ không thể chịu nổi.

"Hu... Khó chịu quá... Anh cũng đã cởi hết rồi..." Ý tứ của hắn không cần nói cũng biết.

Nhìn cô dần dần lột thể hiện ra trước mặt hắn, ừ... Loát cũng có cảm giác rồi, "Cô ơi... Anh muốn sờ em, sờ một chút là có thể bắn..."

"Anh... Không phải anh nói chỉ nhìn thôi sao!"

"Tiểu huynh đệ của anh lâu lắm rồi không được phát tiết... thoải mái, cô à, em mà không cho anh sờ, anh bắn không ra..." Về mặt hết sức hiển nhiên.

"Anh... Anh!" Đánh không lại mặt dày vô sỉ của hắn, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể không có cốt khí bán thịt cầu bán.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Vừa mới tới gần hắn, một bàn tay chợt bắt đầu hạnh kiểm xấu lướt trên da thịt trần trụi bóng loáng của cô, bàn tay mang theo nồm nóng mà dịu dàng âu yếm tấm lưng mẫn cảm của cô.

Khi tay hắn vừa chạm phải da thịt cô, tư vị quen thuộc nào đó tức khắc trào ra, "Ừm..." Hai mảng mây hồng không tự chủ được bay lên phần má của cô, khiến cô càng thêm vũ mị động lòng người.

Bàn tay dùng trên lưng cô cũng không lâu lắm lại dần dần lướt xuống cái mông vênh cao của cô, lặng yên không tiếng động từ sau lưng duỗi ngón tay thăm dò vào trong hoa môi ướt át, cảm giác được động tác muốn giầy giụa của cô, hấn đỉnh đỉnh eo, dùng cón thịt của hấn va chạm cọ xát da thịt cô, "Lão sư dùng nhúc nhích, nếu không anh bắt không ra tình dịch..."

Lại một lần ngoan ngoãn không dám có động tác, cô chỉ có thể không cốt khí mặc cho ngón tay hấn tùy ý làm loạn giữa hai chân mình.

"Ừm... Dùng chạm vào... Chỗ đó... Dùng..." Khi hấn chạm vào tiểu hạch bí ẩn kia, toàn bộ thân thể cô đều bắt đầu mềm mại dựa vào lòng ngực hấn, hai chân tê dại vô lực, ngay sau đó tiểu hạch lại bị giầy xéo không chút lưu tình, tàn sát bừa bãi như vậy mang đến kích thích và khoái cảm mãnh liệt khiến cô căn bản không thể đứng vững được nữa.

"Lão sư... Em muốn anh biểu diễn tự an ủi cho em xem sao?" Hấn dụ hoặc cô, hơi hơi đề thấp giọng nói.

"Ừm... Muốn..." Cô có chút choáng váng, chỉ có thể tùy ý phụ họa theo lời hấn nói.

"Nếu lão sư đã muốn như vậy, thì..." Hấn ôm thân thể đã trở nên mềm mại của cô lên bàn thí nghiệm bên cạnh, "Hai người chúng ta cùng bắn đi, lão sư cũng biểu diễn triều phun cho anh xem!"

Độ cao của bàn thí nghiệm đối với tư thế của hai người hiện tại mà nói là vô cùng xảo diệu. Cô dùng đôi tay chống lên bàn thí nghiệm, chống đỡ thân thể của mình, động tác như vậy khiến hoa huyết của cô hoàn toàn hiện ra trước mắt hấn; cón thịt sưng to giữa hai chân cũng có thể điều vô dương oai hiện ra trước mắt và giữa hai chân cô.

Tiểu hạch vừa mới bị đùa bỡn đã có chút sưng đỏ giấu giữa cánh hoa đang khép hờ, khe huyết nhỏ yếu ớt phản nộn ướt át, hấn nhìn không được đồng thời dùng ngón trỏ và ngón áp út đẩy cánh hoa đang ngượng ngùng ra, ngón giữa nương theo những chất lỏng trơn trượt ướt át thăm dò vào trong hoa huyết mẩn cảm chật hẹp.

Hấn tận tình đùa bỡn thân thể của cô, một cái tay khác cũng không quên an ủi cón thịt sưng to bắt kham của mình, quy đầu cón thịt đã trở nên dừ tợn hung tàn vẫn luôn nhắm ngay tiểu huyết đang đói khát của cô, tư thái hung ác kia tựa như một con sói đói đang nhìn chăm chăm con mồi.

Ngón giữa thô dài bắt đầu tùy ý đâm thọc trong cơ thể cô, uốn lượn xoay tròn, mặc dù không có cùng chiều dài thô to và độ cứng rắn, nhưng ngón giữa linh hoạt của hấn vẫn có thể không ngừng hung hăng kích thích điểm nhạy cảm của cô, xẹt qua một khối thịt mềm hơi gồ lên trên nhục bích, hoa huyết bị ngón tay hấn đùa bỡn tà ác, cảm giác ngượng ngùng trước đó cũng biến thành từng đợt khuấy khuấy, khiến cô không kiềm được thoải mái rên rỉ, càng thêm chảy ra lượng lớn dịch nhờn thuận lợi cho hấn thọc vào rút ra.

Nhân lúc cô không chú ý, hấn lại đưa ngón trỏ và ngón áp út cùng nhau chen vào tiểu huyết của cô, ba ngón tay thô dài đáng sợ không chút thương tiếc mà đâm thọc; khi ba ngón tay của hấn tăng tốc độ đâm thọc trong thủy huyết chật vật, ngón cái dừng lại ở bên ngoài cũng đột nhiên dùng sức nhấn lên tiểu hạch rồi nhanh chóng nghiền nát, từng đợt thờ dốc vô tận mãnh liệt khiến cô khó có thể thừa nhận, cô hơi xóc mi mắt lên, lọt vào trong tầm mắt cũng chỉ có hung khí cón thịt nóng hổi của hấn...

"Lão sư, chúng ta cùng nhau bắn..." Động tác của hai tay không ngừng, tốc độ lại bỗng chốc tăng thêm, khoái cảm chồng chất càng ngày càng cao, phía trước quy đầu của hấn cũng chảy ra chất lỏng trong suốt, toàn thân cô cũng không kiềm được bắt đầu co rút, hai người bọn họ thật sự cùng nhau bắn ra!

Khi vui sướng trong cơ thể cô cười mây gào thét mà đến, cô rên rỉ thét chói tai, nháy mắt trong hoa huyết nóng cháy phun ra một lượng lớn chất lỏng, cảm giác như mất đi không chế, nhưng khoái cảm lên đến đỉnh điểm khiến cô căn bản không có sức lực để xấu hổ, chỉ có thể nhìn chất lỏng óng ánh trong suốt kia từ trong hoa huyết chật hẹp khẽ nhếch phun ra, chất lỏng trong suốt bắn ra lại lấy lộ tuyến đường cong cùng tình dịch sền sệt mà hấn bắn ra chạm vào nhau, đa phần lượng lớn bạch trọc của hấn đều dính lên thân thể trần trụi của cô, thân thể trần trụi hoàn mỹ mê người bị tình dịch lây dính hương vị chỉ duy nhất thuộc về hấn.

Cao trào qua đi cô càng thêm mỹ diệu kinh người, phong tình tận xương, vũ mị loạn tâm, ngọc thể hoàn mỹ không tỳ vết bị tình dịch của hấn bắn ra lây dính đến mức đâm loạn phóng đảng, mặt mày trầm luân khoái cảm triều phun như men say, tiếng rên rỉ thờ dốc ngọt ngào, hai vú run rẩy mê người, vòng eo một tay có thể ôm hết, hương vị tình dục nồng đậm vô cùng.

"Lão sư, anh đã vì em mà biểu diễn, đến lúc nên thu phí rồi."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 22: VƯỜN TRƯỜNG (PN.4) Tiểu kịch trường, ừm, có cầu hôn!

《VƯỜN TRƯỜNG (21)》

TIỂU KỊCH TRƯỜNG, ÛM, CÓ CÀU HÔN!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□

*

Nửa học kỳ đầu, một số học sinh năm ba của cao trung Tỉnh Long vẫn có thể lựa chọn ở bên ngoài.

Còn Đường Kỳ Dung, đương nhiên cũng là một trong số đó.

Nguyên nhân của hấn rất khí phách chính nghĩa, là vì để thỏa mãn thân thể càng lúc càng đói khát của lão sư! Đối với chuyện này, hấn nghĩa bất dung từ, cam nguyện từ bỏ tự an ủi ban đêm ở ký túc xá!

Liên quan đến tin tức Đường Kỳ Dung lần đầu tiên phát biểu câu nói này là như sau:

Thời gian: Đêm đầu tiên ngày khai giảng năm ba của Đường Kỳ Dung.

Địa điểm: Trong phòng tắm nhà Đường Kỳ Dung.

Nhân vật: Mộc Khanh Khanh, Đường Kỳ Dung

Lời nói trước đó: Ân ân a a sướng quá ~ đừng ngừng lại ~

Lời nói lúc giữa: Lão sư, mau thân thân anh, khen khen anh ~

Lời nói lúc sau: Côn thịt của anh? A! Em mới vừa mua gậy mát xa!

*

Một ngày nọ khi năm ba mới vừa khai giảng, Đường Kỳ Dung biết được Ôn Thành được phân dạy năm hai.

Buổi tối cùng ngày, phòng khách nào đó, hương vị nồng đậm nào đó.

“Lão sư...”

“Chậm, chậm một chút... Ha a, ư ha... Đừng... Không cần... mạnh quá... Nhẹ chút...”

“Được chưa, được chưa, được chưa...”

“Đừng, đừng a... Ừ a... Muốn tới tới rồi... A a...”

“Lão sư mau đồng ý với anh... A, mau trả lời...”

Lại là một lần leo lên cực độ khoái cảm phía chân trời, Mộc Khanh Khanh run thân mình thờ đốc, “Anh... Rút ra đi!”

“Lão sư! Em sướng xong lại mặc kệ anh!”

“Đường — Kỳ — Dung, anh đã sướng nửa buổi tối rồi!”

“Vậy em đáp ứng anh, tới năm ba với anh!”

“Không được! Trường học đã sắp xếp rồi!”

“Vậy Ôn Thành kia dựa vào cái gì có thể đến năm hai...”

Trong lòng Mộc Khanh Khanh trợn trắng mắt, bởi vì hấn là nam chính!

“Anh còn dám quậy chuyện này với em, anh có tin em sẽ lập tức đi mua gậy mát xa đủ các loại kiểu dáng đủ các loại kích cỡ hay không!”

“...Khanh Khanh, em lại bắt nạt anh...”

*

Lúc Mộc Khanh Khanh và Đường Kỳ Dung giao lưu thân thể và tinh thần đến năm thứ tư, Mộc Khanh Khanh hiếm khi ăn giấm.

Mộc Khanh Khanh mặt mang mỉm cười, chỉ nhìn Đường Kỳ Dung, không nói một lời.

Ngược lại với vẻ thần nhiên cao lãnh của cô, vẻ mặt Đường Kỳ Dung lại vừa cẩn thận vừa khấn trương, “Lão, lão sư, em nghe anh ——”

“Thì ra cô là lão sư của học trường Kỳ Dung, rất hân hạnh được gặp cô.” Dán bên cạnh Đường Kỳ Dung là một cô gái quần chúng nào đó, vẻ mặt thanh xuân dào dạt, nụ cười sáng lạn, ngọt ngào như ánh mặt trời.

Kỳ Dung... Đúng là thân mật ghê cơ.

Đường Kỳ Dung bị ngắt lời cảm giận trừng mắt nhìn cô gái quần chúng, trong lòng là một vạn lần hối hận khi đồng ý giúp bạn cùng phòng hẹn người.

Cô gái kia cảm giác được cái nhìn “thâm tình đầy chăm chú” của hắn, thẹn thùng nhìn hắn một cái, dối nói: “Học trường Kỳ Dung, em, em đồng ý đêm nay hẹn hò với anh. Anh cứ ôn chuyện với lão sư đi, em đi trước, đêm nay chúng ta lại trò chuyện tiếp.” Cô gái quần chúng nhanh chóng thoát khỏi hiện trường gây án.

Chỉ còn lại Đường Kỳ Dung thân thể cứng đờ, chìm vào tuyệt vọng.

Mộc Khanh Khanh vẫn luôn hiền lành tươi cười, nhìn hai người đối diện ân ái, tán tỉnh lẫn nhau.

Được lắm, Đường Kỳ Dung, anh đã thành công khiến cho tôi ghen tuông.

Theo lão Vương ở sát vách tiểu khu nào đó kể lại, trong thùng rác ở tầng lầu mỗi ngày đều có các loại giấy mất xa kiểu dáng hoàn hảo không tổn hao gì, cùng với rất nhiều giấy vệ sinh có chứa đựng máu mũi và tinh dịch xuất hiện.

*

Sau khi Đường Kỳ Dung mới vừa nhận được bằng tốt nghiệp, giấy hôn thú của hắn cũng nhận được tới tay.

Còn quá trình cầu hôn này, dùng một chữ để hình dung, chính là yêu; hai chữ để hình dung, chính là làm tình; ba chữ để hình dung, chính là triệt thảo thảo*.

* **Triệt thảo thảo** (𤝵 ++ ++): thảo có pinyin là "cǎo", trong ngôn ngữ mạng Trung Quốc đồng nghĩa với fuck. Đại khái là vậy á, đại loại đây là một câu chửi.

Đó là ngày trời trong nắng ấm, thích hợp để yêu yêu.

Trên giường lớn nào đó, người đàn ông nào đó ghé vào giữa hai chân cô gái nào đó, ra sức hầu hạ, mút cắn liếm hút, tiếng nước sị sục không dứt bên tai.

Sau một tiếng hét chói tai kiểu mị cao vút, người đàn ông nào đó ngẩng đầu, đầu lưỡi nếm hương vị thơm ngọt, màu sắc ửng ửng sáng loáng.

Nắm lấy tay cô, đầu ngón tay đặt giữa cánh môi hắn.

Thân gây nóng rực, quy đầu cọ xát miệng huyết của cô.

“Ừm... Mau... Ha... Cắm, cắm vào đi... A a.”

Cắm vào đi, tất cả đều cắm vào hết đi.

^_^_^^_^^_^^_^^_^^_^^

Dương: Chương này ngắn quá nhỉ.

Thế giới sau là 《Tu Chân》 nhé ~

Spoil:

- Đa tạ công tử cứu giúp, vô cùng cảm kích.

- Ủ, nàng lấy thân báo đáp đi.

- Công tử nói đùa, ta đã sớm có hôn ước rồi.

- Nàng chỉ có thể theo ta đến Ma cung, còn hôn ước của nàng, sẽ không liên quan gì đến nàng nữa.

...

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: TU CHÂN (1) Lấy thân báo đáp

《TU CHÂN (1)》

LẤY THÂN BÁO ĐÁP

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Kỳ thật ngày hôm qua nghe được tổ trưởng nói những lời này, Mộc Khanh Khanh cũng không có bao nhiêu để ý.

Mộc Khanh Khanh tự nhận mình thân là một tân thủ mới vừa gia nhập tổ tình dục, những người cấp cao đó khẳng định sẽ không bị rút gân đầu óc mà lựa chọn tiến vào thế giới nhiệm vụ của cô.

Để không bị chọn trúng, cô sẽ chọn một dị thể để làm nhiệm vụ, những thổ hào cấp cao cả ngày cảm y ngọc thực không rời xa được văn minh hiện đại đó khẳng định sẽ không kiểm tra đến cô!

Cho nên sau hai ngày nghỉ ngơi, khi Mộc Khanh Khanh lại một lần nữa tiến vào không gian hệ thống, cô trực tiếp xin hệ thống tiến vào thế giới nào đó không phải hiện đại văn minh.

"Yêu cầu của ký chủ được chấp nhận, hệ thống tự động lựa chọn kịch bản, tiến vào thế giới --"

"Từ từ -- còn kịch bản --" Thanh âm có chút hoảng loạn của Mộc Khanh Khanh dần dần biến mất trong không gian hệ thống.

"Khanh Khanh, Khanh Khanh, đừng ngủ nữa, mau tỉnh lại đi..."

"Ừm -- Quỳnh Như?" Trong đầu Mộc Khanh Khanh còn hơi choáng váng, khó khăn mở hai mắt, nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ, chỉ dựa vào bản năng của nguyên thân mà đáp lời.

"Khanh Khanh, hôm nay ngươi làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?"

"Ừm... Chắc là tôi qua cảm lạnh... Đầu hơi choáng váng."

"Vậy... Vậy hôm nay ngươi cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, khảo thí của Vân Tiêu Cung diễn ra ba ngày liên tục, ngày mai ngươi cũng có thể tham gia." Quỳnh Như cũng không nghĩ ngờ gì, chỉ dặn cô nghỉ ngơi cho tốt, sau đó để lại một mình Mộc Khanh Khanh trong phòng.

Mộc Khanh Khanh chờ sau khi Quỳnh Như rời khỏi phòng, ổn định thân thể, bắt đầu tiếp thu cốt truyện hệ thống truyền đến.

Ừm...

Lần này hệ thống đối đãi với cô rất tốt, rất tốt...

Thân phận của cô là nữ chính cuồng duệ huyền khóc điều tặc thiên*, là một bạch liên hoa Mary Sue* dịu dàng đơn thuần thiện lương, ngoại trừ đáng người mỹ mạo và tiểu huyết lâm đến cỡ nào cũng vẫn khít khao chặt hẹp, phúc lợi lớn nhất của nữ chính đó là có được một hậu cung mỹ nam cả về chất lượng lẫn số lượng.

* **Cuồng duệ huyền khóc điều tặc thiên** (狂拽酷炫吊炸天): ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, dùng để hình dung một người rất giỏi về phương diện nào đó hay sự việc nào đó khiến người khác kinh ngạc. (Theo Baiken)

==> Có thể hiểu là rất lợi hại, thiên phú kinh người.

* **Mary Sue**: Nhân vật nữ cực kỳ hoàn hảo, xinh đẹp, tài giỏi và được yêu thích bởi nhiều chàng trai dù cô ta có làm bất cứ điều gì sai trái, gần như được cho là tác giả viết về những kỳ vọng/ảo tưởng vốn dành cho bản thân mình vào nhân vật. Là nhân vật gần như hoàn hảo về mọi mặt, phi thực tế. (Nguồn: Viet Harmony's Blog)

Hậu cung của nữ chính có thể nói là rộng khắp thiên hạ, quần hùng hỗn tạp, trong đó bao gồm các loại sư huynh, sư đệ, sư thúc, sư diệt, sư phụ thực lực cường đại trong Tu Tiên giới, còn có Hoàng đế, Vương gia, tướng quân, thư sinh, phú thương nắm trong tay quyền thế tiền tài ở Nhân giới, cùng với hộ pháp, trưởng lão, thị vệ tràn đầy tà khí của Ma giới... Cho nên nói, trong thế giới nam chính đông đảo lần này, nam phụ lại chỉ có một người cho nên vô cùng quý giá: Ma Quân Thần Dung!

Thân là nam nhân duy nhất không bị khí chất của nữ chính Mary Sue thu phục vào hậu cung, Thần Dung chính là đối tượng cô phải công lược lần này.

Con đường của nữ chính thành lập hậu cung, chính là từ lúc bắt đầu trở thành đệ tử của Vân Tiêu Cung, đầu tiên là dựa vào tư chất tốt song linh căn hệ thủy mộc trở thành đệ tử nội môn, sau đó lại một đường ngốc bạch ngọt bắt đầu hành trình trở thành tù binh cả về thể xác lẫn tinh thần ở Vân Tiêu Cung, sau khi phó bản ở Vân Tiêu Cung được nữ chính công lược xong, phó bản Nhân giới lại mở ra, đánh xong phó bản Nhân giới, phó bản Ma giới lại mở ra, ngoại trừ nam phụ Thần Dung đứng bên ngoài, có thể nói là nữ chính đã hoàn mỹ đánh xong phó bản Ma giới.

Rõ ràng là một thế giới tu chân thiện ác phân minh, nhưng dưới hào quang chiếu rọi của nữ chính, tam giới của nguyên thế giới đều trở nên hoà bình hữu hảo, không hề có một chút chiến tranh âm ỉ âm mưu quỷ kế nên có, toàn bộ thế giới đều phối hợp với nhau vì sự ân ái của nữ chính và các nam chính mà tạo ra một hoàn cảnh khách quan.

Mộc Khanh Khanh một chút cũng không muốn trở thành nữ tử có kỹ năng bị động tự mang thuộc tính 【 Gặp một lần đã yêu, gặp hai lần đã bạch bạch 】, cho dù chỉ cùng một người là nam phụ bạch bạch, cô cũng đã phải chuẩn bị tâm lý rất tốt, nhiều nam chính như vậy cô thật sự là Không! Thề! Chấp! Nhận!

Vì vậy, cô vẫn nên... Lựa chọn chiến lược rút lui khỏi khảo thí thi hơn?!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Có điều... Làm sao tìm được Thần Dung đây?

Mộc Khanh Khanh trăm triệu lần không nghĩ tới, ngày hôm sau khi cô từ biệt với diễn viên quần chúng Quỳnh Như để bước lên hành trình tìm kiếm Thần Dung, cô đã gặp được Thần Dung chân chính.

Mộc Khanh Khanh dựa vào bàn tay vàng không dễ dàng cầu mang* của nữ chính, cố ý lựa chọn những nơi có ma thú hung tàn hay lui tới, để tránh gặp phải nam chính trong định mệnh nào đó.

* **Cầu mang** (狗帶): Hán Việt là "Cầu đài", đồng âm với từ "Go die", bắt nguồn từ một bản rap tiếng Anh do Hoàng Tử Thao biểu diễn. (Theo Baike)

Lựa chọn tìm đường chết như vậy chắc chắn là do mạch não đơn giản của nguyên chủ ảnh hưởng, no zuo no die *-- cô không hề cảm thấy có chút ngoài ý muốn nào khi gặp một con ma thú ngũ giai, là một tân thủ tu chân chưa đến Luyện Khí kỳ, bị nghiền ép chà đạp quả thực chính là chuyện chỉ trong một giây, có điều thân là nữ chính, đương nhiên lại một lần nữa, tiếc mục anh hùng cứu mỹ nhân đã diễn ra.

* **No zuo no die**: ngôn ngữ mạng của TQ, đại khái là nếu bạn không làm điều gì ngu ngốc thì cũng sẽ không bị gây ông đập lưng ông, từ zuo (作) có nghĩa là hành động ngu ngốc.

"Đa tạ công tử cứu giúp, vô cùng cảm kích." Lời nói vốn dĩ rất bình đạm lại không có thành ý giờ bỗng trở nên dịu dàng, lại mang theo vài phần thật tình và thẹn thùng.

Mới vừa giải quyết xong một con ma thú ngũ giai, công tử nào đó vẫn khí định thần nhàn, dáng vẻ bình tĩnh, "Ừ, nàng lấy thân báo đáp đi."

Khỏe miệng Mộc Khanh Khanh co rút, kỹ năng bị động gì đó sao tận chức tận trách thế nhỉ, mới vừa gặp được một nam nhân có tiêu chuẩn làm nam chính mà đã gặp không chờ nổi vội vàng phóng thích kỹ năng rồi à?

"Công tử nói đùa, ta đã sớm có hôn ước." Mọi người đường ai nấy đi thì hơn, dù người có là một người trong hậu cung của ta thì vẫn nên quên nhau trong giang hồ đi.

Nghe được lời cô nói, trên mặt hẳn trở nên cực kỳ không vui, cau mày, âm trầm lạnh lẽo, "Nàng chỉ có thể theo ta đến Ma cung." Chợt gọi lên một ý cười lạnh, "Còn hôn ước của nàng, sẽ không liên quan gì đến nàng nữa."

"Ma cung? Người là người Ma giới?" Trong lòng Mộc Khanh Khanh nhảy dựng, một suy đoán không thể tưởng tượng nổi hiện lên trong lòng.

"Phải, ta là Thần Dung của Ma giới." Hẳn nhìn cô không biết là kinh ngạc hay sợ hãi mà tròn to đôi mắt, âm lãnh trên mặt lạnh lẽo rút đi, thanh âm cũng không tự chủ được mềm nhẹ vài phần, "Nàng.. Nàng là ai?"

"Mộc Khanh Khanh." Thân là nữ chính, vận khí này quả thực không thể tin được, cô còn đang nghĩ ngợi làm thế nào có thể an toàn nhanh chóng đi đến Ma giới tiếp cận Thần Dung, vậy mà lại trực tiếp nhảy qua cửa ải đến một bước cuối cùng!

Tu Chân giới cô không thể đến, Vân Tiêu Cung là đệ nhất môn phái của Tu Chân giới, thế lực rộng khắp, muốn ở Tu Chân giới nguy hiểm trùng điệp tránh né các loại nam chính thực lực cường đại, cô không dám tin tưởng có thể thành công; Còn ở Nhân Giới, không có uy hiếp về sinh mệnh, nhưng cô không chịu nổi các nam chính đi đâu cũng lướt qua, tùy ý là có thể thấy được! Mặc dù Ma giới cũng có không ít các nam chính lui tới, nhưng nếu cô có thể ở bên cạnh Thần Dung, phiền toái và nguy hiểm nhất định sẽ giảm bớt rất nhiều, có thể cùng Thần Dung đến Ma giới phát triển gian tình lại càng thích

hợp hơn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Có điều, Thần Dung chủ động tiếp cận cô là vì cái gì? Nếu hần là Ma Quân Thần Dung, vậy nhất định hần sẽ miễn dịch với kỹ năng bị động của cô, dù sao thì hần cũng không có hứng thú với nguyên chủ bạch liên hoa, càng nói chi là đến lượt mình?

Hần nói... Lấy thân báo đáp, không biết có phải mình tự luyện suy nghĩ nhiều hay không? Hay hần chỉ là đơn giản là muốn mình bán mạng cho hần?

Mộc Khanh Khanh ở đẳng kia vẫn còn đang bỏ não suy đoán, Thần Dung cũng suy tư mà nhìn chăm chăm cô, vốn chỉ là một người qua đường trong lúc vô ý gặp phải mình, nhưng trong chớp mắt đã lấp đầy trong đầu hần, điên cuồng si mê...

Cảm xúc dị thường mãnh liệt mà xa lạ cũng không khiến hần có phản cảm gì, ngược lại là hưng phấn tận xương tủy khó có thể giải thích được.

Càng tới gần nàng, càng mãnh liệt, càng khó khắc chế... Lúc đôi mắt thấy rõ thần thái trên khuôn mặt nàng, đôi tai nghe thấy thanh âm của nàng, dục vọng mãnh liệt của hần lại đột nhiên xông lên, trực tiếp chạy đến vị trí nào đó phía dưới bụng, dục vọng đột nhiên không kịp phòng ngừa còn chưa đợi bình phục, lại nghe được nàng nói đã có hôn ước, buồn cười! Sao nàng lại có hôn ước với một người sắp chết chứ?

Khanh Khanh... Khanh Khanh, lấy thân báo đáp, cả đời tương hứa.

Đường dài kiếp này đi khắp chốn, nghịch thời không truy tìm, chỉ vì nối tiếp một lần tình cờ gặp gỡ.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

^_^_^_^_^_^_^_^

Dương: Các nàng đừng vội nghĩ Dung Dung nhất kiến chung tình gì nha, mỗi chi tiết, mỗi câu chữ của tác giả đều có dụng ý của nó đấy ~

P/s: lúc này Dung Dung chưa nhớ gì đâu nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: TU CHÂN (2) Ta biết nàng chắc chắn cũng thích ta mà [Hồi H]

《TU CHÂN (2)》

TA BIẾT NÀNG CHẮC CHẮN CŨNG THÍCH TA MÀ (hồi H)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Sau khi Mộc Khanh Khanh được Thần Dung đưa tới Ma giới, bị hần trực tiếp đưa vào trong tâm cung của hần. Trong tâm cung trang trí rất ít đồ vật, chỉ có một ít dụng cụ cần thiết, ngoại trừ diện tích đủ lớn, tầm nhìn đủ tốt, thì thật sự không hề giống chỗ nghỉ ngơi của một quân vương Ma giới tà mị cuồng vọng.

"Ta rất nhớ nàng..." Thanh âm khàn khàn trầm thấp không hề báo trước vang lên, khiến trong cung chỉ có hai người giật nảy mình.

Bỗng nhiên Mộc Khanh Khanh bị hần nói nhớ một câu thì không thể hiểu nổi, "Hà?" Tâm cung cũng không có ai khác mà.

Hần không trả lời nghi vấn của cô, bởi vì hần cũng không biết tại sao hần lại có thể nói ra câu kia một cách tự nhiên như vậy. Chỉ là nhìn thấy cô bình bình an an mà đứng ở nơi đó, một loại tưởng niệm mất mà tìm lại được chợt mãnh liệt ủa tới, không thể kìm nén, tình cảm đã chôn sâu với thời gian lại dâng lên, "Ta rất nhớ nàng, rất muốn Khanh Khanh."

Nhìn hần từng bước đi về phía mình mình, Mộc Khanh Khanh theo bản năng mà muốn dời bước chân, lại phát hiện không thể nhúc nhích nửa phần, sắc mặt biến đổi, "Thần Dung!"

Bước chân của hần vẫn không ngừng, thẳng đến khi hoàn toàn ôm Mộc Khanh Khanh vào trong lòng ngực, "Ta cũng không biết ta bị sao nữa, chờ ta

một lát, chỉ một lát thôi..."

"...【 Sao không có ai nói cho cô biết, nam phụ là người tâm thần phân liệt chứ! 】

Rõ ràng là một cái ôm vẫn không thể thỏa mãn, thể xác và tinh thần kêu gào muốn càng nhiều hơn, trước khao khát dục vọng một cách khó hiểu, lý trí của hắn bắt đầu quân lính tan rã.

Hắn nghĩ, hắn biết mình nên làm cái gì đó.

Hắn bế thân thể không thể động đậy của cô lên, động tác mềm nhẹ đặt cô trên giường lớn mềm mại, rũ mắt xuống lại thấy Mộc Khanh Khanh không lên tiếng không biết đang nghĩ cái gì, ánh mắt tối sầm lại, sắc mặt có chút ảm đạm, nhưng động tác trên tay hắn vẫn không ngừng lại, hắn cởi quần áo của mình ra, thân hình to lớn trần như nhộng không chút ngượng ngùng hiện ra trước mắt Mộc Khanh Khanh, cơ bắp màu đồng cổ gọi cảm, ti lệ hoàn mỹ, không hề có bất cứ thịt thừa nào, đáng người tiêu chuẩn vai rộng mỏng hẹp, tứ chi hữu lực thon dài, cùng với... cự vật cứng rắn đã bùng bùng phấn chấn.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cốt truyện phát triển như thần, đây là muốn chuyển sang tiết tấu bạch bạch bạch sao?

Thời gian hai ngày nghỉ ngơi, cô cũng không phát hiện thân thể của mình có phản ứng không bình thường gì với dục vọng, trạng thái thân thể vẫn thoải mái trước sau như một, nên cô muốn bình tĩnh tâm tình công tác ở tổ tình dục, làm tốt nhiệm vụ công lược của mình.

Nếu nhiệm vụ trong thế giới tình dục không có ảnh hưởng với mình ở thế giới hiện thực, tình dục quả là một vũ khí sắc bén đối với việc hoàn thành nhiệm vụ của cô... Dù sao thì, dùng tình dục bắt được nam nhân quả thực không cần quá đơn giản, nam xứng có thể thoải mái cả về thể xác lẫn tinh thần, chính mình cũng có thể có được lạc thú, cho nên, "Thần Dung? Giải trừ pháp thuật cho ta trước đi được không, ta sẽ không chạy trốn đâu..."

Ánh mắt xẹt qua biểu cảm hồn nhiên đơn thuần của cô, tầm mắt hắn rơi xuống phía dưới, nhẹ nhàng cởi bỏ cảm y la sam trên người cô, lỗ tai truyền đến giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng lại nhã nhặn lịch sự của cô, nhưng hắn vẫn không dám giải trừ thuật pháp... Hắn biết hắn đã mất đi một đoạn ký ức, nhưng hiện tại hắn đã chắc chắn, đoạn ký ức kia nhất định là cô, cô cũng đã từng nói với hắn là sẽ không đi, sẽ không đột nhiên biến mất, lần này, nhất định phải hoàn toàn chiếm hữu cô, triệt để!

"Khanh Khanh, chờ ta khiến hai người chúng ta vĩnh viễn ràng buộc với nhau trước đã." Sau đó, ta sẽ càng không buông tay, nàng cũng sẽ không thể rời đi nữa.

Cởi ra từng lớp y phục trên người nàng, hắn nhìn thân hình trần trụi mê người trắng nõn như ngọc, trong lòng chỉ cảm thấy mình làm như vậy là đang vấy bẩn sự tinh khiết ảm áp của cô, nhưng loại cảm giác áy náy khiến trái tim hắn hơi đau này lại dần dần vụn vỡ, ý định muốn kéo nàng vào hồ sâu địa ngục lại khiến hắn hưng phấn kích động một cách khó hiểu, bụng dưới nóng lên, dục vọng bành trướng.

Hắn thật cẩn thận vuron một bàn tay cảm lấy tuyết nhũ kiều nộn của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn, một cái tay khác thuần thục nắm lấy eo nhỏ, hơi hơi cúi đầu, hơi thờ nóng rực phun bên vành tai mềm mại của cô, "Như vậy có thoải mái không?" Hắn cũng không trông cậy vào cô có thể trả lời hắn.

"Ừm... Thoải mái..." Nhưng cô lại thật sự rất thích động tác dịu dàng vuốt ve hai vú cô của hắn, cô chỉ thành thật nói ra cảm giác của mình.

Sắc mặt hắn hơi giật mình, hai tròng mắt ngày thường âm trầm cô lãnh hiện giờ lại tràn đầy vui sướng bão táp, không kiềm được cúi đầu ngậm lấy đôi môi anh đào nhỏ nhỏ của nàng, kịch liệt cắn nát cánh môi mềm mại của cô, mạnh mẽ mà lại dịu dàng đưa lưỡi xâm nhập, tiến vào chỗ sâu nhất, ma xát lưỡi thom kiều kiều nộn nộn của cô, tùy ý câu dẫn châm ngòi, đốt lên ngọn lửa trong lòng cô.

Một nụ hôn qua đi, giữa hai đôi môi hơi sưng đỏ kéo ra một sợi chỉ bạc ái muội đậm mĩ.

Hắn duỗi tay sờ giữa hai chân cô, chạm được một mảnh chất nhầy ướt át, hắn thấp giọng cười, "Khanh Khanh, ta biết nàng chắc chắn cũng thích ta mà." Giọng nói êm tai dễ nghe bởi vì nhuộm đắm tình dục mà trở nên hơi khàn khàn, "Chờ ta nếm hết thân thể của nàng, ta sẽ khiến cho hai chúng ta luôn ở bên nhau tuy hai mà một." Nhất định hắn phải nghiêm túc cảm thụ thân thể của cô một lần, lấp đầy khoảng trống cô đã mang đến cho hắn, an ủi cảm giác đã khô cạn từ lâu của hắn.

Mộc Khanh Khanh bị ý tứ trong lời nói của hắn khiến cho chấn kinh, ý thức vừa mới trầm luân trong bể dục hơi thu hồi, "Thần Dung, không cần... Ừm Ừm... Dừng... A..."

Cô cảm thấy xấu hổ bởi vì động tác môi lưỡi của hắn bắt đầu tán loạn, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt vừa thẹn thùng vừa sung sướng. Lưỡi dài mềm mại linh động xâm lược qua mỗi một chỗ da thịt của cô, treu đùa tán tỉnh dịu dàng như vậy khiến cô không thể khắc chế mà bắt đầu rung mình, cô muốn vận vẹo thân hình né tránh môi lưỡi của hắn đang quần quanh trên người cô kia, nhưng cô lại không thể nhúc nhích nửa phần, tình dục quần quanh, động tác vừa cắn vừa hút vừa liếm láp của hắn đối với người đang không thể cử động như cô mà nói, là một loại khổ hình tra tấn, dục vọng khó nhịn.

"Ừm... A a... Dừng... Dừng lại..."

Hắn không để ý tới tiếng rên rỉ yếu ớt sáng khoái khẩu thị tâm phi kia, tiếp tục thưởng thức bữa ăn ngon long trọng lại mê người, hắn vô cùng nghiêm túc liếm mát mỗi một tác da thịt khiến hắn mê muội của cô, xúc cảm mềm mại khiến tâm thần hắn vừa nhận nhạo lại thỏa mãn vui sướng. Da thịt như ngọc kiều nộn dưới động tác liếm mát của hắn đã trở nên đỏ bừng kiều tiểu, một đám dấu hôn đỏ tươi lưu lại dấu vết trên thân thể cô, dưới sự tra tấn như vậy, thân thể nàng lúc thì căng chặt lúc thì lơ lửng lập lại không ngừng, tiếng rên rỉ vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, chỉ còn lại âm thanh ưm ưm a a, khi

cánh môi hân liếm hôn kiều nữ của cô, liếm mút ngón chân cô, hướng về phần đùi trong vô cùng mẫn cảm của cô, toàn thân cô cứng đờ, run rẩy kịch liệt, "A a... U..." Vô cùng khuây khoả thôi quên đến, thân thể mẫn cảm vậy mà đã trực tiếp cao trào.

"Đã cao trào rồi sao? Khanh Khanh..." Hân hơi tà khí cười cười, vươn ngón tay lướt qua cánh hoa còn đang run rẩy, nhìn chất lỏng óng ánh dính trên đầu ngón tay, đưa vào trong miệng, liếm mút hương vị chỉ thuộc về cô, "Khanh Khanh, âm thủy của nàng thật ngọt, ăn rất ngon..."

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Tuy rằng không nhìn thấy động tác của hân, nhưng lời nói và thanh âm liếm láp ngón tay của hân khiến nàng càng thêm kích thích, dâm dịch giữa hai chân không chịu khống chế mà dần dần chảy ra, "U... Vậy người ăn nhiều một chút a... Tất cả dâm thủy chảy ra đều là của người..." Đừng trêu đùa cô nữa! Nhanh lên đi! Cao trào qua đi, hoa huyết càng thêm hư không ép buộc cô nói ra dâm lăng phóng túng chôn sâu trong đáy lòng mình.

Nghe được cô không biết xấu hổ mà nói ra những dâm từ lăng ngữ đó, đôi mắt đen của hân càng thêm sáng ngời, dục vọng giữa hai chân sưng to rít gào, đầu từ trước đến nay chưa từng cúi xuống trước bất cứ kẻ nào giờ lại thật mạnh hôn lên dâm huyết không ngừng chảy nước của cô, không hề lãng phí một giọt dâm dịch thơm ngát ngon miệng mà cô sản xuất ra.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Dương: ở thế giới này Dung Dung đã gặp Khanh Khanh từ trước rồi nhé, còn về lý do tại sao gặp được thì đợi chương sau nha. Tui đã nói k phải nhất kiến chung tình rồi mùr hehe ~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 3: TU CHÂN (3) Ừm Ừm A A [H+]

《TU CHÂN (3)》

ỪM ỪM A A...[HHH]

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Khi môi Thần Dung dán lên miệng huyết của cô, thân thể nàng không thể kiềm chế được mà rung động, chỉ cần tưởng tượng đến có một người nam nhân đang quỹ sát giữa hai chân mình, dùng môi lưỡi của hân hầu hạ hoa huyết của mình, trong lòng cô bỗng tràn đầy khoái cảm xấu hổ khó lòng giải thích được.

Cô đã hoàn toàn trầm luân, “Ừm... A... Ngựa quá... A...” Trong miệng chỉ có thể bất lực phun ra tiếng rên rỉ mềm mại như mèo con.

Nghiêm túc liếm mút cẩn thận thịt mềm hai bên sườn, sau đó hân lại thuận thế lướt đến tiểu hạch mẫn cảm yếu ớt mà cô chưa bao giờ đụng chạm qua; hân hưng hăng dùng đầu lưỡi cắn nuốt, mút tiểu hạch của cô vào, đến khi nó trở nên sưng to sung huyết, vô lực tiếp nhận sự khiêu khích của hân.

Khoái cảm mãnh liệt và cảm giác ngứa ngáy xông lên, cô bất lực neho hai mắt lại, thấp giọng kêu, “Thần Dung... U... A...”

Buông tha cho hoa hạch bị khi dễ đến đáng thương hề hề của cô, hân lại lần nữa tiến đến miệng hoa huyết, ái dịch dâm đẳng tiết ra không ngừng dưới sự dẫn đường của hân mà chảy thẳng vào trong miệng, hân bắt đầu thử dùng đầu lưỡi tiến vào thăm dò khe hở hoa huyết chật hẹp của nàng.

Cảm nhận được nơi tư mật bị một đầu lưỡi ướt át linh động chậm rãi xâm nhập, thân thể cô ngượng ngùng đến phiểm hồng, lý trí đã không thể xem nhẹ cảm giác khuây khoả của thân thể.

Cô có thể cảm giác được vách tường thịt đang không ngừng co chặt bao bọc lấy đầu lưỡi mềm mại đến gát gạo, đầu lưỡi của hân còn không ngừng càn quét bên trong hoa huyết, đầu lưỡi co duỗi thâm nhập đưa đẩy ra vào, cắn nuốt ái dịch tràn ra cuộn cuộn không ngừng của cô.

“A... Người... Ân... A!” Ý thức của cô luân hãm mơ hồ, khoái cảm nơi hoa huyết đột nhiên cuồng cuộn dâng trào mãnh liệt kích thích cô lăng thanh thét chói tai. Bên trong phần khời gần như điên cuồng, cảm giác kích thích mãnh liệt thoát ly khỏi khống chế khiến cô vì hân mà sinh ra co rút.

Sau khi cô cao trào lần thứ hai, Thần Dung dịu dàng liếm mút đại lượng ái dịch cô vừa mới phun ra, khoái cảm của cô cũng vì được hân săn sóc như vậy mà càng thêm kéo dài.

Hân ngừng đầu đang chôn giữa hai chân cô lên, nhìn về mặt kiều diễm lại khuây khoả sau cao trào của cô, trong lòng ngăn không được khát vọng hưng

phần, “Khanh Khanh, dâm thủy nàng tiết ra vừa ngọt vừa nhiều, nàng cũng ném thử hương vị đi.” Hấn cúi người, trực tiếp đưa đôi môi sáng lấp lánh thấm ướt dâm dịch lên.

“Ừm——” cô không ngại, thế nhưng khi trực tiếp nhắm nháp hương vị dâm thủy của chính mình, mùi vị ngọt ngào lại mang theo một chút mùi tanh...

Nhìn thấy dáng vẻ dâm đãng bị chính hương vị dâm dịch của mình làm cho ý loạn tình mê của cô, hấn rút cuộc cũng nhịn không được muốn hưởng dụng mỹ thực chân chính của hấn, gấp không chờ nổi bắt đầu vận chuyển bí pháp, chỉ cần lần hai người giao hợp này qua đi, hấn và cô sẽ không thể tách rời được nữa!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hấn đưa quy đầu thật lớn chống lại tiểu huyết ướt át run rẩy của nàng, dùng ngón trỏ và ngón giữa căng hoa huyết màu hồng phấn ra hết cỡ, thừa dịp khi hai người ngọt ngào hôn sâu, vòng eo dùng sức đẩy cực đại đến đáng sợ của mình cắm vào trong hoa huyết của cô.

“A——” cô thất thanh kêu đau, môi lại bị hấn lấp kín, nàng muốn giãy giụa thoát ly khỏi thống khổ như xé rách này, nhưng thân thể lại bị hấn thi triển thuật kiềm chế, không có sức lực phản kháng, cô chỉ có thể gắng gượng chậm rãi thích ứng cực đại đang chen vào trong khe hở chật hẹp của cô, tận lực thả lỏng vách tường thịt đang khít chặt của mình, để chính mình nhận lấy hấn.

Mộc Khanh Khanh phải chịu đựng thống khổ khi phá thân, Thần Dung cũng không dễ chịu gì, phía trước còn thịt bị cô gắt gao siết chặt, cảm giác ám áp khít khao mất hồn khiến hấn rất muốn triệt để đi vào bên trong thân thể của cô ngay lập tức, nhưng bất luận là vách tường hoa huyết không ngừng co chặt ngăn trở hấn, hay là đau lòng cô thống khổ, hấn đều chỉ có thể từng bước một mà tiến lên.

Khi quy đầu của hấn chạm đến miệng tử cung, hấn lẳng lặng chờ cô thích ứng, đôi tay không ngừng sờ soạng thân thể trần trụi của cô, cánh môi cũng dùng sức liếm hôn cắn mút cô.

Đau đớn ban đầu mất đi, dưới tác dụng của việc hấn nhẫn nại cùng với sự thích ứng của cô, thân thể của cô cũng bắt đầu có chút biến hóa, chỗ sâu trong hoa huyết cũng bắt đầu nhộn nhạo nổi lên khoái cảm, một loại cảm giác không cách nào thỏa mãn dần dần dâng lên, nhục bích cũng bắt đầu có chút đổi khác mà kẹp chặt từng chút một.

“Chuẩn bị xong chưa? Ta bắt đầu động đây.” Còn thịt chịu đựng áp lực đã lâu, một khi đã phóng thích, đó chính là thao động mãnh liệt như mưa rền gió dữ.

Cô bị động tác đâm thọc bỗng nhiên trở nên vừa nhanh vừa mạnh của hấn cuốn vào điên cuồng, sự khuấy khỏa kèm theo thờ dốc vô tận mãnh liệt đủ để xem nhẹ cảm giác đau đớn, đưa đẩy quá mức mãnh liệt khiến cô vô lực thừa nhận, chỉ có thể yếu ớt phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, “Àn... Nhẹ chút... A... Chậm một chút...”

Tư thái mãnh mai vô lực và đôi mắt phiếm lệ quang khiến hấn càng thêm kích động, bạo ngược và điên cuồng đang chảy xuôi trong máu bị hấn kiệt lực áp chế, vừa thống khổ khổ nhịn lại vừa sung sướng vô biên.

Cảm giác mâu thuẫn như vậy tra tấn hấn, buộc hấn làm càn bắt đầu càng thêm hung tàn tiến công, mỗi một lần côn thịt va chạm vào chỗ sâu trong nộn nhụy đều phải ma sát xoay chuyển thật mạnh, sau khi cảm nhận được nhụy tâm của cô mút hôn liếm láp lại bắt đầu đợt tấn công tiếp theo.

“Quá lớn... A... U...um... Chậm, chậm một chút...” Tiểu huyết hoàn toàn bị lấp đầy bởi khoái cảm vô cùng đáng sợ, khiến cô có ảo giác cho rằng mỗi một lần hấn đều trực tiếp chọc xuyên qua bụng mình, “Cứng quá... A... Nóng quá...”

Hấn nhẹ nhàng mỉm cười, cõilồng đầy ác ý kéo tay cô đặt trên bụng nhỏ mềm mại, “Nhìn xem côn thịt của ta có bao nhiêu dài này, tiểu huyết của nàng thật quá nhỏ mà.” Nói xong hấn lại lần nữa thẳng lưng mạnh mẽ đâm vào, thậm chí còn đưa côn thịt của chính mình tiến vào khe hở hoa tâm.

Tự tay cô cảm nhận bụng nhỏ bị cự cản mạnh mẽ đình lộng, mỗi lần nhô lên đều cọ xát lòng bàn tay, “Đừng... Àn... Mạnh quá... Sẽ đâm hư mất... A...” Kích thích quá mức căn bản không cho cô một chút cơ hội thích ứng để thờ dốc.

“Sẽ không hư...” Thanh âm của hấn bị tình dục nhiễm khàn, “Tiểu huyết của nàng dù bị ta thao thể nào cũng sẽ không hư...”

Như để chứng minh lời hấn nói, hấn lại một lần nữa bắt đầu nghiêm túc đảo lộng thọc vào rút ra, hung tàn hữu lực đâm vào, xác định mỗi một lần tiến vào quy đầu của hấn đều có thể hưng hăng mà đảo nhập sâu trong tử cung cô, va chạm nhanh chóng hữu lực khiến dâm dịch của cô vẩy ra, đại lượng dâm thủy làm ướt bấp dề đang giao nhau của hai người.

Cô muốn vận vẹo thân thể, muốn gắt gao ôm lấy vòng eo gầy nhưng rắn chắc của hấn, muốn phát tiết khoái cảm quá mức đã man hung ác, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ thét chói tai cao vút.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Sẽ không hư đâu. Tiểu huyết của nàng chính là để cho ta thao cả ngày lẫn đêm! Sao có thể hư được!” Hấn nâng một bàn tay, xoa lộng chà đạp đầu vú không ngừng run rẩy bật lên của cô.

Cảm giác đau đớn bén nhọn từ đầu vú yếu ớt mẫn cảm đánh úp lại, kèm theo mà đến là khoái cảm che trời lấp đất, “Đừng... Nơi đó... A... Đừng đừng xoa...” Thậm chí đầu vú của cô cũng đã sung huyết sưng đỏ, sao có thể lại thừa nhận sự đùa bỡn của hấn chứ!

Nghe tiếng rên rỉ xin tha của cô, hắn càng thêm huyết khí dâng trào, trong lòng cũng có chút thương tiếc, ý định muốn chơi hồng thân thể mê người của cô lại càng thêm mãnh liệt.

Hắn đưa một cái tay khác xuống phía dưới thăm dò bộ vị tương liên của hai người, khi sờ đến tiểu hoa hạch đang ẩn nấp của cô, khóe miệng gọi lên, bắt đầu nhanh chóng mà khảy lột xoa nắn.

“A ——” cô cao giọng ngâm kêu, bị hắn kích thích như vậy, cô đã không có cách nào phân biệt được rốt cuộc là sướng khoái hay là khó chịu, khoái cảm quá mức dày đặc lại mãnh liệt dâng lên vô số lần khiến cô gần như ngất đi.

Tiểu huyết của cô khi cao trào không ngừng mấp máy siết chặt côn thịt của hắn, khiến mỗi lần hắn đưa đẩy đều vô cùng khó khăn, khi hắn đâm về phía nhụy tâm, đều phẳng phất như có hàng ngàn cái miệng nhỏ nhắn mút cắn ngay mã mắt của hắn, “Thật là lợi hại! Quá thoải mái...” Hắn sung sướng gầm nhẹ, cũng không quên dùng sức xoa bóp hoa hạch của cô, vẫn duy trì để cao trào của cô không có thời gian ngừng lại.

Khoái cảm đến tận đáy xương sống bỗng nhiên thổi quét đến, tinh dịch nóng hổi cũng không hề áp chế chống vào nhụy tâm cô mà phun ra.

Mộc Khanh Khanh sớm đã không còn sức lực thừa nhận cao trào liên tiếp không ngừng, sau khi nhận lấy lượng lớn tinh dịch cực nóng do hắn bắn ra, rốt cuộc cũng hoàn toàn ngất đi trong trận hoan ái điên cuồng kéo dài này.

Ngất đi nên Mộc Khanh Khanh cũng không nhìn thấy có một luồng sáng màu trắng ngà, bao vây lấy bụng nhỏ của cô... và hạ thể vẫn tương giao như cũ của hai người.

Thần Dung vẫn luôn chuyên chú nhìn ánh sáng kia, thẳng đến khi nó hoàn toàn dung nhập rồi biến mất, khẽ thở ra một hơi, rốt cuộc cũng hoàn toàn thả lỏng thân thể của mình.

Cảm thụ được côn thịt của mình được nơi ấm áp ướt át siết chặt, ngửi mùi hương cơ thể tươi mát chỉ thuộc về cô, quán quanh ngọc thể trần trụi của cô, rốt cuộc cũng không ức chế được nụ cười.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

^_^_^_^_^_^

Dương: *Dung Dung mang thuộc tính bệnh kiều tiềm ẩn hắc hắc ~*

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: TU CHÂN (4) Sao giống như nàng mới là người bị công lược vậy. (Canh một)

《TU CHÂN (4)》

SAO GIỐNG NHƯ CÔ MỚI LÀ NGƯỜI BỊ CÔNG LƯỢC VẬY... (canh một)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Mộc Khanh Khanh là bị nhiệt độ nóng rực trong bụng nhỏ đánh thức.

Theo bản năng, cô co rút bụng nhỏ lại một chút, bên tai truyền đến âm thanh kêu rên.

Mở hai mắt, lọt vào trong tầm mắt là một tuấn nhan phóng đại.

" Tỉnh rồi?" Thanh âm trầm thấp lạnh nhạt.

"..." Ngủ xong rồi cô trở mặt không nhận người còn được không?

Bụng dưới truyền từng đợt nóng rực, cô duỗi tay sờ bụng nhỏ của mình, nháy mắt tiếp theo thân thể chợt cứng đờ, không phải vì bị một đoàn lửa nóng trên bụng nhỏ dọa đến, mà là...

"Thần Dung, lấy đồ vật của ngươi ra ngoài đi, khó chịu..."

Vừa mới tỉnh lại nên thanh âm còn có chứa khàn khàn, nhỏ giọng thỉnh cầu mang theo chút làm nũng khiến hắn không thể tự khống chế mà hồi tưởng nổi lại một ít sự việc mỹ diệu, trong mắt xẹt qua vài tia tối tăm, cực đại chôn trong cơ thể cô cũng nổi lên phản ứng rõ ràng.

"Nàng không cần phải để ý đến nó, chỉ vì ta muốn phòng ngừa tình nguyên chảy ra mà thôi." Thanh âm hồ hững lạnh nhạt, vẻ mặt thật sự sẽ đứng đắn bình tĩnh nếu xem nhẹ cơn thịnh đang biến cứng biến to biến dài còn bắt đầu nhảy lên kia.

Tình nguyên...

Tình dịch thì tình dịch đi! Còn bày đặt ra vẻ đạo mạo, nói thẳng ra không phải được rồi à...

"Bụng của ta trường quá, khó chịu..." Không phải không cho cô để ý sao, nàng thật đúng là đã quyết định hoàn toàn bỏ qua, ác ý co rút bụng nhỏ lại vài cái, quả nhiên cảm giác được cái gì đó càng thêm hưng phấn.

"Chờ một chút, một lát là được rồi." Vật cứng giữa hai chân phải chịu "Ưu đãi" như vậy, hắn vẫn còn có thể giữ mặt lạnh, hoàn toàn không có một tia dao động.

Mộc Khanh Khanh nhướn mày, "Ta muốn xuống giường." Tay dừng lại trên bụng nhỏ trượt xuống dưới, sờ soạng đến bộ vị tương liên của hai người, "Rút ra đi... Thần Dung..."

"Hít --" Mặt lạnh của Thần Dung rốt cuộc cũng có một tia nứt, hắn vươn một bàn tay, bắt lấy cái tay đang làm loạn trên một đoạn thân gầy nhỏ còn ở bên ngoài, trực tiếp kéo xuống phía dưới, để nàng xoa hai viên trứng thịt cực lớn, "Không thể rút ra." Nói xong hắn nâng eo, hoàn toàn nhét hết cơn thịnh của mình vào tiểu huyết âm áp.

"Ấn... Ngươi..." Mộc Khanh Khanh trừng mắt, vậy mà hắn lại đình đến miệng tử cung của cô, khiến cô vừa nhức mỏi lại vừa sáng khoái.

Bất mãn với dáng vẻ khí định thần nhàn của hắn, Mộc Khanh Khanh tăng thêm lực đạo trên tay, vuốt ve túi con cháu của hắn, giống như đang đùa bỡn thưởng thức một món đồ chơi.

"Ấn -- Khanh Khanh, đừng náo loạn, chờ thêm một khắc nữa là được rồi." Bất đồng với biểu tình lạnh nhạt, ngữ khí của hắn dịu dàng lại sùng nịch, một nụ hôn nhẹ nhàng nhột nhột mang theo ý vị an ủi dừng trên trán của cô.

Hắn vốn không có bao nhiêu sức chống cự đối với cô, bị cô dụ dỗ như vậy, nếu hắn không kiên trì được, lại cùng cô điên long đảo phượng một phen, khiến bí pháp mất đi hiệu lực thì làm sao bây giờ.

Có phải nhằm nhân vật rồi hay không vậy... Không phải là cô công lược Thần Dung à... Sao giờ lại giống như nàng mới là người bị công lược vậy...

Vành tai Mộc Khanh Khanh hơi phấp hồng, xấu hổ hơi đẩy thân thể hắn ra, "Tại sao phải đợi một khắc? Bụng của ta nóng quá... Làm sao vậy?"

"Không cần lo lắng, ta chỉ đang giúp nàng tinh lọc linh căn một chút." Chẳng qua là dùng tình dịch của ta tinh lọc.

Khiến linh căn và thân thể của nàng đều vĩnh viễn nhiễm hơi thở nguyên thủy nhất của ta, bất cứ lúc nào hay ở đâu đều có thể kết nối nguyên thần của hai chúng ta, như vậy, ta sẽ không cần một lần nữa bỏ tay không có biện pháp khi nàng biến mất...

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh bĩu môi, hiển nhiên là không tin, có điều cũng không truy vấn hắn nữa, thay đổi đề tài khác, ngữ khí chán chờ, "Trước đây ngươi... quen biết ta sao?"

Thần Dung nhún mày suy tư một hồi, "-- Trước đây ta quen biết nàng." Quen biết... nàng của hiện tại?

Hắn cũng biết ý nghĩ này của mình có bao nhiêu buồn cười, nhưng dáng vẻ của hiện tại của Khanh Khanh và hai mươi năm trước lại không có gì khác biệt, vẫn là dáng vẻ bích ngọc vừa mới cập kê.

Bất luận là Tu Chân giới hay là Ma giới, thời gian hai mươi năm, đều sẽ lưu lại trên thân thể chưa trưởng thành dấu vết năm tháng ít nhiều...

Mộc Khanh Khanh: "Trước kia?"

"Ký ức trước đây của ta có chút mơ hồ, có điều ta đã chậm rãi nhớ ra rồi, ta nhớ rõ nàng, nhớ rõ dáng vẻ của nàng..."

"Ừm ừm..." Mộc Khanh Khanh lung tung gật gù đầu, có chút vui mừng.

Thần Dung hắn sẽ không cùng nguyên chủ có tình cảm thanh mai trúc mã đấy chứ? Vậy sao hắn lại không bị nguyên chủ thu vào hậu cung? Còn có loại chuyện mất trí nhớ này nữa, thân là một nam phụ, sao có thể tự mình thêm kịch bản vậy chứ?

Nhìn bộ dáng thất thần của Mộc Khanh Khanh, mắt đen của Thần Dung chợt lóe, hạ thân ra vẻ không thèm để ý đưa đẩy một chút, cơn thịnh vẫn luôn không hết sung đã thành công kéo lực chú ý của Mộc Khanh Khanh trở lại.

"Àn a... Ngươi đừng nhúc nhích!" Nếu hấn còn như vậy nữa, cô sẽ xuân thủy tràn lan đói khát khó nhìn mắt!

"Àn... Khanh Khanh, nàng không cần nghĩ lung tung." Đang gắn chặt với hấn, sao có thể vì nghĩ đến chuyện khác mà bỏ qua hấn chứ?

Mộc Khanh Khanh lại hiểu sai ý, cho rằng Thần Dung đang nói cô quá mức không đứng đắn, một gương mặt đẹp xấu hổ đến phẩn hồng, "Không có mà..."

Ngữ khí hờn dỗi kết hợp với dáng vẻ xấu hổ kiều tiểu, Thần Dung chỉ cảm thấy trái tim run rẩy, bị mê hoặc mà cúi đầu hôn lên môi cô.

"Ừm--" đột nhiên bị một cái hôn môi đánh bất ngờ, Mộc Khanh Khanh kinh ngạc một chút, rất nhanh đã kịp phản ứng hôn đáp trả.

Hai ngày đầu lưỡi không ngừng quấn quýt mút hôn, đảo qua mỗi một tác lãnh thổ trong khoang miệng, hơi thở đan xen, chỉ bạc trưng liên, trên rì thờ dốc yêu kiều, hương vị tình dục vốn còn chưa tan đi hoàn toàn lại lần nữa đánh úp lại.

Một nụ hôn sâu triền triền miên miên qua đi, hai người đều càng thêm động tình.

Hương vị đậm mẽ thơm ngọt ái muội quấn quanh giữa hai người, tầm mắt nhìn nhau, một đôi mắt thâm trầm tựa biển sao, đen bóng đến sáng ngời, một đôi mắt hơi nước mông lung, ướt át câu hồn.

"Một lần nữa nhé?" Mộc Khanh Khanh mị hoặc nhìn Thần Dung một cái, cô cũng muốn nhanh chóng thưởng thức loại tư vị mỹ diệu này, "Được không?" Nói xong còn làm động tác ám chỉ ý vị mười phần, hoa huyết siết chặt lấy côn thịt hấn.

Hấn sinh ra ở Ma giới, trên gương mặt trời sinh âm lãnh hờ hững cũng cười đến phóng đãng, thanh âm trầm khàn, "Phụng bồi đến cùng."

Hấn vừa mới cực cực khổ khổ vì hai người bọn họ mà nhin một khắc thời gian, hiện tại sao có thể bị cô nghi ngờ năng lực được chứ?

Cúi khò bén lửa, hai người đều mới quen tư vị tình dục mỹ diệu mắt hôn kia, lập tức đã vội vàng khó kiềm nổi bắt đầu một vòng hoan hợp mới.

Trong tầm cung, tiếng nam nhân trầm thấp gài nhẹ cùng tiếng rên rỉ cao vút của nữ nhân vang vọng không ngừng, trong tiếng nam nữ hòa âm còn trộn lẫn thanh âm thân thể va chạm cùng tiếng nước thọc vào rút ra tạo thành một khúc nhạc đậm mẽ.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: TU CHÂN (5) Khiến người ta mặt đỏ tim đập.. (Canh hai)

《TU CHÂN (5)》

KHIẾN NGƯỜI TA MẶT ĐỎ TIM ĐẬP... (canh hai)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

"Ừm... A a... Đủ... Đủ rồi..." Nữ nhân quỳ sát trên giường lại một lần bị đâm thật sâu vào nhụy tâm, thân thể ngán không được mà bắt đầu rung mình, hoa huyết vốn đã quấn chặt côn thịt thể nhưng cũng càng co rút chặt lại, tựa như muốn ép khô hết tinh dịch của côn thịt thô to vậy.

"Ừ -- kẹp nhẹ một chút!" Bị hoa huyết của nữ nhân thừa lúc cao trào mà kẹp chặt đến đột nhiên không kịp phòng ngừa, nam nhân tinh quan hiểm hiểm giữ vững, vỗ nhẹ một chút cái mông đang nhếch lên cao cao của nữ nhân để cảnh cáo.

"Ừm... Lớn quá... Không... Dừng lại!" Cao trào qua đi, thân thể hư thoát chỉ có thể nửa ghé vào trên giường, toàn thân chỉ còn lại cái mông bị người dùng tay nâng lên cao cao, còn phải thừa nhận nam nhân đang mãnh liệt mạnh mẽ rút ra đâm vào từ phía sau.

Tóc dài đen như mực của cô tán loạn trên tấm lưng tuyệt đẹp trắng nõn, cảnh đẹp đen trắng cực hạn đan xen khiến mắt hấn mê loạn.

"Ta đã nói sẽ phụng bồi tới cùng!"

Thân gầy bị chẹt chèn ứ đọng của cô dịu dàng bao vây quấn lấy, mỗi một chỗ đều tựa như đang có vô số cái miệng nhỏ liếm hôn mút vào, tiếng rên rỉ mềm mại của nàng chính là mị được tuyệt hảo, u hương nơi chớp mũi chính là mị hương thức giục tình ái, khuấy khoả tận xương không ngừng đánh úp lại.

"Ừm a... Chịu... U' chịu không nổi!" Cô phát ra tiếng khóc nho nhỏ, động tác đưa đẩy không ngừng khiến cô luôn ở trong trạng thái cao trào đến tuyệt vọng, "Mau... Mau bắn ra... Sắp đến rồi!" Áo giác sắp bị đâm nát khiến cô đau khổ cầu xin nam nhân có thể bắn tinh dịch cho cô.

"Vẫn chưa dứt no tiểu lăng hóa mà! Nàng đã muốn tinh dịch của ta như vậy sao!" Thân là người Ma giới, tính chất bạo ngược từ trong xương cốt khiến hắn không thể kiềm chế mà muốn hung hăng khi dễ cô, vậy bản sự hồn nhiên thuần khiết của cô, buộc cô phải nói ra dám từ lăng ngữ khó có thể mở miệng.

"Ừm -- ư a... Muốn... Muốn... A a!" Mỗi một lần đưa đẩy đều đâm cả người cô bay về phía trước, giây tiếp theo lại bị hắn kéo về hung hăng thao túng, cô muốn chạy trốn thoát khỏi cơn thịnh của hắn, nhưng cái mông lại bị hắn nắm chặt, chỉ có thể bày ra tư thế cảm thấy thẹn này mặc hắn thao làm.

"Muốn cái gì thì nói! Nói ra! Muốn ta bắn đến nơi nào của nàng!" Hắn đã sớm bị tiểu huyết của cô siết đến muốn bắn tinh, nhưng vẫn còn từ thủ tình quan, muốn nghe cô nói ra những lời kia.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cảm giác ngượng ngùng của cô đều bị tình dục ăn mòn, "A ư... Muốn tinh dịch của chàng... A bắn... Bắn vào trong tiểu huyết của ta, muốn ăn... Tiểu huyết... Muốn ăn..." Đôi mắt ngập nước tràn đầy dục vọng khát cầu.

Mê muội đáng về điên cuồng trầm luân với bề dục của cô, hắn cũng gằm nhẹ trèo lên đỉnh phong, đưa cứng rắn của chính mình khảm vào trong khe hở nhụy tâm, như cô mong muốn, đem toàn bộ tinh dịch phun vào trong tiểu huyết đối khát.

Thừa nhận tinh dịch nóng bỏng kia, cảm giác nóng cháy lấp đầy tử cung, cô lại một lần không thể kiềm chế mà ngênh đón cao trào, tiết ra một con sóng âm thủy.

Thở dốc không ngừng, Mộc Khanh Khanh lại hoảng sợ phát hiện cực đại chưa từng mềm nhũn chôn trong cơ thể cô lại một lần có phản ứng.

"Thần Dung, rút ra đi, mệt mỏi quá..." Cô thật sự không có tinh lực để tiếp nhận một lần hoan ái của hắn còn mạnh hơn so với bảy lần!

Hắn ôm thân thể trần trụi của cô vào trong lòng ngực mình, dùng tay ma xát đôi môi anh đào luôn phát ra những lời nói mềm mại, "Khanh Khanh, lần sau khi muốn ta rút ra, đừng dùng loại ngữ khí khẩu thị tâm phi này nữa..."

Mộc Khanh Khanh nhin không được gương miệng còn một chút sức lực duy nhất cắn lên bờ vai của hắn, bồi nhọ cô như vậy cô nhin không được!

"Đừng quậy nữa, không phải nàng mệt mỏi sao, còn dụ dỗ ta?" Môi răng của cô dán lên da thịt hắn, không cảm nhận được đau đớn, chỉ cảm thấy có một trận xúc cảm tê tê đại đại đánh đến, "Vẫn chưa dứt no nàng sao?"

"Ừm -- no rồi no rồi!" Mộc Khanh Khanh vội vàng buông miệng ra, nhìn Thần Dung xin tha.

Nhìn thấy đáng về thực sự mệt mỏi của cô, hắn cũng có chút đau lòng.

Một tiếng "Ba --" âm mị vang lên, khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Mộc Khanh Khanh cảm giác được hắn đã rút cực đại, không kiềm được um vài cái, kết quả lại cảm nhận được Thần Dung trừng mắt cảnh cáo về phía cô, vội vàng im lặng.

...

Thời gian buổi tối ở Ma giới so với ban ngày thì dài hơn, mặc dù phân phối thời gian như vậy càng có thể hưởng thụ sinh hoạt tính phúc, nhưng cũng luôn khiến người ta cảm thấy u u ám ám, cho người khác một loại ấn tượng âm lãnh, phần lớn người ở nơi này cũng là đáng về cổ quái âm lãnh vô thường.

Chẳng hạn như, vị mỹ nữ lãnh diễm hiện tại đang đứng ở trước mặt cô đây.

"Người... Người có chuyện gì sao?" Cô thật vất vả nhận lúc Thần Dung không ở đây, chuẩn êm ra ngoài tắm rửa, tìm được một chút không khí tự do, cũng không thể lãng phí trên thân một người đột nhiên nhảy ra chặn đường cô được.

"Người không được quán lấy Ma Quân đại nhân nữa!"

Ngữ khí âm ngoan, bộ mặt dữ tợn, tiếc thay cho một gương mặt mỹ diễm cao lãnh.

Mộc Khanh Khanh: "Ừm, ta biết rồi."

"..."

"Người... người có tự mình hiểu được thì tốt, Ma Quân đại nhân sao có thể mê luyện đám nguỵ quân tử Tu Chân giới các người!"

Thì ra là nợ tình của Thần Dung!

Mộc Khanh Khanh bĩu môi, đang muốn tiếp tục ừ ừ hai tiếng rồi chuồn, đột nhiên sắc mặt cô biến đổi, ngữ khí run lên, "Nhắc nhở hữu nghị, người nên đi nhanh đi, cẩn thận thành môn thất hỏa đấy *."

* **Thành môn thất hỏa** (城門失火): tai bay vạ gió, họa bất ngờ xảy ra, không biết từ đâu đến. (Theo Baike)

"...Không biết hỏi cái!" Nói xong ả chuẩn bị trực tiếp công kích Mộc Khanh Khanh, vận dụng vũ lực.

Mộc Khanh Khanh vội vàng nhắm mắt lại...

Không phải cô sợ hãi, mà là không đành lòng.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Một trận trầm mặc quý giá qua đi, Mộc Khanh Khanh thở dài một hơi, chậm rãi nâng mắt lên.

"Thần Dung... Trùng hợp ghê." Tươi cười dịu dàng nịnh nọt.

Thần Dung: "Không trùng hợp, ta đặc biệt đến tìm nàng." Sắc mặt so với ngày thường càng tối tăm hơn vài phần.

Tươi cười cứng đờ, Mộc Khanh Khanh: "Hoa đào của chàng cũng thật không ít đâu, đã khi dễ đến trên đầu ta..." Vẫn nên đánh đòn phủ đầu mới được.

"Ta chỉ biết có một đóa hoa đào là nàng, những cái khác đều khô héo hết rồi."

Dáng vẻ hiện tại này của Thần Dung là đang giả vờ bình tĩnh, so với hoảng loạn thất thố khi mới vừa rồi tìm người có thể nói là một trời một vực, "Tại sao lại chạy trốn?"

"Ta không có chạy trốn." Ngữ khí của Mộc Khanh Khanh cũng có chút trầm thấp, "Ồ tâm cung buồn quá, ta chỉ muốn đi dạo thôi."

"Không cho phép ra khỏi tâm cung một mình, ta đi cùng nàng."

Nếu không phải hấn theo thói quen dùng thần thức tra xét tâm cung một chút, căn bản là hấn sẽ không biết nàng đi ra ngoài khi nào, nếu lúc trước không phải hấn dùng bí pháp khóa liên hệ giữa hai người lại, lúc này đây có phải hấn sẽ lại không tìm thấy nàng, sau đó lại một lần mất đi ký ức!

Cô bất đắc dĩ nhìn hấn, "Ta không muốn chuyện gì cũng phiền đến chàng, ta chỉ đi loang quanh một chút mà thôi." Tạm dừng một chút, cô lại nói tiếp: "Ta biết chàng rất bận, vốn dĩ ngày thường bởi vì ta, chàng cũng đã đủ vất vả rồi."

Hấn là Ma Quân! Một ngày mười hai canh giờ vậy mà đã có hơn mười một canh giờ đều ở bên cạnh cô, bất luận cô là ngồi một chỗ tu luyện hay là ở đằng kia nghỉ ngơi ngâm người, hấn đều có thể lịch sự tao nhã nhìn chăm chăm cô không ngừng.

Còn có dục vọng chiếm hữu cô của hấn quá mức điên cuồng! Mỗi thời mỗi khắc đều không cho cô rời khỏi tâm cung của hấn nửa bước, không cho phép bất cứ người hầu nào xuất hiện trong tâm mắt cô, không cho cô nhắc tới bất cứ chuyện gì khác ngoại trừ hấn...

Cô thậm chí hoài nghi, nếu không phải hấn còn phải chịu trách nhiệm cho vị trí Ma Quân này, có khi nào hấn đều phải mỗi thời mỗi khắc chiếm cứ thời gian của cô hay không.

Cô rất hiếu kỳ, tại sao dục vọng chiếm hữu của hấn đối với cô lại có thể vượt mức bình thường như vậy, hấn không chế đến không thể hiểu nổi, nóng chảy đến đáng sợ.

"Sẽ không, chỉ cần nàng không rời khỏi ta, ta sẽ không cảm thấy có một chút phiền toái nào cả." Ngữ khí chân thành tha thiết.

"Thần Dung, chàng..."

Phải làm thế nào chàng mới có thể không lo lắng sợ hãi đây?

Nhìn thấy cô bỗng nhiên không nói nữa, Thần Dung truy vấn, "Ừm?"

Mộc Khanh Khanh hơi chưa xót cười một cái, nửa đùa nửa thật nói: "Không phải chàng đã lưu lại thứ gì đó trên người ta rồi sao? Sao ta còn có thể rời khỏi chàng..."

"Nàng đã biết?"

Hấn hoàn toàn không có một chút ngưng ngừng khi bị vạch trần, vẫn hờ hững không gợn sóng như cũ.

"Đúng vậy, rất chính xác đấy, cảm giác của thứ kia rất rõ ràng." Mỗi ngày khi hấn đi ra ngoài rồi trở về, còn có cảm giác khi hấn vừa mới xuất hiện đều chính xác vô cùng.

Thần Dung: "Thứ kia đối với việc tu luyện của nàng rất có trợ giúp, sẽ không thương tổn đến nàng."

Về mặt Mộc Khanh Khanh bưng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là do thứ này, ta nói mà, mới qua một tháng thời gian, cho dù ta có thiên phú tu luyện cũng sẽ không đến Trúc Cơ hậu kỳ nhanh như vậy."

"Bây giờ nàng muốn đi đâu?" Ta đưa nàng đi.

"Không đi nữa, về tẩm cung thôi."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

^_^_^_^_^

Dương: có ai nghe bài "Bản sắc" của Tam Vô chưa, đúng là mặt đỏ tim đập luôn i>>

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: TU CHÂN (6) Không được, dừng lại đi! Mộc Khanh Khanh!!

《TU CHÂN (6)》

KHÔNG ĐƯỢC – DỪNG LẠI ĐI! MỘC KHANH KHANH!! (canh một)

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Lại một tháng trôi qua, Mộc Khanh Khanh phát hiện cô đã chậm rãi thích ứng loại sinh hoạt nhàm chán này, cùng với Thần Dung luôn bấm sinh mặt lạnh âm trầm kia.

Ban ngày đi dạo mấy khúc với Thần Dung ở Ma cung, ngẫu nhiên hẳn cũng sẽ chỉ dẫn cô tu luyện, nếu ban ngày hai người không tuyên dâm, phong cách cũng cực kỳ tươi mát lịch sự tao nhã, đương nhiên, những ngày phong cách thuần tịnh như vậy rất ít.

Thời gian buổi tối dài đằng đẵng, hai người cũng lợi dụng cực kỳ đầy đủ, sau một vòng lại một vòng vận động thỏa mãn sáng khoái qua đi liền cùng nhau an tường đi vào giấc ngủ.

Nếu nhất định phải nói trong một tháng này có chuyện gì lạ, đại khái là trong Ma giới liên tiếp biến mất vài vị hộ pháp, trưởng lão...

Về loại chuyện nặng mùi máu tươi này, Mộc Khanh Khanh tỏ vẻ, cô cũng thực sự rất vô tội mà.

Thân là một nữ chính hàng thật giá thật, đối với kỹ năng bị động cùng với hào quang nào đó, cô thật sự đóng cửa không xong, rõ ràng mỗi lần ra ngoài đi dạo Thần Dung đều cho người dọn dẹp đường phố trước, nhưng lại không chịu nổi lực hấp dẫn trời sinh nào đó của nữ chính, các nam chính trong hậu cung ở Ma giới đều có thể vừa lúc ngẫu nhiên gặp được cô, yêu cô, lại còn đều là nhất kiến chung tình.

Dựa theo tính tình bá đạo kia của Thần Dung, người khác nhìn cô vài lần hẳn đã muốn bạo phát, huống chi mấy người kia dường như còn thiếu tâm nhãn, làm trò dám trực tiếp thổ lộ với cô ngay trước mặt Thần Dung, hậu quả của mỗi người đều thảm không nổi nhìn.

Bởi vì trùng hợp vài lần ra khỏi tẩm cung đều có thể gặp phải loại chuyện sót ruột này, nhìn Thần Dung cả ngày đen mặt, cô còn rất là sẵn sàng chủ động tự cầm tức một thời gian thật lâu.

Lại là một ngày cuối thu thời tiết mát mẻ, Mộc Khanh Khanh đang chống cằm phát ngốc.

[Tuyên bố nhiệm vụ một: Một mình đến cấm địa của Ma giới -- Luyện Hồn Cốc.]

Đã hai tháng... Hệ thống không phát ra tiếng, cô còn sắp cho rằng nó có vấn đề trục trặc gì đó.

Có điều -- nhiệm vụ này không dễ làm đâu!

Cả ngày Thần Dung đều nhìn chăm chăm cô, khi hắn không ở tầm cung, cô không thể bước ra khỏi tầm cung nửa bước, khi hắn trở về, lại dính bên người cô bất động.

Hơn nữa, đã gọi là cấm địa của Ma giới, cô mà tùy tiện đi vào, cuối cùng chắc chắn sẽ có kết cục không tốt.

Ừ...!

Luyện Hồn Cốc là cấm địa của Ma giới, cô lại không coi như là người của Ma giới, vậy chắc là cô vẫn có thể đi!

Cùng lắm thì sau khi trở về, bị Thần Dung kéo lên giường tra tấn nhiều thêm vài lần? Dù sao mỗi lần như vậy, cô cũng đều cảm thấy thoải mái...

Thừa dịp hôm nay Thần Dung mới vừa đi, thời gian còn sớm, cô vẫn nên sớm trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ thì hơn.

Khi ra khỏi tầm cung, Mộc Khanh Khanh cũng không quên giấu đi hơi thở của mình, tuy rằng đối với linh lực cao thâm không lường được của Thần Dung không có bao nhiêu tác dụng, nhưng đại khái vẫn có thể kéo dài một khắc.

Có thể là thứ Thần Dung đưa vào trong cơ thể cô có tác dụng, mới hai tháng, cô từ một tu sĩ song linh căn lại đạt đến tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, hiện tại khoảng cách đến Kim Đan kỳ cũng chỉ kém một bước chân.

Mộc Khanh Khanh một đường đều rất cẩn thận, bình yên vô sự đi đến lối vào Luyện Hồn Cốc.

Lối vào không người trông tron khiến Mộc Khanh Khanh hoảng sợ, thân là cấm địa của Ma giới, vậy mà lại không có lấy một tên thị vệ canh gác hay sao?

Thật cẩn thận bước từng bước chân vào cấm địa, Mộc Khanh Khanh còn đang suy nghĩ có thể có cơ quan kết giới gì hay không, kết quả lại không có gì xảy ra, Mộc Khanh Khanh hoàn toàn buông lỏng tâm tình tiến vào trong Luyện Hồn Cốc.

[Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ một, một mình đi vào cấm địa của Ma giới -- Luyện Hồn Cốc, đạt được khen thưởng nhiệm vụ: Tu vi tăng đến Kim Đan kỳ; tuyên bố nhiệm vụ hai: Tiến vào Luyện Hồn trì.]

Mộc Khanh Khanh: "...". Nếu cho cô tu luyện thêm một ngày, tự cô cũng có thể đạt đến Kim Đan kỳ mà?!

Sau khi tỏ vẻ cạn lời với khen thưởng vô si của hệ thống, Mộc Khanh Khanh đã đi đến giữa cấm địa.

Một cái hồ nước nhìn rất bình thường, nếu như bỏ qua màu nước từ đen chuyển sang đỏ thẫm.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Cái này... Sau khi tiến vào sẽ không chết người đấy chứ? Có điều hệ thống không đáng tin cậy cũng sẽ không lấy tính mạng của ký chủ ra nói giỡn đâu. Nghĩ thông suốt điểm này, Mộc Khanh Khanh rất sáng khoái đạp chân bước vào --

"Không được -- dừng lại đi! Mộc Khanh Khanh!!" Một tiếng gào rống từ phía trên bờ truyền đến.

Nhưng Mộc Khanh Khanh không nghe được rõ ràng, bởi vì...

Cô sắp đau đến chết, thật sự... Thật sự đau quá, cảm giác đau đớn như thịt xương vỡ nát từ hai chân truyền đến, bắt đầu không ngừng lan khắp toàn thân, cô thậm chí còn có một loại ảo giác, thịt xương sống sờ sờ của cô đang bị ăn mòn gần hết, đau đớn xuyên tim khiến cô không kiềm được bắt đầu phát run, toàn thân vô lực lung lay sắp đổ, thảm thiết kêu đau, bi thương rên rì: "Đau... Thần... Thần Dung... Khó... Khó chịu quá, Thần..."

Thanh âm đột nhiên im bật, thời gian ngắn ngủi trong nháy mắt, cô đã bị đau đến ngất đi.

Nháy mắt khi ngất xỉu, lòng cô tràn đầy cảm giác may mắn, rốt cuộc cũng không cần phải chịu đựng đau đớn thấu tim như vậy nữa, Thần Dung đã chạy đến, hẳn nhất định sẽ cứu cô, khi tỉnh lại một lần nữa, nhất định sẽ không đau nữa, nhất định sẽ không...

...

Thần Dung lại một lần nữa trở mặt nhìn nàng biến mất trước mặt hắn, lại một lần chính tai nghe nàng hướng về phía mình khàn cả giọng khóc lóc kể lể nàng khó chịu, lại một lần nữa khiến ngăn cách giữa hai người cho dù hắn có tìm đến thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền cũng tìm không thấy.

Khi hắn liều mạng ngự pháp khí bay đến, chỉ thấy mỗi bóng dáng của nàng như cũ, từng chút một bước vào huyết trì đỏ tươi, hình ảnh rõ ràng kia trong nháy mắt không hề khác biệt so với hai mươi năm trước, thậm chí là tiếng gào rống của hắn, tiếng thống khổ kêu thảm của nàng, nháy mắt biến mất của nàng, bất lực trông rỗng như hiện tại của hắn, tất cả đều như tái diễn lại hình ảnh của hai mươi năm trước.

Lúc trước tình nguyện phong tỏa ký ức của chính mình cũng muốn quên đi thống khổ, nhưng giờ lại mang bóng dáng của nàng -- nụ cười của nàng ẩn sâu trong giấc mộng của hắn, dùng phương thức trực tiếp nhất trắng trợn kéo ra.

Hắn rõ ràng đã dùng tốc độ nhanh nhất nhất bay tới, nhưng tại sao nàng vẫn cứ không muốn cho hắn một chút cơ hội chứ? Khiến hắn chỉ có thể bất lực

hết như hai mươi năm trước, tuyệt vọng như thế, điên cuồng như thế, tan nát cõi lòng như thế.

Lừa hấn, nàg lừa hấn, bí pháp kia cũng lừa hấn.

Nàng rõ ràng vẫn không cùng hấn vĩnh viễn ở bên nhau. Cho dù hấn có hao hết tu vi nửa đời, khóa nguyên thần của hai người lại với nhau, nhưng giờ thì sao chứ? Hấn vẫn không thể tìm được nàng, không tìm được nàng...

Hấn lơ đãng vẩy nước trong ao. Nàng đúng là một kẻ lừa đảo mà.

Nước của Luyện Hồn trì này nào có đau như vậy, hấn ở bên trong bồi hồi một vòng lại một vòng, đều không hề cảm thấy một chút đau đớn nào trên thân thể, lúc ấy sao nàng có thể kêu đến thương tâm tuyệt vọng như vậy? Đúng là cô ý khiến hấn tự trách đau lòng đây mà...

Hấn thậm chí còn bắt đầu hận nàng, hận nàng mang theo ám áp xuất hiện lại mang theo ám áp biến mất, hận nàng mang theo hy vọng trở về lại mang theo thất vọng vứt bỏ.

Nhưng điều hấn sợ nhất là, sợ hấn sẽ không thể đợi đến lần tiếp theo của nàng.

Tiếp theo... Bất quá chỉ là hai mươi năm thôi mà. Đừng nói hai mươi năm, cho dù có là trăm năm, hấn cũng chờ được.

Nhếch miệng cười miễn cưỡng, nên thỏa mãn! Lúc này đây tốt xấu gì cũng có một niệm tương, nghĩ nàng nhất định sẽ giống như hai tháng trước, lại một lần bước vào sinh mệnh của hấn.

Trong đôi mắt trống rỗng dần hiện lên một tia sáng, hấn không thể lại "Mất trí nhớ" nữa, hấn cần phải nhớ kỹ từng phút từng giây, thống khổ và bất lực hiện giờ.

Vì chờ đến thời điểm nàng xuất hiện tiếp theo, hấn không cho phép mình lại lãng phí thời gian hai người ở bên nhau, hấn sẽ không cho nàng một chút tự do nào như lúc trước nữa, hấn cũng sẽ không lại cho nàng có bất cứ khả năng nào thoát khỏi mình.

Hiện giờ điều hấn duy nhất phải làm chính là không ngừng vì lần trở về tiếp theo của nàng mà chuẩn bị đầy đủ.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Dương: Chuẩn bị cái gì ta?

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7: TU CHÂN (7) Tiểu Dung Tử, sau này có muốn đi theo ta không?

《TU CHÂN (7)》

TIỂU DUNG TỬ, SAU NÀY CÓ MUỐN ĐI THEO TA KHÔNG?

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Giống như Mộc Khanh Khanh đã nghĩ, sau khi ý thức của cô khôi phục, thật sự không có đau đớn, chỉ là... Vẫn có chỗ khác biệt.

Chẳng hạn như, Thần Dung vậy mà lại ném cô bên ngoài Ma cung.

Lại chẳng hạn như, thị vệ giữ cửa Ma cung vậy mà lại cảnh cáo cô, còn cấm cô vào.

Lại lại chẳng hạn như, cô vậy mà lại đi đến cảnh giới thâm phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

Ma giới và hai giới khác mặc dù bởi vì nguyên nhân không biết tên nào đó, vẫn luôn hòa bình chung sống, nhưng thật ra người Ma giới vẫn không có nhiều hảo cảm lắm với người hai giới khác, đặc biệt là... Tu Chân giới.

Trên thân Mộc Khanh Khanh có khí tức tinh khiết của tu sĩ, khiến cô ngay cả khả năng nhờ gương mặt tá túc cũng không có. (Dương: ý ẻm là mỹ nhân

kế -_-)

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng cô đơn trên bầu trời, một mình xúc động thê thê thăm thẳm, Mộc Khanh Khanh chỉ cảm thấy nhân sinh tịch mịch như tuyết.

Cuối cùng, thanh âm đáng khinh ồn ào nhốn nháo đánh gãy văn nghệ tịch mịch của Mộc Khanh Khanh.

“Xử lý tiểu tử này sao đây?”

“Còn có thể sao nữa? Giết thôi!”

“Hắc hắc, trước khi giết không bằng hai huynh đệ chúng vui vẻ một chút, nhìn hấn lớn lên da thịt non mịn, cũng coi như là một tiểu mỹ nhân, mùi vị khẳng định... A! Dám cần ta!”

Một tiếng kêu đau chật vật, tiếp theo lại truyền đến các loại thanh âm tay đấm chân đá của hai nam tử thành niên hùng hùng hổ hổ.

Mộc Khanh Khanh đi đến, nhìn thân ảnh nhỏ gầy cuộn tròn ở góc tường, trong lòng hơi không đành lòng, vẫn quyết định ra tay.

Che giấu đi thân hình của chính mình, trực tiếp xuống tay dùng dây leo quấn quanh tay chân bọn họ, rồi sau đó một trận hơi nước che mắt tràn ngập, cô ôm cậu nhóc trong lòng ngực ưu nhã bay xuống sân khấu.

Thân là một cao thủ Kim Đan kỳ, cô thật sự không định khi dễ kia hai tiểu lâu la sơ luyện khí kia.

Thôi được rồi, thật ra là cô sợ chọc phải phiền toái...

Ôm tiểu hài tử tìm một nơi an tĩnh, rốt cuộc Mộc Khanh Khanh mới có sức lực đánh giá cậu nhóc vẫn luôn cuộn trong lòng ngực mình không nhúc nhích, sau đó... Cô nổi giận.

Thần Dung vậy mà dám lừa cô có con riêng! Hơn nữa đứa bé còn lớn như vậy...

Mộc Khanh Khanh: “Cha và mẹ ngươi đâu?”

Cậu nhóc phồng phừng cảm nhận được Mộc Khanh Khanh tức giận quá mức rõ ràng, vốn dĩ không cảm kích lắm cũng phai nhạt rất nhiều, cứng đờ mặt thấp giọng nói: “Đều đã chết.”

“Đã chết? Ngươi nói... Cha ngươi...” Không, sẽ không! Nhiệm vụ cũng không có nhắc nhở thất bại, chắc chỉ là lớn lên giống nhau thôi, “Ngươi tên là gì?”

“Thần Dung.”

Mộc Khanh Khanh cả kinh, thiếu chút nữa buông tay trực tiếp ném hấn trên mặt đất, run run rẩy rẩy mở miệng: “Thần... Thần Dung... Ngươi mấy tuổi?”

“Mười tuổi.”

“...”

“Tiểu Dung Tử, sau này muốn đi theo ta hay không?” Mộc Khanh Khanh nỗ lực áp chế mừng như điên mà tươi cười ấm áp.

chờ ta, chờ đợi sinh hoạt mỹ diệu của Ma Quân tương lai

một ngàn lẻ một phương pháp dưỡng thành bạn trai Ma Quân # ...

Ngày hôm sau mặt trời đúng hẹn lại lên, ánh dương sáng lạn, cho dù là nơi Ma giới âm lãnh dị thường này cũng nhiễm lên một tầng ấm áp. Dưới sự tẩy rửa của ánh nắng, mỗi người cũng bắt đầu mở mắt nhìn thế giới.

Mộc Khanh Khanh vừa mới tỉnh ngủ, đôi mắt vẫn còn chút mông lung hết chớp lại chớp, thấy đáng vẻ cậu nhóc đã thần thanh khí sáng ngồi bên cạnh mình, tươi cười đầy mặt chào buổi sáng với hấn, “Sớm~ Tiểu Dung Tử. Thức dậy sớm vậy~”

“Sớm...” Thần Dung muốn nói lại thôi, nhưng vẫn không dám mở miệng bảo cô đừng gọi mình là Tiểu Dung Tử.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Mộc Khanh Khanh đáng vẻ nhẹ nhõu mây kia của hấn, cảm giác quen thuộc ập vào mặt, bầu môi, không khách khí trực tiếp vươn đôi tay, phá hư gương mặt than tối tăm kia, một chút cũng không mềm lòng chà đạp xoa nắn khuôn mặt nhỏ của hấn.

“Một tên nhóc con, đừng luôn nhũn như vậy.” Xúc cảm thật không tệ, lại cọ cọ sờ sờ xoa xoa, “Không phải đã nói đi theo ta hay sao, có chuyện gì phiền lòng có thể nói với ta.”

Thần Dung sững sốt, vẫn không có phản ứng gì, không biết có phải bởi vì đôi tay đang làm loạn trên mặt mình hay không, nhưng hắn vẫn không nói ra lời cự tuyệt với biệt danh cô đặt cho hắn.

Nhìn biểu cảm của hắn giống hết sau khi lớn lên, thở dài một hơi, lương tâm trở dậy buông tha cho gương mặt bị xoa đã có chút đỏ bừng.

Tính cách gì đó quả nhiên là trời sinh, mặt lạnh thì mặt lạnh đi, có nhan sắc là đủ rồi.

Sau khi Thần Dung thấy cô thở dài cùng với động tác buông tay của cô, trên mặt cứng đờ, cho rằng cô bất mãn với hắn, không muốn thân cận với hắn. “Cảm... Cảm ơn.”

“Hả?” Sao đột nhiên lại nói lời cảm tạ?

“Tôi hôm qua...” Như là cực kỳ không muốn đề cập đến chuyện tối hôm qua, đôi mắt như bị hắt mực nước, nhưng cũng không phải bởi vì sợ hãi khiếp đảm, mà là âm trầm độc hận.

Không màng hắn giãy giụa, ôm hắn lên thành giường kết từ dây leo, “Muốn ta giúp ngươi giải quyết hai người kia không?” Ngừ khí thần nhiên, tựa như lấy đi tính mạng hai người này, đối với cô mà nói chỉ là trong nháy mắt.

“Không cần, ta có thể.” Về mặt kiên định quyết đoán, phối hợp với khuôn mặt nhỏ thoát nhìn còn rất non nớt kia đáng yêu không nói nên lời.

Có điều Mộc Khanh Khanh biết, Thần Dung nói những lời này là nghiêm túc.

Thu hồi dây leo, sử dụng thuật tẩy sạch cho mình và Thần Dung, Mộc Khanh Khanh mang theo hắn trực tiếp hướng vào trong rừng sâu.

Tối hôm qua hai người dựng trại ở ngoài thành, hiện tại đã qua một buổi sáng, thật ra cô có thể tích cốc không ăn, nhưng tên nhóc Thần Dung còn chưa luyện khí này vẫn cần bổ sung đồ ăn, hai kẻ nghèo hèn không có tiền chỉ có thể tự lực cánh sinh, sẵn thú để ăn.

...

Hai người cứ như vậy sống nương tựa lẫn nhau, lưu lạc thiên nhai, ở khắp nơi trong tam giới du sơn ngoạn thủy đã dần dần trôi qua hai năm.

Thời gian mấy năm nay Mộc Khanh Khanh thoải mái tự tại cực kỳ, cảnh đẹp mỹ thực khắp tam giới cô đã thưởng thức toàn bộ, loại hưởng thụ như thế này làm trong lòng cô sung sướng, có điều quan trọng nhất, vẫn là tiểu manh vật cao quý lãnh diễm bên cạnh chuyên để mình trêu đùa.

“Được không~? Thần Dung? Tiểu Dung Tử? A Dung? Dung Dung...” Mộc Khanh Khanh ôm Thần Dung, sống chết không chịu buông tay, tầm mắt nhìn xuống phía dưới thấy vành tai hắn lại bắt đầu phồng hồng, cánh tay càng ôm chặt hơn nữa, thanh âm cũng càng thêm kiều mỹ ngọt ngào.

“Không... Không được, ta đã trưởng thành.” Thần Dung từ thủ trình tiết, cố hết sức nghiêm mặt, không khuất phục với dụ hoặc của cô, nhưng vành tai càng ngày càng đỏ đã biểu hiện ra sự lực bất tòng tâm của hắn.

“Chính vì đã trưởng thành, ta mới càng muốn ngủ cùng ngươi mà!” Mộc Khanh Khanh cố ý nói một ít lời khiến người ta mơ màng.

“Chờ một chút... Chờ ta lớn lên chút nữa.” Lỗ tai đã hoàn toàn đỏ đến nóng rực, Thần Dung cảm thấy trái tim của mình cũng đang bang bang nhảy không ngừng.

“A —— vậy thì, xem ra ta phải tìm người khác rồi, ngươi đi thông thả ~” Mộc Khanh Khanh ghen cười, buông đôi tay ra, còn đẩy Thần Dung về phía trước một phen, lại một bên ní non, “Bạch y công tử lúc ban ngày kia nhìn có vẻ không tồi, ừm... Vẫn là tìm người áo lam kia đi, thành thực hơn chút...”

“Không cho phép ngươi đi tìm người khác!” Mặc dù biết cô đang nói đùa, nhưng hắn cũng không muốn nghe thấy những lời đó từ trong miệng cô, “Ta... Ta ngủ cùng ngươi.”

Mộc Khanh Khanh lộ ra một nụ cười thực hiện được ý đồ, “Hừ hừ ~ trước đó vài ngày không phải ngươi một hai phải cùng ta phân giường ngủ sao? Sao hôm nay lại kêu nháo muốn ngủ với ta chứ.” Vô nhẹ khuôn mặt tuấn tú đáng yêu kia, “Ngươi nói ngươi nhân rồi không có việc gì giả vờ rụt rè làm chi, hai chúng ta đã ngủ cùng nhau hơn một năm, hiện tại mới nhớ phải ngưng ngưng? Đến ta cũng cảm thấy giả vờ e lệ đứng đắn thay ngươi.”

“...” Thần Dung thờ dốc vì kinh ngạc, lại thật sự không có cách nào phản bác lời cô nói, chỉ có thể ngậm miệng im lặng.

Nhìn khuôn mặt than đáng thương của hắn, Mộc Khanh Khanh thật sự nhìn không nổi nữa, “Moa a~”

Sau khi trộm được môi thơm, cô lập tức mở miệng trước khi Thần Dung vừa bị tập kích hôn phản ứng kịp, “Chuẩn bị ngủ thôi, không cho phép nói chuyện, còn nói nữa ta hôn ngươi đó!”

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Dương: Khanh Khanh luyến đồng ~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 8: TU CHÂN (8) Thì ra... Hôn còn có thể triển miên thân mật như vậy

《TU CHÂN (8)》

THÌ RA... HÔN CÒN CÓ THỂ TRIỂN MIÊN THÂN MẬT NHƯ VẬY

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

* □ * □ * □ * □ * □ * □ *

Đêm qua Mộc Khanh Khanh ngủ cực kỳ an ổn thoải mái, nguyên nhân tất nhiên là gối ôm quen thuộc trong lòng ngực kia đã trở về.

Chỉ là ngược lại với Mộc Khanh Khanh vui vẻ thoải mái, lúc sáng sau khi Thần Dung tỉnh lại, vẫn luôn đen mặt không nói lời nào.

Mộc Khanh Khanh: “Ai u, Tiểu Dung Tử, sáng nay ta chỉ nói đùa với người thôi mà, đừng xụ mặt nữa, mau cười một cái cho ta xem~”

“Không cho phép nhắc lại chuyện buổi sáng nữa!” Trên mặt Thần Dung nổi lên hai đám mây đỏ ửng khả nghi, rõ ràng là đang vẻ cực kỳ thẹn thùng không muốn mở miệng, lại còn cố gắng nỗ lực giải thích, “Ta đã nói rồi, ta... Ta chỉ là tối hôm qua ngủ không cẩn thận mới dựa vào người... Ta, ta không phải tên nhóc chưa dứt sữa!”

“Ừ ừ, không phải không phải, Tiểu Dung Tử nhà ta không phải cố ý chôn trên ngực ta, không phải cố ý chảy nước miếng ướt áo lót ta, không phải...”

“Khanh Khanh!” Bình thường cả ngày Thần Dung đều có thể luôn lạnh mặt lại dưới sự kích thích bằng lời nói kéo dài không dứt của cô, cũng nhịn không được có chút tức muốn học máu, hiếm khi lại hiện ra thần thái mà đứa trẻ tuổi này nên có.

“Thẹn quá hóa giận?” Ý cười nơi khóe mắt Mộc Khanh Khanh không giảm, lời kéo tay hắn, nhẹ nhàng lắc lư, “Suốt hai năm nay ta đã nói với người không biết bao nhiêu lần rồi, hai chúng ta sớm muộn gì cũng phải ở bên nhau, người là tướng công của ta, ta là nương tử của người, người còn ngượng ngùng cái gì chứ?” Công lược tẩy não của cô cứ như vậy liền không thành công sao?

“...” Nghe xong lời cô nói, Thần Dung nhanh chóng rút tay mình về, quay lưng về phía cô đảo tẩu mắt, nếu như bị cô nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của mình, nhất định cô sẽ dây dưa không dứt trên hắn nửa ngày.

Mi mắt Mộc Khanh Khanh cong cong, khóe miệng mang theo ý cười, nhìn bóng dáng nhỏ nhen bước không xong lại giả vờ bình tĩnh phía trước, trong lòng ngăn không được nổi lên ầm ập.

[Tuyên bố nhiệm vụ ba: Khiến Thần Dung trở thành quân chủ Ma giới; kỳ hạn nhiệm vụ: Hai năm.]

Haizz —— xem ra cuộc sống sang khoái hạnh phúc thích ý của cô phải kết thúc rồi.

Cô phải yêu cầu đổi mới sổ tay dưỡng thành thôi.

Kế hoạch dưỡng thành quân chủ à?

chờ ta, khai sáng tân văn chương cuộc sống cần cù vất vả ở Ma giới

Một ngàn lẻ một phương pháp luận dưỡng thành quân vương Ma giới

...

Mộc Khanh Khanh: “Thần Dung, đứng lại!”

Bước chân hành tẩu dừng lại, muốn nhắc chân, cuối cùng vẫn yên lặng xoay người, “Có... Chuyện... Gì?”

Cảm giác khoảng cách giữa hai người có hơi xa, Mộc Khanh Khanh lon ta lon ton chạy đến trước mặt Thần Dung, “Người muốn làm Ma Quân không?”

“Sao thế?” Thần Dung nghi hoặc nhìn về phía Mộc Khanh Khanh bỗng nhiên bộc phát ý tưởng.

“Ta nghĩ rồi lại nghĩ, loại cô nương da trắng mặt đẹp chân dài lại còn tốt như ta, tướng công cũng nên là một nam nhân có địa vị cao.” Mộc Khanh Khanh mèo khen mèo dài đuôi không chút khách khí, lại lộ ra một nụ cười thần bí, “Hon nữa, ta phát hiện, người rất có tiềm lực trở thành Ma Quân đó nha, Tiểu Dung Tử lên làm Ma Quân nhất định sẽ là tướng công ưu tú nhất!” Cuối cùng, cô còn xoa xoa đỉnh đầu Thần Dung, lấy sự kỳ vọng để cổ vũ.

Hắn không thích loại động tác trấn an bị cô coi như tiểu hài tử này, dời sang bên cạnh một bước, tránh tay cô đang dính trên đầu hắn ra, rồi sau đó Thần Dung mới ngừng khí nhân nhật mở miệng, “Ta nói muốn làm tướng công của người bao giờ.”

Trong lòng Mộc Khanh Khanh bĩu môi, đúng là càng lớn càng giả vờ rụt rè, giờ ngay cả đỉnh đầu cũng không cho cô chạm vào.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Trên mặt cô lại làm ra vẻ thương tâm, “Người đã ngủ ta hai năm, một cô nương thanh thanh bạch bạch như ta bị người chiếm tiện nghi như thế, vậy mà hiện tại người dám không nhận! Hừ hừ hừ ~~~” khi nói còn lau nước mắt căn bản không hề tồn tại.

“...Người!” Thần Dung nghe xong, đôi môi đóng mở thật sự không biết nên biện giải phản bác như thế nào, bắt đắ dĩ chỉ có thể tiếp tục bỏ chạy.

“Mỗi lần thẹn thùng đều dùng tới chiều này, Thần Dung à, đến khi nào thì người mới có thể đối mặt với ngượng ngùng, không chạy trốn nữa đây?” Nhìn Thần Dung chạy nhanh không ngừng ở phía trước, cười hỏi hắn.

“...”

“Thần Dung, người muốn đi đâu đó? Kế hoạch của chúng ta không phải đi hướng đó mà.”

“...”

“Dừng lại! Thần Dung! Có năng lực nhĩ, giả cam cơ đấy, người còn không nói cho ta, hôm nay ta sẽ không đi nữa!”

Thần Dung bắt đắ dĩ nhìn Mộc Khanh Khanh thật sự đang đứng ở tại chỗ bất động, trong lòng rối rắm nửa ngày, nỗ lực bảo đảm chính mình sẽ không đồ mặt, tận lực giả vờ bình tĩnh cao lãnh, “Ma giới.”

Mộc Khanh Khanh không màng sắc mặt cứng đờ xấu hổ của hắn, lại tiến đến trước mặt hắn, không có ý tốt cười nói: “Đi Ma giới làm gì? Ta nhớ rõ sắp tới chúng ta không có kế hoạch đến Ma giới chơi đùa mà, ta nhớ không lầm nhĩ? Dung Dung?”

Thần Dung nỗ lực lạnh mặt, muốn đánh tan cảm giác dần dần nóng bỏng trên mặt, “Người nhớ lầm rồi.”

“Thật sao? Chắc là ta nhớ lầm thật rồi, đáng thương cho ta còn cho rằng người muốn làm Ma Quân, thỏa mãn tâm nguyện của ta cơ. Haizz, ta đã quá ngây thơ rồi...”

Nhìn phản môi không ngừng khép mở của cô, ánh mắt vốn dĩ mang theo tức giận không tự giác thay đổi hương vị, hai mảnh cánh môi phẩn phẩn nộn nộn, rất mềm rất thơm rất ngọt... Xúc cảm mỹ diệu chỉ lướt qua trong chớp mắt tối hôm qua kia đột nhiên trở nên rõ ràng, đột nhiên Thần Dung cảm giác như mình hơi khát nước.

“Phát giác cái gì đó! Ta nói chuyện với người không có lực hấp dẫn như vậy sao?” Mộc Khanh Khanh hơi cúi người, càng ghé sát vào Thần Dung, bắt mắt bĩu môi, lên án Thần Dung vừa mới thất thần.

Thần Dung lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng, nhìn cô càng dựa càng gần, nhìn mỹ nhan hai năm vẫn là chưa hề có một chút chán ghét kia, còn có cánh môi mê người hơi hơi chu lên chờ quân đến hải...

Nhất định là do nàng quá ồn ào, hắn chỉ đơn thuần muốn chặn miệng không cho nàng nói chuyện mà thôi, đúng, chính là như vậy!

Dưới loại ý nghĩ lừa mình dối người như vậy, Thần Dung dứt khoát hôn lên óa hoa anh túc kia.

Sau khi được như nguyện mà lấp kín môi Mộc Khanh Khanh, Thần Dung không biết bước tiếp theo nên làm gì, chỉ dùng cánh môi của mình liên tục mà xát cọ cọ cánh môi cô, cho dù chỉ là động tác đơn điệu như vậy, hắn cũng hôn đến quên cả trời đất, một chút đều không muốn rời khỏi. Thơm ngọt từ trên môi truyền đến cũng truyền đến đáy lòng Thần Dung, bất giác nhẹ nhón mũi chân, muốn khiến cánh môi hai người càng gần hơn, hôn càng sâu hơn.

Khi trên môi đột nhiên truyền đến cảm xúc mềm ẩm, Mộc Khanh Khanh không hề phòng bị, sau khi kịp phản ứng lại, trong lòng kích động cuồng nhiệt, tên nhóc biệt nữ lạnh như băng này rốt cuộc cũng không nhịn được mà chủ động một lần. Ổn định tinh thần chuẩn bị hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào, nhưng thật lâu cũng không đợi được động tác tiếp theo, chỉ biết chà đạp cánh môi của nhau.

Trong lòng vui vẻ, Mộc Khanh Khanh thò đầu lưỡi của chính mình ra, khẽ liếm lên cánh môi hắn, dịu dàng di động đầu lưỡi miêu tả hình dáng môi hắn, lại thừa dịp hắn ngây người không biết làm sao, cạy khớp hàm hắn ra, trực tiếp vói vào trong miệng hắn càn quét một phen, sau khi tìm được đầu lưỡi của hắn, không chút khách khí bắt đầu quần lấy trêu chọc, dẫn hắn chơi đùa mát hôn cùng cô.

Một loạt động tác của Mộc Khanh Khanh có thể nói là mở ra cánh cửa thế giới mới cho Thần Dung

Thì ra... Hôn, còn có thể triển miên thân mật như thế.

Khi hai người rút cuộc cũng tách môi ra, vài sợi chỉ bạc trong suốt không thể tránh khỏi bị lôi kéo ra, trên mặt hai người đều đọng đầy tình ý xuân sắc.

Không khí ái muội mà ấm áp.

“Ngươi... Ngươi có phải cũng đã cùng người khác làm như vậy hay không?” Biết chính mình chênh lệch tuổi với nàng, khi nàng đến tuổi mới biết yêu lại không có chính mình làm bạn bên cạnh, kìm nén không được hỏi ra miệng.

Chỉ là có chút chua xót không cam lòng, tình ý ngây thơ mờ nhạt ngưng đọng của mình đều cho nàng, nhưng những năm tháng niên thiếu thanh xuân của nàng lại không có một chút dấu vết của mình.

“Thần Dung, trên thế giới này, ta chỉ làm như vậy với ngươi, cũng chỉ biết có ngươi, chỉ có thể là ngươi.”

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: TU CHÂN (9) Sau này không cho phép nói như vậy nữa

《TU CHÂN (9)》

SAU NÀY KHÔNG CHO PHÉP NÓI NHƯ VẬY NỮA

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Gần đây Thần Dung rất bận rộn.

Mộc Khanh Khanh ngỡ ngàng ngồi, đôi tay chông chênh, đã mấy ngày không gặp hấn rồi.

Nếu không nhân lúc thời gian không còn nhiều lắm này trông thấy hấn, cô sẽ không có cơ hội thưởng thức gương mặt nhỏ lạnh lùng ngây ngô tuần tú của hấn nữa.

So sánh với khoảng thời gian rực rỡ nhiều màu sắc hai năm trước đây, thời gian mấy năm nay đối với Mộc Khanh Khanh mà nói, cũng có thể gọi là hốt hoảng, chỉ có thể lưu lại từng mảnh nhỏ trống rỗng trong đầu cô.

Cho dù đến tận sau này, cô vẫn không thể nào hiểu được Thần Dung làm cách nào trở thành Ma Quân, một thiếu niên lang mười bốn tuổi, vậy mà có thể lực bài chứng nghị*, dưới một nơi không nhìn thấy máu tươi đao quang kiếm ảnh bước lên vị trí Ma Quân.

* **Lực bài chứng nghị** (力排眾議): là một thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là sau khi đã cân nhắc và loại trừ tất cả các ý kiến. (Theo Baike)

Vậy còn cô đã làm những gì?

Cô chỉ là khi hấn đánh nhau giết người bỏ thêm mấy đao, lúc hấn trộm đồ vật thì giúp hấn canh gác, khi hấn bị người ta khi dễ thì âm thầm giúp hấn khi dễ lại, lúc hấn hiếm khi có thể nghỉ ngơi ban đêm thì thuận khiết ngủ cùng hấn...

Gi? Như vậy nếu đếm kỹ từng chuyện mà nói, cô vẫn là vì con đường trở thành Ma Quân của hấn mà cống hiến không ít thứ trân quý đấy! Chẳng hạn như thân thể của cô nè~

Nghĩ đến đây, Mộc Khanh Khanh ngây ngốc cười vài tiếng, mấy ngày gần đây trong lòng bởi vì nhớ thương người nào đó mà sinh ra vài phản ứng đột buồn khổ, cũng đã tiêu giảm đi vài phần.

Lúc Thần Dung nhấc chân tiến vào, vừa lúc thấy được nụ cười trong chớp mắt kia của cô.

Xảo tiểu thiên hê, mỹ mục phán hê *, đẹp như tranh vẽ.

* **Xảo tiểu thiên hê, Mỹ mục phán hê** (巧笑倩兮, 美目盼兮): đây là hai câu trích trong bài *Thục Nhân 2* trong *Kinh thi* • Quốc Phong • Vệ Phong của Trung Quốc, miêu tả vẻ đẹp của Trang Khương nhà Trang Quốc công. Có nghĩa là nụ cười đẹp để duyên dáng, đôi mắt sáng long

lạnh có thần.

Có người, thật sự sẽ khiến người có thể cảm giác chính xác được từ tận đáy lòng, mùi đậm gió xuân cũng không sánh bằng một nụ cười của nàng. Khi trải qua nhiều mệt nhọc khó khăn, trong chớp mắt nhìn thấy nụ cười kia, đều sẽ biến thành thỏa mãn và kiêu ngạo.

“Thần Dung, sao lại ngăn người ở đó không đến đây?” Nhìn thấy Thần Dung, trong lòng Mộc Khanh Khanh càng vui sướng, một khuôn mặt lúm đồng tiền như hoa.

“A... Ừ.”

Chỉ mới mấy ngày không gặp nàng, nỗi nhớ đã vào tận xương tủy thành thói quen. Có thể giống như bây giờ từng bước một đến gần, đi đến bên cạnh nàng, là hẳn đã nỗ lực chẳng phân biệt ngày đêm chỉ mong đổi lấy một tương niệm duy nhất.

“Thần Dung, gần đây có phải rất bận hay không?” Đến gần, Mộc Khanh Khanh mới nhìn thấy trên gương mặt còn rất ngây ngô của hắn khó có thể che dấu một mối, “Thực xin lỗi...”

“Không có, đều là việc nhỏ.”

So với việc trở thành tướng công tốt nhất của người, đều chỉ là việc nhỏ.

Mộc Khanh Khanh nhìn khuôn mặt hắn trong hai năm này càng trở nên lạnh lùng, đột nhiên nhớ tới sự kiện kia, ngữ khí cẩn thận, nhẹ nhàng thử hỏi, “... Thần Dung, nếu có một ngày ta biến mất, liệu người có... Hẹn ta hay không?”

Cô muốn xác định trước, đến khi cô lại lần nữa trở về hai mươi năm sau, liệu Thần Dung có trực tiếp bộc phát lấy luôn mạng nhỏ của cô hay không.

Dù sao thì, đầu tiên là cô lừa gạt tình cảm thuần khiết thời niên thiếu của hắn rồi chạy mất, sau đó lại lừa gạt thân thể trưởng thành của hắn rồi lại lần nữa chạy mất...

Thần Dung thông qua hai năm trưởng thành, công phu trên mặt đã rèn luyện mười phần, mặc dù trong lòng bởi vì những lời này của Mộc Khanh Khanh mà nổi lên sóng to gió lớn, nhưng hắn vẫn có thể ra vẻ bình tĩnh, bất động thanh sắc hỏi: “Tại sao người lại muốn biến mất?”

“Ách... Ta chỉ nói là nếu thôi mà! Ta chỉ muốn biết người đối với ta có phải là yêu thật lòng hay không thôi, mau nói mau nói đi!” Sợ hãi bị Thần Dung nhìn ra manh mối gì, ngữ khí Mộc Khanh Khanh hèn dỗi nhẹ giọng nói với Thần Dung.

“Sẽ không.” Thần Dung nhẹ chớp đôi mắt, giấu đi cảm xúc không rõ trong đó, nhân tiện lại nghiêm túc nhìn đôi mắt trong trẻo xinh đẹp của cô, “Sau này không cho phép nói như vậy nữa.”

“Hu Hu Hu ~ ta biết là Thần Dung yêu ta nhất mà, mau tới hôn một cái.”

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Trái tim treo lơ lửng mấy ngày nay của nàng rốt cuộc cũng vì một câu “Sẽ không” của hắn mà dần rơi xuống...

Môi thom đưa đến trước mắt khiến Thần Dung thật sự không đành lòng cự tuyệt, chỉ có thể tạm thời giấu đi bất an loáng thoáng trong lòng, ôm vòng eo tinh tế của cô, bắt đầu dùng sức thưởng thức đóa hoa anh túc đã nếm hai năm qua.

Cứ như vậy bình an vô sự, hết thảy đều có vẻ như bình thường mà qua non nửa tháng. Yên lặng trước bão táp luôn sẽ khiến người ta không tự chủ được mà lừa mình dối người, chỉ muốn bảo vệ một mảnh an bình.

Lúc này Mộc Khanh Khanh phá lệ thích dính bên người Thần Dung, nói là muốn Thần Dung phải bồi thường lại vài ngày trước đó thường xuyên không quan tâm cô.

Nhìn thấy Mộc Khanh Khanh cả ngày ngoại trừ dính bên người mình, chưa từng đi lung tung bất cứ đâu, Thần Dung vốn dĩ vẫn luôn gắt gao đề phòng hàng tung của Mộc Khanh Khanh cũng dần dần thờ dài nhẹ nhõm một hơi, ngày đó chắc là nàng... Thật sự chỉ nói đùa thôi, nàng đó, đã quen hay giễu cợt trêu đùa hắn rồi.

Có lẽ là đang nghĩ đến chuyện gì đó có liên quan đến hai người, Khóe miệng Thần Dung vẫn luôn cứng đờ bình thân cũng khó được gọi lên nụ cười không rõ lắm, mang theo sùng nịnh và âm áp mà ngay cả chính hắn hay người khác cũng chưa từng phát hiện ra.

“Vương, có người xâm nhập cấm địa.” Kết giới tại cấm địa của Ma giới chỉ có Ma Quân mỗi đời mới có thể tiến vào, không nghĩ tới lại có người ngoài trừ ma quân xâm nhập vào.

Thần Dung nhếch lên khóe miệng vẫn chưa kịp buông, nghe được lời này, hắn chỉ cảm thấy trái tim của mình run rẩy, trong đầu lộn xộn như mưa rền gió dữ, dự cảm đáng sợ bất thường bỗng dâng lên.

Không màng đến ánh mắt khác thường của mấy người hầu phía sau, Thần Dung không thể duy trì dáng vẻ thong dong ôn trọng thường ngày được nữa, vội vàng hoảng loạn chạy ra khỏi cung điện.

Nghiêng mực nước rơi xuống thấm đẫm màu đen dày đặc, tối tăm hắc ám như bóng tối.

Như bừng tỉnh từ giấc mộng, lại một lần nữa một mình đi đến cùng một con đường, bước vào cùng một lối vào, đi vào cùng một huyết tri đồ tươi.

Cho dù đã cách bốn năm, hiện giờ Mộc Khanh Khanh đối mặt với luyện hồn tri, vẫn tràn đầy sợ hãi như cũ. Đau đớn lúc trước sâu đến tận xương tủy, chỉ cần hơi nhớ lại một chút có thể dễ dàng khiến cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi, thậm chí là muốn lùi bước.

Cô thật sự không muốn phải trải qua loại đau đớn đáng sợ này một lần nữa, mặc dù chỉ là thời gian trong nháy mắt, nhưng một chút cô cũng không muốn cảm thụ lại cảm giác này...

Nhưng mà.

Nếu còn không quay về, Thần Dung ở thế giới này nhất định sẽ rối loạn, cô cần phải hành động dựa theo quỹ đạo ký ức của Thần Dung, cần phải cùng hắn trải qua trực thời gian phù hợp, cô nhất định phải biến mất hai mươi năm trong sinh mệnh của hắn.

A —— chờ đến khi cô lại trở về, cô nhất định sẽ không phải bỏ trách nhiệm mà tùy ý biến mất nữa, nhất định sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa hẹn ở bên hắn cả đời của cô.

Hơn nữa, chính miệng Thần Dung đã nói sẽ không hận cô, cho nên cô chỉ cần nhẹ nhàng nhảy một cái, nhân sinh hoàn mỹ sẽ lập tức xuất hiện!

chờ ta nhé, cuộc sống tràn đầy tính phúc

một ngàn lẻ một phương pháp người trên người, chịu đựng tra tấn nhất thời

...

Mộc Khanh Khanh hít sâu một hơi, đau dài không bằng đau ngắn, đơn giản trực tiếp đuổi chân tiến vào Luyện Hồn tri.

Đau đớn quen thuộc không hề ngoài ý muốn khiến tinh thần hoảng hốt, trong mơ hồ, hình như nàng lại nghe thấy thanh âm của Thần Dung.

Thần Dung.

Thực xin lỗi, chờ ta.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 10: TU CHÂN (10) Thịt tiên diễn

《TU CHÂN (10) 》

THỊT TIỀN DIỄN

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□

Khi Mộc Khanh Khanh tỉnh lại từ trong hôn mê, trong đầu vẫn còn hơi choáng váng.

Miền cưỡng che hai mắt lại, muốn cử động một chút, lại... Lại phát hiện dường như cô không động đậy nổi!

Cổ tay cổ chân đều truyền đến cảm giác trói buộc nặng nề, nhẹ nhàng di động một chút, còn có thể nghe được tiếng va chạm thanh thúy của kim loại.

Có chút bất an quay đầu nhìn, dự cảm bất an trong lòng đã hoàn toàn được chứng thực.

Tại sao cô lại bị trói chặt chứ! Hơn nữa còn bị người ta cột trên giường! Quần áo bên ngoài đã hoàn toàn bị cởi ra, toàn thân chỉ còn một chiếc áo trong!

Càng đáng sợ hơn chính là, cô phát hiện mình vô cùng quen thuộc với chiếc giường đang nằm này.

Đây rõ ràng là... Giường lớn đã lẫn cùng Thần Dung suốt hai tháng.

Nhưng chiếc giường thoải mái an nhàn lúc trước hiện giờ lại thay đổi đáng kể, trên giường lớn có bốn cây cột trụ hình tứ giác dường như được tinh luyện từ kim loại đặc thù nào đó, mặt ngoài của kim loại thoát nhìn rất cứng rắn khó có thể di động, ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta khó có thể có đủ dũng khí sinh ra ý niệm tránh thoát.

Còn có xích sắt cùng chất liệu với bốn cây cột quán quanh, không để lại một khe hở nào để có thể chạy thoát, lãnh khốc giam cầm trói buộc tứ chi của cô.

Mộc Khanh Khanh thở dốc vì kinh ngạc.

Thử vận chuyển linh lực trong cơ thể, không ngoài dự đoán, không hề có một chút phản ứng nào.

Mộc Khanh Khanh không cần nghĩ cũng biết tình trạng của mình như vậy chính là do tác dụng của xích sắt, chất liệu của xích sắt này cũng không biết là kỳ trân dị bảo gì, độ cứng kinh người, cứng rắn đến đáng sợ, chỉ dựa vào vũ lực làm đứt nó vốn không hề có khả năng, huống chi, nó còn có thể áp chế linh lực trong cơ thể mình, dựa vào bộ dạng hiện tại không khác gì người thường của cô, căn bản là vô lực phản kháng.

Nhưng mà Mộc Khanh Khanh không hiểu! Quả thực không thể lý giải!

Tại sao Thần Dung lại muốn giam cầm mình chứ!

Đã rơi vào hoàn cảnh như vậy rồi, nếu cô còn không biết đây đều là bút tích của Thần Dung, vậy thì cô quả thực là thiếu tâm nhãn!

Thời gian từ lúc cô hôn mê đến lúc tới thời không này chắc cũng không lâu lắm, có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy tìm được mình, còn đưa cô tới tâm cung trong Ma cung, cũng chỉ có thể là tên nhóc Thần Dung kia!

Rõ ràng đã nói sẽ không hạn cô rồi mà, sao có thể lật lọng mà đối đãi hung tàn với cô như thế chứ?

Mà đáng giận nhất chính là, Thần Dung vậy mà không đến gặp cô! Từ khi tỉnh lại cũng chỉ có một mình cô ở chỗ này.

Lúc trong lòng Mộc Khanh Khanh đang cuồng nộ Thần Dung tiểu nhân, cửa bị đẩy ra.

Một thân ảnh thon dài đỉnh bạt chậm rãi đi về phía cơ, đúng thật là Thần Dung đã bị cô lừa gạt lúc nhỏ.

Trên gương mặt tối tăm lạnh lùng của Thần Dung lại mang theo một nụ cười nhạt, “Khanh Khanh, đã lâu không gặp.”

Một mảnh lặng im. Bởi vì hiện giờ Mộc Khanh Khanh đang nhìn đến ngay người, cô cẩn thận nhìn gương mặt có chút xa lạ nhưng cũng cực kỳ quen thuộc của Thần Dung.

Hình dáng Thần Dung cùng mình điên long đảo phượng hai tháng vẫn giống như trong trí nhớ của cô, không có gì thay đổi. Nếu so sánh với Tiểu Dung Từ cô nuôi bốn năm, làm bạn bốn năm, bên ngoài thành thực hơn rất nhiều, ngũ quan soái khí càng thêm lập thể thâm thúy, còn khí chất toàn thân kia vẫn tối tăm lạnh lùng như cũ. Đây là hình dáng của hãn khí trưởng thành, mặc dù khoảng thời gian đó cô không ở bên cạnh hắn, nhưng lẽ ra cô cũng không nên cảm thấy xa lạ mới phải.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Loại cảm giác xa lạ quý dị này là sao chứ?

Thần Dung cười cười nhìn xa lạ trong mắt Mộc Khanh Khanh rút đi, sương đen trong mắt tràn ngập, “Chỉ mới bốn năm không gặp, đã quên ta rồi sao?” Vừa nói hắn đã đi đến bên cạnh cô, hơi cúi người nhìn cô, “Xem ra một chút năng cũng không để ý đến ta.”

Khi hắn tiến đến bên người cô, Mộc Khanh Khanh liền biết điểm xa lạ là gì.

Cặp mắt đen như vậy mực kia, hiện giờ đều chứa đầy cổ chấp đến âm u, không hề nháy mắt mà nhìn chăm chăm cô, rõ ràng hắn không có bất cứ động tác gì, nhưng không khí bốn phía lại nặng nề đến đáng sợ, Mộc Khanh Khanh cắn môi dưới, chỉ cảm thấy hiện giờ chính mình như đang bị phong tỏa bên trong thứ đồ vật đáng sợ nào đó.

Cô nhìn không được đánh vỡ im lặng giữa hai người, có chút run rẩy mở miệng: “Thần Dung, ta không có...”

Ta thật sự không hề quên chàng, không phải không để ý đến chàng.

Dường như Thần Dung căn bản không hề để ý đến lời cô nói, khàn khàn giọng lên tiếng, “Khanh Khanh, khi ta vừa nhìn thấy nàng bị khóa trên giường không thể chạy trốn nữa, ta liền nhìn không được muốn hung hăng tháo nát nàng.” Hắn duỗi tay dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của cô, một dáng vẻ như đang vô cùng hoài niệm.

Sắc mặt Mộc Khanh Khanh cứng đờ, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra thảm trạng không lâu sau đó của mình.

“Thần Dung, ta có thể giải thích, ta...”

“Nhưng hiện tại ta không muốn nghe bất cứ điều gì ngoại trừ tiếng rên rỉ trên giường của nàng.”

Nói xong, hắn lập tức chứng minh lời nói của mình, kịch liệt gặm cắn môi lưỡi Mộc Khanh Khanh, đầu lưỡi của hắn bá đạo càn quét tàn ác trong miệng cô, thô lỗ liếm qua phía sau hàm răng trơn trượt, lại quấn lấy cái lưỡi của cô, dùng sức cuốn lấy cùng một chỗ, động tác liếm hôn mút vào cực kỳ hung ác.

Đã rất lâu Mộc Khanh Khanh không bị Thần Dung hôn đến sắc tình bá đạo như vậy, cô thất thần trong nháy mắt, sau khi phản ứng lại, tự giác bắt đầu hôn đáp lại hắn.

Nụ hôn cách biệt sau bốn năm khiến Thần Dung không nỡ tách rời, tham luyến điên cuồng đoạt lấy hương vị quen thuộc sau cửu biệt, giống như muốn phóng ra hết tất cả áp lực do dục vọng và yêu hận mang lại.

Thật lâu sau, đôi môi của Thần Dung và Mộc Khanh Khanh tách ra, giữa môi hai người kéo ra một sợi tơ dâm mỹ tinh tế thật dài, hai người đều nhìn thấy tình dục dày đặc trong mắt của nhau.

Mộc Khanh Khanh nhẹ giọng mở miệng, cảm giác xích sắt trói buộc tứ chi rất không thoải mái, “Tháo xích sắt ra đi mà, Thần Dung...”

“Tháo ra để nàng lại biến mất nữa hay sao!” Đột nhiên Thần Dung giống như bị chuyện gì đó kích thích, vẻ mặt biến sắc, thấp giọng quát.

“Ta... Ta sẽ không đi nữa.” Cô hơi bị biểu cảm âm lãnh của Thần Dung dọa sợ rồi.

Ánh mắt Thần Dung thâm trầm nhìn nàng một cái, “Nàng có thể đi hay không đã không còn quan trọng nữa rồi.”

Nói xong, hắn đột nhiên vươn tay, nháy mắt đã lột sạch Mộc Khanh Khanh, còn chưa kịp phản ứng lại đã cảm thấy trên người chột lạnh, trần trụi không một mảnh vải.

Mặc dù động tác trên tay của Thần Dung không ngừng, khiến quần áo hai người đều rơi ra từng mảnh, nhưng tầm mắt hắn vẫn không hề rời khỏi Mộc Khanh Khanh.

Xích sắt màu đen, thân thể trần trụi màu trắng sữa. Đen và trắng thác loạn đến cực hạn, là hắn tự mình đề bút phác họa vậy mực mà vẽ nên.

Giam cầm lạnh lẽo cứng rắn vô tình, mỹ nhân yếu ớt vô lực. Cổ tay và mắt cá chân tinh xảo bị xích sắt trói buộc càng tôn lên vẻ suy nhược, không hề có khả năng phản kháng hay thoát khỏi.

Cảnh đẹp như tranh vẽ khiến dục vọng giữa hai chân Thần Dung càng thêm căng cứng, duỗi tay sờ hạ thể Mộc Khanh Khanh, đầu ngón tay chạm đến một mảnh dịch thể trơn ướt, “Nhanh như vậy đã ướt? Mỗi khi không có ta ở bên cạnh nàng, nàng làm thế nào có thể ứng phó với cỗ thân thể dâm đẳng này đây?”

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Dương: tạm thời đến đây thôi, mừng 1 sẽ có 5 chương làm quà tết cho mọi người nha, nhớ đón xem^^

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 11: TU CHÂN (11) Giao hoan dưới xích sắt giam cầm [H+]

□□HAPPY NEW YEAR□□

ĐẦU NĂM LÀ PHẢI ĂN THỊT, HÔM NAY CÓ 5 CHƯƠNG, MỌI NGƯỜI NHỚ ĐÓN XEM NHAAAAA!!!!

□Chúc mọi người ăn tết vui vẻ, vạn sự như ý□

《TU CHÂN (11) 》

GIAO HOAN DƯỚI XÍCH SẮT GIAM CẦM [cao H]

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□□□

Khi ngón tay Thần Dung chạm vào cánh hoa giữa hai chân cô, cô khó có thể kiềm chế mà ưm một tiếng, nghe thấy lời hắn nói, cô nhẹ nhàng lắc đầu, "Không có... A!" Hắn thế nhưng lại trực tiếp véo lên tiểu hoa hạch của cô.

"Không có ưt sao? Nàng muốn nếm thử hương vị của chính mình hay không?" Hắn đưa ngón tay bị dâm dịch thấm ướt đến bên miệng cơ, không chớp mắt nhìn chằm chằm miệng cô, một cái tay khác thuận thế tiếp nhận động tác càn quét trong hoa huyết cô.

"Không... Ừm... Đừng mà, Thần Dung..." Hoa hạch nắn cảm giữa hai chân bị xoa bóp trên đùa không ngừng, lời cự tuyệt trong miệng Mộc Khanh Khanh có vẻ yếu đi rất nhiều, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến mình phải ăn hương vị của chính mình, nhịn không được muốn giãy giụa, muốn cách ngón tay hắn xa một chút.

Khi Mộc Khanh Khanh giãy giụa, xiềng xích trên tứ chi của cô phát ra tiếng nhạc thanh thủy, thanh âm dễ nghe, như đang vì tình ái của hai người mà xướng lên bản nhạc dâm mỹ.

Thần Dung nghe thanh âm kiểu diêm như thế, tình dục trong mắt càng tăng lên, nhưng đối với động tác giãy giụa cự tuyệt của Mộc Khanh Khanh, Thần Dung vẫn rất không vui.

Không chờ tự cô ngoan ngoãn nghe lời, Thần Dung trực tiếp với ngón tay đang đặt bên môi cô vào trong miệng cô.

Mộc Khanh Khanh lắc đầu muốn thoát khỏi, ngón tay trong miệng cô lại bắt đầu khuấy lên, dâm dịch trên ngón tay bị cô liếm láp sạch sẽ, hương vị tinh dục xa lạ kỳ quái không ngừng kích thích vị giác của cô.

Cổ ý bất chú hành vi giao hợp, ngón tay trong miệng bắt đầu thọc vào rút ra rồi xoay tròn trên phạm vi lớn, tiếng nước dâm mỹ vang dội cùng với thanh âm xích sắt đong đưa kích thích động tác của hắn càng thêm hung ác.

Cõi lòng Thần Dung đầy ác ý điều khiển đầu ngón tay để mỗi động tác thọc vào rút ra đều có thể xẹt qua đầu lưỡi và hàm trên nắn cảm của cô, cái miệng nhỏ trên mặt cô bị ngón tay của hắn xâm phạm thuần phục, cánh môi phía dưới cũng được hắn chăm sóc rất đầy đủ.

Ngón giữa của hắn nương theo chất lỏng trơn trượt xâm nhập vào tiểu huyết, thử đưa đẩy thăm dò, thẳng đến khi ngón tay thon dài hoàn toàn vào hết, bắt đầu nhanh chóng mạnh mẽ đâm vào, ngón cái ấn tiểu hạch bên ngoài hoa huyết hết xoay tròn lại vuốt ve, khi cảm giác được cô đong đưa thân thể không hề giãy giụa mà ngênh hạp hưởng thụ, hắn nhìn chằm chằm hai mắt mê mang bị dục vọng che lấp của cô, "Ng Sloan lăm, ăn ngon không?"

"Ừm--" ý thức đã trầm luân trong tình dục bị lời nói của hắn bắt ngờ làm bùng tỉnh.

Vậy mà đầu lưỡi của mình đã sớm quán lấy liếm mút ngón tay hắn, không màng đến một chút xấu hổ nên có. Thân thể Mộc Khanh Khanh cứng đờ, toàn thân bắt đầu tỉnh té run rẩy, u huyết bao vây lấy ngón giữa của hắn không kiềm được run rẩy, khoái cảm bén nhọn theo hồ thẹn dâng trào lên, cô không có cách nào suy nghĩ lại động tác của mình, chỉ có thể ưỡn lưng hùa theo cổ tay của hắn, để ngón tay hắn càng có thể đâm vào trong cơ thể mình càng sâu càng mạnh.

Cao trào qua đi, Mộc Khanh Khanh đỏ mặt mướt mồ hôi, thân thể đã lâu không cảm nhận được cao trào hiện giờ trở nên hưng phấn không thôi, dịu dàng thuần khiết trên mặt đã bị hắn lây nhiễm vẻ dâm mỹ và vũ mị.

"Một ngón tay đã thỏa mãn rồi sao? Thân thể của nàng đúng là càng ngày càng dâm dăng." Hắn rút ngón tay của bản thân ra, bàn tay to tách hai chân cô ra biên độ lớn nhất, xích sắt lê loi rung động.

Để còn thật thô to dâng trào nhắm ngay hoa huyết sau cao trào qua đi càng trở nên hư không đói khát, đỉnh động phần eo, hung ác khai phá lối đi chật hẹp của cô.

"A... Nhẹ... Nhẹ chút..." Mặc dù tiểu huyết qua cao trào đã ướt át mềm xốp, nhưng hoa huyết đã đóng chặt bốn năm đột nhiên bị còn thịt lớn như vậy tiến vào, cảm giác đau đớn xen lẫn khoái cảm bị lấp đầy chột đánh úp lại.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Hắn không màng vách tường đang co rút lại của cô, cắn răng trực tiếp đưa toàn căn tiến lên, va chạm đến nhụy hoa sâu trong u huyết của cô, vách tường chặt chẽ mất hồn bao bọc lấy thân gây hắn, trên còn thịt truyền đến khoái cảm vô thượng và cảm xúc lộ ra nơi đáy lòng khiến hắn khó có thể kiềm chế mà bắt đầu tàn nhẫn thao làm.

Dưới sự thao làm không ngừng nghỉ như vậy của hắn, cô căn bản không còn sức để nói, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt vỡ vụn. Hoa huyết bị buộc nở rộ theo động tác của hắn cũng bắt đầu ngênh đón khoái cảm, nặng nề hữu lực cắm vào, va chạm hung tàn mãnh liệt, sung sướng tê tê đại đại khiến từng tầng từng tầng mị thị quán quanh còn thịt thô trắng của hắn, dẫn đến Thần Dung càng thêm điên cuồng xô xuyên qua tao huyết của cô.

Thanh âm rên rỉ đứt quãng nhu nhược, thanh âm xích sắt kim loại cứng rắn đong đưa, tiếng thân thể va chạm, tiếng nước dễ nghe êm tai, từng thanh âm đều truyền vào tai hai người, giao hợp dâm mỹ phóng dăng khó có thể dừng lại.

"Ta thao rất sướng phải không? Thân thể dâm dăng của nàng căn bản không thể rời khỏi còn thịt lớn của ta!" Thanh âm trầm thấp của hắn nói với cô.

"Uhm a... Rất sướng... A ư... Rất... rất thoải mái, thao... Ta... Uhm... Ta không rời khỏi côn thịt... Vừa thô... A ư... vừa dài... lại cứng... A a... Của chàng!" Khoái cảm nơi hoa huyết bị hấn tàn sát bừa bãi khiến ý thức của cô trầm luân, chỉ có thể rên rỉ cảm thụ cảm giác trực quan nhất bên trong hoa huyết.

Thần Dung nhìn dáng vẻ phóng đảng lăng lợ của cô, khoái cảm cuồng ý trong lòng càng sâu, "Phải nên cho nàng nhìn thấy hoa huyết đậm đặc của mình một chút!"

Hắn phát tay ngưng tụ ra một chiếc thủy kính, nổi lơ lửng trước mắt Mộc Khanh Khanh, để cô trực tiếp dùng hai mắt của mình nhìn cảnh tượng đậm mỹ giữa hai chân hai người khi giao hoan.

Hai chân cô mở rộng ra, hoa huyết bị côn thịt thô trắng màu đỏ thẫm lần lượt căng ra, côn thịt thô to đáng sợ lần lượt chen vào lại rút ra, lúc hấn đâm vào, cô mở cửa động nghênh đón, khi hấn rút khỏi, cô co rút tường thịt lại, mị thịt trên nhục bích cũng bị kéo ra khỏi miệng huyết.

Hoa môi đã trở nên sưng đỏ cũng vô cùng chặt vật bất kham, dâm thủy của cô bị va chạm thành bọt mép dính ở phía trên, trên âm mao đậm màu của hấn cũng bị thấm ướt, âm mao đen tuyền cùng với thịt non nơi miệng huyết trong trắng hồng hào của cô hình thành đối lập đậm đặc đến cực hạn.

Cô bị hình ảnh sắc tình tránh cũng không thể tránh thoát hoàn toàn kích thích, cảm giác ngượng ngùng cùng với khoái cảm đồng thời thay nhau dâng lên, khoái cảm cao trào ngập đầu lại một lần nữa ập đến.

Mị thịt trong tiểu huyết siết chặt khiến da đầu Thần Dung tê dại, côn thịt càng sung to đến mức độ không thể tưởng tượng, hai lực lượng thất chặt và căng ra hợp lực đối đầu, Mộc Khanh Khanh lại đầu hàng trước tiên, bất lực loạng choạng văng cả đầu, hai mắt nhắm nghiền, "Không được... Thần Dung... A a... Uhm hức... Xin chàng... Căng quá... Uhm..."

"Ư... Mở mắt ra! Nhìn cho kỹ lý do tại sao nàng không thể rời khỏi ta!" Thần Dung cũng nhẫn nhịn đến khó chịu, sắc mặt dữ tợn, hai mắt phiếm hồng, nhưng vẫn cắn răng gặm nhẹ nói.

Hiện tại Mộc Khanh Khanh căn bản là không thể phản kháng mỗi một câu nói của Thần Dung, hai tròng mắt ánh nước mê mang, nhưng vẫn nghe lời nhìn về phía thủy kính.

Thân thể trần trụi bị xiềng xích giam cầm theo động tác thao luyện của côn thịt mà lắc lư đong đưa, thân thể trắng bóng cùng với khóa kim loại lại hài hòa một cách quý dị.

Hai chân dưới sự trói buộc của xích sắt mở ra góc độ lớn nhất, hoàn mỹ tận lực thừa nhận động tác thao làm của hấn, cái mông cô bị bàn tay hấn hung ác vuốt ve thành các loại hình dạng, vòng eo tinh tế, hai luồng nhũ thịt nhảy lên như thỏ trắng, ánh mắt mê ly mà dâm mị.

Mây đẹp hơi chau, đó là do khoái cảm quá mức mãnh liệt khiến cô khó có thể thừa nhận, sóng mắt lưu chuyển, mị ý bốc lên, mỗi anh đào khẽ mở phát ra tiếng rên rỉ vụn vỡ, chỉ bậc nhẹ nhàng theo khóe môi chảy xuống...

"Uhm... thật dâm loạn... A... Ư a... Không... Không rời khỏi chàng... A a!"

"Được... Nhớ kỹ lời nàng nói! Mộc Khanh Khanh! Nàng nhớ kỹ cho ta!" Rốt cuộc cũng nghe được cô nói, hấn dùng sức đâm thật sâu một cái, lại lần nữa chọc mở miệng tử cung của cô, bắn bạch trọc nóng bỏng của mình vào trong cơ thể cô.

"A... Đến rồi... Lại đến... Uhm a!"

...

"Hu hu... Thần Dung... Đứng... Đứng đến nữa... A... Ư... um!"

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Dịch quả [H+]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

Lại là một sáng sớm đầy nắng, ánh dương ấm áp vàng rực rỡ chiếu vào phòng, khiến toàn bộ phòng điểm xuyết tràn đầy sáng ngời.

Trong tấm cung rộng rãi, khiến người khác chú ý nhất chính là chiếc giường lớn có thể đồng thời để bốn năm người cùng ngủ. Chiếc giường này thoạt nhìn cực kỳ thoải mái sang quý, tạo hình tinh xảo, nguyên liệu gỗ cứng rắn có thể nói là một sự tồn tại hoàn mỹ.

Mà giữa chiếc giường lớn này, có hai bóng người, thân thể trần trụi.

Hai người không mảnh vải che thân, có thể nhìn ra đó là thân thể của một nam một nữ. Làn da của nữ tử vốn trắng nõn kiều nộn, hiện giờ lại trải đầy dấu hôn đỏ tươi có nông có sâu, mới cũ không đồng nhất, tầng tầng lớp lớp khắc trên dưới toàn thân. Mây đẹp của cô hơi chau, một đôi mắt dịu dàng như nước hiện giờ mịt mờ hơi sương, cổ tay lẫn mắt cá chân bị xích sắt trói chặt trên cột giường, tiếng kim loại thanh thúy theo động tác ngẫu nhiên khó kiểm chế của cô mà nhẹ nhàng rung động. Người nam nhân kia dáng người tinh trắng, diện mạo cực đẹp, một khuôn mặt ngày thường tối tăm giờ lại mang theo nhẹ nhàng hưng phấn và vui sướng khó nín.

Hai chân Mộc Khanh Khanh mở rộng ra, chỗ u huyết bí ẩn không hề che đậy mà hiện ra ngay trước mắt Thần Dung, hần quý sát giữa u huyết cô, nhìn chăm chăm tiểu huyết đói khát đang tràn ra đậm thúy, dục vọng trong đôi mắt không chút nào che giấu, “Khanh Khanh, nàng thật sự không muốn ăn uống chút gì sao?” Hần vuốt tay nhẹ xoa tiểu hạch thẹn thùng bí ẩn kia, vừa lòng mà nhìn đậm thúy giữa hai chân cô càng thêm mãnh liệt, “Ta thấy cái miệng nhỏ của nàng đói khát lắm rồi.”

“Không cần... A um... Sẽ hư mất... A ha...” Hoa huyết truyền đến hư không đói khát khiến cô muốn sụp đổ thành trì, động tác chọc ghẹo hoa hạch của hần càng khiến cô khát cầu không thôi, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến việc hần muốn lấy vài thứ kia bỏ vào trong hoa huyết, cô vẫn cố nén dục vọng lắm bầm cự tuyệt.

“Tiểu huyết của nàng chặt vô cùng, còn thịt của ta thô dài như vậy mà nàng cũng có thể chứa hết, huống chi chỉ là rượu và mấy viên trái cây này.” Chỉ cần hơi tưởng tượng đến lát nữa hần có thể nhắm nháp những thứ mà hoa huyết sản xuất ra, hần liền không thể ức chế mà kích động hưng phấn, động tác vuốt ve tiểu hạch cũng mạnh thêm vài phần.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

“Ta... Ta muốn còn thịt của chàng, a a... Không cần cái khác... Không cần...” Tiểu hạch quá mức mẫn cảm, động tác nắn bóp của hần không chỉ khiến khoái cảm chùng chắt, mà còn khiến hoa huyết của cô ngứa ngáy khó nhịn không thôi.

Nghe được lời cô nói, đôi mắt hần càng thêm u ám, vẻ mặt hiếm khi dịu dàng vài phần, “Thử một lần đi, ta muốn ăn mỹ thực mà tiểu huyết nàng nhường ra.” Không màng động tác thẳng lưng bất mãn của cô, hần rút tay đang chà đạp tiểu hạch về, lấy mâm đựng trái cây ở bên cạnh lại gần, vuốt tay cầm lên một quả nhỏ như trứng cút màu đỏ tươi, “Đây là quả bạo bạo, vỏ của nó rất mỏng, nàng cẩn thận một chút đừng kẹp nó chảy ra nước sốt đấy.”
(*Dương: chẳng biết nó là cái quả gì nữa -_-*)

Cảm nhận được miệng huyết truyền đến xúc cảm lạnh lẽo, nàng muốn lùi về phía sau đào tẩu, chợt bị hần đột nhiên túm lại, bạo bạo quả trên tay cũng thuận thế tiến vào bên trong tiểu huyết của cô, “A... Đừng đừng đừng... Thần Dung... Ư ư Thần Dung...” Tiểu huyết bị dị vật lạnh lẽo xâm lấn, bắt đầu theo bản năng co rút mị thịt lại, đói khát đè ép bạo bạo quả yếu ớt, “A... A a... Vờ... Um...” Quả bạo bạo bị nhục bích chặt chẽ nghiền nát đã dễ dàng vỡ ra, nước sốt đặc sệt bắt đầu tùy ý chảy xuôi trong tiểu huyết cô.

“Đã nói phải cẩn thận rồi mà, sao nàng còn không nghe lời chứ.” Lúc này Thần Dung trực tiếp cầm lấy thêm hai quả bạo bạo, ngay sau đó nhét toàn bộ hai viên vào, “Khi nào tiểu tào huyết của nàng nghe lời, ta sẽ không nhét trái cây vào nữa.”

“A a... Khó chịu... Thần Dung... Đừng mà ư a...” Vô lực giãy giụa căn bản không có một chút hiệu quả, cô chỉ có thể thừa nhận tra tấn trong tiểu huyết, khe hẹp bị đẩy ra từng chút một, hai viên dị vật lạnh lẽo được nhét vào bên trong hoa huyết, cô muốn tận lực thả lỏng mị thịt của chính mình, nhưng nhục bích dưới sự rèn luyện hoan ái thường xuyên sớm đã học được tự động co chặt lại, không nghe lời mà lại một lần nữa kẹp vỡ hai viên trái cây.

“Bốn viên.” Hần thấp giọng nhẹ lắm bầm. Một đôi mắt đen như vẩy mực si mê nhìn chăm chăm cảnh đẹp nơi hoa huyết, hoa huyết theo tiếng thờ đóc dòn dập của cô cũng bắt đầu đóng mở, tràn ra chất lỏng thơm ngọt đỏ tươi, còn kèm theo đậm dịch của chính cô, mê người nhất là xung quanh miệng huyết là một lượng lớn bạch trọc đã kết khối, đó là tinh dịch tối hôm qua hần bắn vào để lại trong cơ thể cô cả đêm, cảnh tượng hỗn độn đậm mị sắc tình khiến dục vọng trong mắt hần càng trở nên điên cuồng hưng ác.

“Không cần... Đừng mà... Thần Dung...” Hoa huyết liên tiếp bị xâm nhập vào, mỗi một trái đều không chút ngoài ý muốn bị kẹp nát, Mộc Khanh Khanh thật sự khó có thể chịu đựng được lượng lớn chất lỏng sền sệt tàn sát bừa bãi trong hoa huyết, “Ta muốn còn... còn thịt của chàng... Thần Dung a a...” Cô điên cuồng muốn được vật thể càng cứng rắn càng thô dài hơn xâm nhập, chứ không phải trái cây thoáng kẹp một cái liền rách nát yếu ớt này.

Cô bắt lực vận vẹo thân thể, thanh âm từ chi kéo xích sắt không ngừng vang lên, tiếng rên rỉ lang thang đói khát kêu to hợp với tiếng kim loại đồng thời truyền vào trong tai Thần Dung.

“Từ từ, để ta nếm thử dịch quả nàng nhường ra trước đã” Hai tay hần nâng lên mông cô giờ cao lên, để sát gần đầu.

Hơi thở nóng rực phun lên miệng hoa huyết, cảm giác ngứa ngáy tê tê đại đại càng thêm sâu, động tác của Mộc Khanh Khanh loạn choạng khó nhịn, một đôi ngực sữa tràn đầy dấu hôn xanh tím trái phải dong đưa nảy lên.

“Thơm quá... Dịch quả ngọt thanh còn mang theo hương vị đậm thúy của nàng nữa.” Hần lịch sự tao nhã mà đánh giá, nếu không phải dục căn giữa hai chân sưng to đến đáng sợ, thật đúng là sẽ khiến người ta cho rằng một chút hần cũng không vội vàng khát cầu.

“Nhanh lên... Thần Dung... Có phải chàng không... Không được hay không! Ừm a...” Cô cố tình khiêu khích, dưới sự liếm láp gặm cắn mãnh liệt của hân khóc không thành tiếng, động tác cắn mút hung tàn của hân đúng là thứ cô khát vọng đã lâu.

Đầu lưỡi của hân tiến vào hoa huyệt cô khiến từng đợt chất lỏng chảy ra đều chảy vào trong miệng đang chờ đợi ở cửa huyệt của hân.

Giọng nữ ngâm nga rên rỉ, tiếng nước chảy róc rách và thanh âm nuốt chất lỏng bay quanh khắp gian phòng.

Hồi lâu sau, Thần Dung buông miệng ra, trên cánh môi sáng lấp lánh ánh nước, “Nước nàng chảy ra cũng thật nhiều, những hương vị dịch quả kia đều bị nàng cuốn đi mất.”

Hân cũng không đợi phản ứng sớm đã bị hân hạ cho cao trào của Mộc Khanh Khanh, trực tiếp đặt quy đầu cực đại nhắm ngay cái miệng hồng hào ẩm ướt đang đóng mở của cô, độ ẩm nóng rực, va chạm mạnh mẽ hữu lực cùng với cảm giác cật lực căng đầy bất cứ điều gì cũng không thể sánh bằng.

“Ha... Tuyệt quá... Ừm a... Sâu quá... Thật thoải mái... A a...” Bị thô tráng nóng bỏng xâm nhập là điều mà tiểu huyệt của Mộc Khanh Khanh đã chờ mong hồi lâu, khoái cảm trong hoa huyệt tích lũy trong nháy mắt, hoa huyệt lại một lần không chịu khống chế mà co rút, liếm mút côn thịt cực lớn tiến vào đến tận cùng bên trong cô.

Hân bị cô hút đến tê dại khoái ý, đỉnh động vòng eo tình tráng, tận tình tàn khốc thọc vào rút ra trong vách tường thịt chật hẹp đang co rút lại của cô, hung ác đâm thọc, kích đâm dịch văng ra khắp nơi, hân nhanh chóng nhét căng đầy rồi sau đó rời khỏi, lại mạnh mẽ mà đâm vào nhụy tâm cô, bức bách miệng tử cung của cô vì hân mà mở ra, điều khiển cứng rắn thọc vào rút ra khắp vách tường.

Rồi sau đó tựa như vẫn không thỏa mãn, hân xoay thân thể của cô lại, để cô nửa quỳ trên giường, hai đầu gối dán lên đùi, còn hân từ phía sau bắt đầu một vòng xâm lấn mới. Động tác như vậy khiến hai vú cô cũng có thể nằm trong sự khống chế của hân, bàn tay to捏 hai vú kiêu nộn đang nhảy lên của cô, tùy ý vuốt ve thưởng thức.

Cô bị khoái cảm cuộn cuộn không ngừng tra tấn đến thần trí không rõ, chỉ có thể ngâm kêu phát tiết khoái cảm quá mức thỏa mãn. Mỗi một lần va chạm hân đều hung ác bá đạo, tựa như hân không thể khảm cô vào trong cơ thể mình, hợp thành một thể, vĩnh viễn cũng không xa rời nhau.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Dưới sự thọc vào rút ra bất kể hậu quả của hân, toàn thân Mộc Khanh Khanh không biết đã run rẩy bao nhiêu lần, rõ ràng hân cũng đã bắn tinh dịch vào trong cơ thể cô một lần, nhưng sau khi bắn tinh, côn thịt lại càng không hề có ý định ngừng lại mà còn muốn bắt đầu một đợt xâm lược mới.

Khi cô lại một lần nữa bắt đầu co rút chặt mị thịt lại, hân đột nhiên lại kích thích càng thêm mãnh liệt, hầu như muốn đâm bay cô, toàn bộ thân thể cô đổ về phía trước, nhưng xích sắt trên cổ tay cô lại bị căng ra, ngăn cản động tác nhào về phía trước của cô, càng thuận lợi nghênh đón động tác va chạm của hân.

Đồng thời, bàn tay to của hân cũng chặn lại hai vú cô, kích thích vuốt ve nắn bóp, eo đâm thật sâu một cái, bắn toàn bộ tinh dịch vào tử cung ấm áp của cô.

Rồi sau đó, hân ôm Mộc Khanh Khanh đã mệt rã rời, thân thể thoáng thả lỏng, ôm cô nằm trên giường.

Mộc Khanh Khanh dưới kích thích của cao trào liên tục, gần như đã ngất đi, nhẹ híp hai mắt, thờ hồn hên bình phục thân thể của mình.

Thần Dung ôm chặt cô, nhưng vẫn không thỏa mãn, môi lưỡi nhẹ nhàng liếm cổ cô, hoặc nặng hoặc nhẹ mút vào gặm cắn, vết bầm trên người Mộc Khanh Khanh còn chưa rút đi lại bị một tầng dấu vết mới chồng lên. Hai tay của hân di chuyển trên eo bụng mềm mại của cô, vuốt ve khiêu khích nhũ thịt và đóa hồng mai đã trở nên sưng đỏ.

“Thần Dung, đừng làm nữa, mệt mỏi quá...”

Ba ngày nay, hai người vẫn luôn giao hoan lẫn lộn trên giường. Cô thật sự muốn mình có một thân thể mãnh mai vô lực để bị cao trào đến ngất đi cho rồi, mặc dù linh lực đã bị phong ấn, nhưng thân là một tu sĩ có tu vi cao, tố chất thân thể của cô quả thực không cần quá tốt như vậy đâu!

Thần Dung ôm Mộc Khanh Khanh, hai tay của hân hưởng thụ nhũ thịt trơn nhẵn của cô, dục vọng chôn giữa hai chân vẫn đang cảm thụ ẩm áp ướt át trong cơ thể cô, chỉ cảm thấy bốn năm nay lại có được sinh mệnh một lần nữa.

Mấy ngày nay gặp lại nàng, mỗi thời mỗi khắc hân đều tựa như phát điên mà thao làm Mộc Khanh Khanh, muốn cảm nhận rõ ràng sự tồn tại chân thật của nàng. Mỗi một lần sau khi bắn tinh, hân lại nhìn không được lại đỉnh động lần nữa, si mê hấp thu hơi thở có thể khiến hân lấy lại hồ hấp của nàng. Hân muốn khiến cho hết thảy trong ngoài của nàng nhiễm hương vị của hân, khiến nàng mê muội hoan ái hân cho nàng, khiến nàng không bao giờ có ý định rời đi nữa.

Có điều... Cho dù nàng có loại ý nghĩ này đi chăng nữa, nàng cũng sẽ không bao giờ có cơ hội thực hiện được.

Mộc Khanh Khanh nhìn về mặt hân đột nhiên trở nên hơi vẩn vơ, mãnh liệt cổ chấp điên cuồng, khiến hai tròng mắt hân nhuộm màu đen nhánh như mực.

Cô mở miệng muốn nói gì đó, lại bị hân trực tiếp lấp kín, hân có chút hung tàn cắn môi cô, đầu lưỡi luồn vào trong miệng cô, càn quét chinh phạt trong miệng cô, cuốn lấy lưỡi cô, quấn quít bên nhau, ra sức mút vào, tiếng nước kéo dài không ngừng vang lên.

Trong không khí nồng nặc mùi vị tình dục đậm mị, dưới khúc nhạc đệm kiểu diễm chính là thôi tình hương tốt nhất.

Mộc Khanh Khanh hoảng sợ phát hiện côn thịt hấn cắm trong cơ thể cô lại bắt đầu cứng lên.

Thần Dung buông môi cô ra, ánh mắt thâm trầm nhìn cô chăm chăm, nhưng vẫn im lặng không lên tiếng.

Dường như hấn không hề để ý đến phản ứng dục vọng dâng lên một lần nữa của hấn, chỉ dùng tứ chi gắt gao quấn quanh Mộc Khanh Khanh, vô cùng thân mật khấn khít.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Dương: Ba mẹ ơi, chương này dài khiếp. Mọi người ăn thịt đã chưa nào ~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Vẫn nên tiếp tục khảo sát thì hơn [Hoàn]

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

“Thần Dung... Ta muốn tắm gội, trên người khó chịu quá...” Mộc Khanh Khanh nhìn trên mặt hấn có vẻ thoải mái sung sướng, nhẹ nhàng mở miệng nói.

Thần Dung phồng phùng thề xác và tinh thần đã thật sự thông thuận, gật đầu “Ừm” một tiếng.

Trong lòng Mộc Khanh Khanh vui đến hông rồi, còn phải nói sao! Tiểu Dung Tử nhà cô sao có thể trở thành biến thái muốn giam cầm tự do của cô được chứ, nhất định là do muốn chơi tình thú trừng phạt gì đó mới dùng xích sắt khóa cô thôi, mặc dù ba ngày nay tra tấn cô đến eo mỗi lưng đau, nhưng hiện giờ có thể làm hấn nguôi giận, cũng rất đáng giá!

Nụ cười của cô khi thấy động tác tiếp theo của Thần Dung thì đã biến mất, hấn... Hấn hấn hấn quả thực chính là một tên biến thái!

Bốn dây xích thật dài kia rõ ràng vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, hấn chỉ khảy vài cái đơn giản, vậy mà lại thần kỳ tách ra! Nhưng cổ tay và mắt cá chân cô vẫn bị xiềng xích tinh tế kia trói lấy! Linh lực của cô vẫn bị phong ấn!

“Ha ha, chàng, chàng chuẩn bị thật chu toàn.” Khóe miệng Mộc Khanh Khanh run rẩy, cô thật sự rất bội phục Thần Dung, bốn năm qua chần chẫn hấn đã dùng để chuyên môn nghiên cứu các loại đạo cụ, thuật trong phòng đáng xấu hổ!

“Do nàng trở về quá muộn, thời gian nhân rồi thật sự rất nhàm chán.” Ý tại ngôn ngoại, nếu cô trở về sớm, hấn sẽ không có cơ hội chuẩn bị.

Mộc Khanh Khanh ghen lời, nhìn biểu cảm hồ hững cô đơn của Thần Dung, trong lòng lại bắt đầu áy náy đau đớn, tính ra, cô đã khiến Thần Dung đợi

cô tổng cộng hai mươi bốn năm, mặc dù hai mươi bốn năm ở Tu Chân giới cũng không phải là lâu, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến Tiểu Dung Tử của cô mới mười bốn tuổi đã phải một thân một mình ứng phó với thị phi phi phi ở Ma giới, Mộc Khanh Khanh chỉ cảm thấy cho dù hần có lẫn lộn mình như thế nào cô cũng có thể nhẫn nhịn được.

“Sao lại không nói gì? Là cảm thấy chính mình trở về đã đủ sớm rồi sao?” Thần Dung nhìn chằm chằm Mộc Khanh Khanh, trong mắt đen sòng ngằm lưu chuyển.

“...” Vấn đề này thực sự không dễ trả lời, nếu nói đúng vậy, hần nhất định sẽ trực tiếp nhào lên nuốt chửng cô; nếu nói không phải, lại là lời nói dối, bởi vì kỳ thật cô càng muốn ở bên cạnh Tiểu Dung Tử nhuyển nhuyển mạnh mẽ, mà không phải tên Dung biến thái trước mắt này...

Thấy Mộc Khanh Khanh tránh né ánh mắt hần không đáp lại, Thần Dung cười lạnh một tiếng, khí tràng quanh thân càng thêm tối tăm táo bạo.

Hần đen mặt, để Mộc Khanh Khanh quàng tay qua cổ hần, trực tiếp nâng đầu gối cô, bế cô lên.

Lúc đứng dậy, cơn thịnh của hần cũng tự nhiên thoát ly khỏi cơ thể cô, nghe một tiếng “Ba ——” khiến Mộc Khanh Khanh mặt đỏ tai hồng, các loại chất lỏng trong cơ thể không có gì ngăn chặn, cũng tranh nhau chảy xuôi ra. Xúc cảm nhạo nhúng khiến Mộc Khanh Khanh không thoải mái mà động động thân thể.

“Đừng nhúc nhích! Muốn ta vừa đi vừa thao nằng hay sao?” Thân thể cô không an phận cọt cọt lui, kẻ sát thân thể cũng đồng dạng trần trụi giống hần, dục vọng vẫn luôn không ngừng nghỉ của hần bị cô câu dẫn như vậy, lại bắt đầu cứng rắn đến phát đau!

Mộc Khanh Khanh: “...” Cô nhin!

Nhưng lúc Thần Dung ôm cô vào trong bể tắm, để cô ngồi trên đùi hần, “Phụt” một tiếng lại cắm vào trong cơ thể cô thì cô nhin không nổi nữa!

“Thần Dung... Từng dục tổn thương người, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi...” Mộc Khanh Khanh đáng thương hề hề nhìn thân thể chẳng chịt dấu hôn của cô, ngoại trừ cổ tay và mắt cá chân, còn lại không chỗ nào lành lặn!

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Động tác của Thần Dung mềm nhẹ dùng đôi tay dao động trên người cô, đáng vẻ si mê nghiêm túc kia tựa như đang nhẹ nhàng vỗ về một bảo bối trân ái, yêu thích không buông tay.

“Ta chỉ chặn lại như vậy, sẽ không động đâu.”

“...” Cô còn có thể nói cái gì đây?

Dưới tư thế sắc tình nhưng lại bình an vô sự như vậy, thân thể Mộc Khanh Khanh được Thần Dung tắm rửa sạch sẽ, lại bị một đường ôm lên giường.

Thân thể mệt mỏi đã ba ngày được thả lỏng, đầu Mộc Khanh Khanh đã sớm choáng váng, sau khi được đặt lên đệm giường đã trở nên sạch sẽ, cô lập tức quay đầu thiếp đi.

Ừm... Cô đương nhiên lại bỏ qua hình ảnh Thần Dung đã xích tít chi cô lại một lần nữa.

Cho nên nói, khi Mộc Khanh Khanh ngủ một giấc dậy, cô nổi giận!

“Thần Dung! Tại sao chàng còn phải dùng xiềng xích khóa ta?!”

Nhìn đáng vẻ đơn thuần vô tội, lời lẽ chính đáng của nàng, Thần Dung quả thực suýt chút nữa đã cười ra tiếng. Tại sao? Tại sao! Vậy mà nàng còn hỏi hần tại sao!

“Bởi vì ta sợ nàng lại một lần nữa biến mất bỏ lại ta! Bởi vì ta sợ lại mất đi nàng lần nữa! Bởi vì ta không bao giờ có thể tin nàng được nữa!” Hần gầm nhẹ ra tiếng, trên gương mặt cuối cùng cũng khó nén được cố chấp điên cuồng.

Cô nghe hần nói, đầu quả tim chưa xót, “Thần Dung, ta sẽ không biến mất nữa đâu, thật đấy. Hai lần trước... hai lần trước, sẽ không xảy ra nữa, thật sự sẽ không.”

“...” Ánh mắt hần thâm trầm, nhìn chằm chằm cô lặng im nửa ngày, “Ta cũng chỉ có một yêu cầu, chỉ cần nàng không rời khỏi căn phòng này, ta sẽ cho nàng mọi thứ tốt nhất trên đời.”

Mộc Khanh Khanh cứng họng không biết nói gì.

“Thần Dung, chàng không giam giữ được ta đâu, chỉ cần ta thật sự muốn rời khỏi chàng, đừng nói là xiềng xích này, cho dù mỗi ngày chàng đánh bên cạnh ta, ta cũng có thể biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.” Lời nói dối đồng dạng như vậy, trong lòng Mộc Khanh Khanh tràn đầy thấp thòm và bất an, trên mặt lại tận lực khiến mình bình tĩnh không gợn sóng.

“Cho nên, chàng muốn nói chuyện rõ ràng với ta hay không đây?”

Thần Dung sớm đã cúi đầu khi cô đang nói, khiến Mộc Khanh Khanh không thấy rõ một chút biểu cảm nào trên mặt hắn, “Được.” Thanh âm khàn khàn trầm thấp.

Mộc Khanh Khanh lặng lẽ nuốt nước miếng, hoàn toàn giấu đi bất an và chột dạ của chính mình, “Hai người chúng ta có thể giống như lúc đầu, cùng nhau đi du ngoạn khắp tam giới được không? Chỉ cần chúng ta không trở về Ma cung, ta sẽ không thể đi Luyện Hồn Cốc, càng sẽ không bước vào Luyện Hồn trì. Vậy thì chàng cũng không cần lo lắng ta sẽ biến mất nữa, hai người chúng ta còn có thể thanh nhàn vui sướng hơn rất nhiều. Được không?”

Không thể tưởng được cô sẽ đưa ra một đáp án như vậy, Thần Dung lặng lẽ thu hồi động tác tay của hắn, giương mắt nhìn về phía cô: “Vậy còn, vị trí Ma Quân thì sao?”

Trái tim đang treo lơ lửng của Mộc Khanh Khanh nghe được câu trả lời như vậy, trong lòng cũng buông xuống, từ từ mở miệng nói: “Thì ra ở trong lòng chàng ta còn không bằng một vị trí Ma Quân...”

“Không phải nàng đã nói muốn ta làm Ma Quân hay sao?” Lần này đổi lại là Thần Dung nhìn cô chăm chăm.

“Ặc, ừm... Chuyện đó, ta đột nhiên cảm thấy chỉ cần là chàng, có phải là Ma Quân hay không cũng chẳng quan trọng, bất luận có như thế nào cũng đều là tướng công tốt nhất của ta!” Vốn là muốn chất vấn tình yêu của Thần Dung xem sao, kết quả lại bị hắn phản kích, Mộc Khanh Khanh cũng hỏi tương lại lời nói đùa của mình khi ấy, cái khó ló cái khôn, cũng coi như thành công mà cứu lại tình yêu của chính mình.

Thần Dung nhìn Mộc Khanh Khanh cười lấy lòng, sắc mặt hơi dao động, trong lòng lại ở rồi rầm có nên như suy nghĩ vừa rồi làm mê choáng nàng hay không?

Một bên là có thể nhất lao vĩnh dật, nhưng sẽ khó thấy được gương mặt tươi cười của nàng nữa, một bên lại là viễn cảnh khiến người ta hoài nghi nhưng lại tốt đẹp đến mức khiến nhin không được mà muốn thử một lần...

Vẫn nên tiếp tục khảo sát thì hơn.

Lần khảo sát này của Thần Dung, quá trình phức tạp dài lâu, đồng thời dính dáng đến cả hai lĩnh vực quan trọng là tính phúc và hạnh phúc, kéo dài thời gian cả đời.

Bởi Khanh biệt, đi dứt khoát. Mộng hồn không vết tích, xuân không về. Mong Khanh Khanh, hận khó nén, trăm thương ngàn nhớ tìm mùi hương. Lại tương phùng, nơi gió đến đêm qua, chỉ sợ là giấc mộng. Chín vạn dặm trời cao, Bắc Đẩu thiên thu, không bằng thần tiên quyến lữ, cùng say giang hồ. Phù phiếm bụi trần đều tan, cùng Khanh ân dật.

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: TU CHÂN (PN.1) Bùn manh hắc hóa muốn cầm tù (1) [Hơi H]

《Tu Chân (PN.1)》

BÙN MANH HẮC HÓA MUỐN CẦM TÙ (1)

[Hơi H]

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

"Thần Dung, chàng không giam giữ được ta đâu, chỉ cần ta thật sự muốn rời khỏi chàng, đừng nói là xiềng xích này, cho dù mỗi ngày chàng dính bên cạnh ta, ta cũng có thể biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi." Lời nói dối đồng dạng như vậy, trong lòng Mộc Khanh Khanh tràn đầy thấp thỏm và bất an, trên mặt lại tận lực khiến mình bình tĩnh không gợn sóng.

"Cho nên, chàng muốn cùng ta nói chuyện rõ ràng hay không?"

Thần Dung ngẩng đầu nhìn chăm chú cô của giờ khắc này, đôi mắt vốn nên đóng đầy dịu dàng triu mến hiện giờ lại không muốn vì hắn mà mang ám áp nữa.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, hần đột nhiên cười như vậy, thoát nhìn cực kỳ bình tĩnh, một chút cũng không tìm thấy dấu vết âm u điên cuồng như mới vừa rồi.

"Được." Hần vuốt tay sờ cổ cô, trên cổ trắng nõn thon dài chổng chất dấu hôn đỏ đỏ tím tím, thoát nhìn có vẻ yếu ớt lại nghe lời.

Bất an càng lúc càng tăng, bàn tay to âu yếm du抚 trên cổ khiến đáy lòng cô không kiềm được toát ra lạnh lẽo, Mộc Khanh Khanh nhin không được mở miệng muốn hần buông tay trước, "Thần Dung, chàng buông ra trước --"

Giọng nữ dịu dàng trong tầm cung đột nhiên im bất.

Thần Dung ôm lấy thân thể trần trụi của cô, đáy mắt chứa thỏa mãn và vui mừng, nếu cô nhắm mắt lại không nói chuyện nữa thì quả nhiên là rất tuyệt.

Nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào đã bị hần hoàn toàn chán ghét, a, không đúng, hần chỉ chán ghét thanh âm của nàng, hai cánh môi phấn nộn mềm mại, khoang miệng ấm áp cùng với cái lưỡi mềm mại nộn nộn hần vẫn rất thích.

Nếu nàng luôn nói những lời chọc hần đau lòng đến tột đỉnh, vậy thì... Vẫn là không cần nói nữa mới tốt.

Vậy không được sao? Biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi sao? Nói chuyện rõ ràng chính là để hần buông nàng ra sao?

Hần thật đúng là quá ngây thơ rồi, luôn dễ như trở bàn tay mà cho nàng bất cứ thứ gì nàng muốn. Nàng muốn hần đi theo nàng, hần liền không hề rời khỏi nàng nửa bước, nàng muốn hần làm tướng công của nàng, hần liền dùng hết toàn lực muốn làm tướng công tốt nhất trong lòng nàng, kết quả thì sao? Hiện tại nàng lại còn muốn phải rời khỏi hần..

Hần trước nay đều không muốn tin tưởng vạn vật trên thế gian, tín nhiệm và tình ý hần có đều chỉ dành cho một người duy nhất, nhưng người kia lại lần lượt lựa chọn bỏ lại hần, từ bỏ hần, vứt bỏ hần, làm lơ hần..

Có điều những chuyện đó, hiện giờ cũng không có quan hệ gì nữa, đều không sao cả.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DuongGiaUyVu

...

Lúc này không biết lại hôn mê bao lâu, Mộc Khanh Khanh lại lần nữa tỉnh lại, ý thức vẫn chưa thu hồi đã bị từng trận khoái cảm quen thuộc mãnh liệt cướp đi toàn bộ tinh thần.

Bất lực mà lắc đầu qua lại, tiếng kim loại va chạm thanh thúy, muốn cự tuyệt sự thao túng khiêu khích không ngừng nghỉ của hần, nhưng thân thể đã bị tình dục dạy dỗ đến chín mọng lại dâm dăng phụ họa theo mỗi động tác thao túng của Thần Dung, phù hợp đến mức khuấy khỏa ngập đầu do hai cái thân thể mang đến khiến người ta vừa nghiện vừa si mê trầm luân.

"Khanh Khanh, có thích tư thế này hay không? Có thể vào rất sâu."

"Khanh Khanh, ta lại thao đến tử cung của nàng rồi, a, bên trong rất chặt rất thoải mái."

"Khanh Khanh, tao huyết của nàng một chút cũng không thể rời khỏi ta, lại còn cao trào phun nước, tao huyết quán lấy ta không buông đấy."

"Khanh Khanh, nàng thật nhiều nước, mỗi lần làm xong, trên khăn trải giường đều là dâm thủy của nàng, đáng tiếc nàng lại không thấy được khăn trải giường dâm dăng ướt đầm kia."

...

Tiếng nước bị côn thịt thọc vào rút ra khiến cho xuy xuy rung động, va chạm thân thể kèm theo tiếng va đập thân thể cùng với âm thanh lải nhải dâm từ lẳng ngữ của hần, hơi thở tình dục dâm mị chưa bao giờ rời khỏi chớp mũi Mộc Khanh Khanh quá một khắc. Cánh môi hơi nhếch bị mút hôn gặm cắn đến sưng đỏ, chỉ có thể phát ra âm thanh yếu ớt vụn vỡ, trừ lần đó ra, rốt cuộc cũng không phát ra được ra thanh âm nào khác nữa.

Miệng tử cung mềm xóp lại một lần bị hần phá vỡ thâm nhập vào, một lượng lớn chất dịch nóng hôi bắn vào trong cơ thể cô, thân thể Mộc Khanh Khanh run rẩy, mị thịt trong huyết co rút buộc chặt đè ép.

Cô vẫn còn trong cao trào, chợt cảm thấy một cảm giác choáng váng quen thuộc, không có cách nào mở miệng, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể cố nén dục vọng muốn ngắt đi, gắt gao dùng ánh mắt khóa chặt đôi mắt đen nhìn không ra cảm xúc của Thần Dung.

So với bị một cái liếc mắt kia của cô gọi lên một tia chua xót, thỏa mãn trong lòng và dục vọng đã được khống chế càng khiến cho Thần Dung nghiện hơn, cời bỏ xích sắt trói buộc trên trụ giường, Thần Dung bế cô người đầy dấu vết yêu thương lên, tự tay tẩy đi một thân mồ hôi mỏng thay cô.

Động tác mỗi một ngày đều phải lặp lại hần đều làm nghiêm túc tinh tế đến cực điểm.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 15: Tu chân (pn.2) bần manh hắc hóa muốn cầm tù (2)

Editor: Dương Gia Uy Vũ

□□□□□□□□□□

"Khanh Khanh, tỉnh rồi sao? Ta rất nhớ nàng..." Cự thạch chôn rất sâu trong cơ thể cô bắt đầu động tác, hân hân hôn lên môi cô, lời âu yếm ní non không ngừng vang lên.

Cô nghiêng đầu muốn tránh nụ hôn của hắn, nhưng thân thể bị khống chế lại không hề có một chút cự tuyệt với hắn, mệt mỏi quá...

Thần Dung nhìn cô hơi hơi nhàu mày, trong mắt lướt qua một tia đau đớn kịch liệt, dán bên tai cô hỏi, "Không thoải mái sao?"

Tiểu hạch ẩn trên môi âm hộ bị hân thuần thực khiêu khích, Mộc Khanh Khanh cảm giác được sóng triều tình dục nóng bỏng trong thân thể lại lần nữa thôi quét đến.

Hân hân cắn vành tai cô, mở miệng nhẹ nói, thanh âm bình tĩnh không gọn sóng lại khiến cô cảm nhận được hàn ý thấu xương: "Chờ một chút, lập tức sẽ thoải mái."

Thanh âm của Thần Dung chợt ngừng, giọng nói ní non không có cảm tình lại tựa như là mang theo một tia cầu xin, "Cho nên, Khanh Khanh không cần nghĩ đến bất cứ chuyện gì ngoại trừ hoan hảo đâu."

Cự thạch của hân hân đâm vào nơi ấm áp yếu ớt nhất trong thân thể cô, trần trọc nghiền nát, hân và cô quấn quanh bao vây lấy nhau, trọn vẹn thành một khối, như hai thân thể rét buốt nương tựa vào nhau trong đêm đông lạnh giá, chỉ có hai chữ đáng thương.

Một trận chua xót. Nước mắt nơi khóe mắt của Mộc Khanh Khanh cuối cùng cũng không kiềm được mà chảy ra, từng giọt từng giọt rơi xuống, lần này không hề có kỷ mà phát tiết ra hết, không biết là bởi vì chính mình bị cầm tù, hay là bởi vì hân đang dựa vào cần cổ cô nữa.

Thật sự đủ rồi... mỗi thời mỗi khắc ý thức đều chìm trong sung sướng cực hạn, cho dù thân thể được hân nuôi dưỡng rất khá, nhưng mỗi một lần vừa mới thanh tỉnh đã lập tức bị hân kéo vào bể dục không thể tránh thoát, khiến cô thật sự chịu không nổi, dừng lại đi... Thần Dung.

Sau khi nhận ra được ướt át trên vai mình là cái gì, Thần Dung có chút không dám ngẩng đầu nhìn cô, thanh âm nghẹn ngào mang theo hoảng loạn và khiếp đảm, "Không cần... Đừng, đừng khóc."

Thân thể hai người còn gát gao giao triền bên nhau, hân còn chôn trong cơ thể nàng, tựa vào cổ mà nằm.

Truyện chỉ đăng duy nhất trên Wattpad @DươngGiaUyVu

Đây là lần đầu tiên từ khi trở về cô an tĩnh như vậy khi hai người đều ở trong trạng thái thanh tỉnh. Một phòng yên lặng, chỉ có thanh âm ní non đứt quãng nhẹ đến không thể nhẹ hơn của hân.

"Đừng khóc... Đừng khóc... Cầu xin nàng... Đừng khóc..."

"Khanh Khanh, xin nàng, đừng khóc, ta sai rồi..."

"Thực xin lỗi, nàng đánh ta, mắng ta cũng được, đừng khóc, được không..."

Hân liều mạng muốn liếm sạch những giọt nước mắt của cô, lại chỉ có thể nếm được vị đắng chát đến mức lòng người đau nhói, hai mắt Mộc Khanh Khanh đã có chút sưng đỏ, hai tròng mắt mờ mịt nhìn không ra một chút ánh sáng nên có, nước mắt không tiếng động vẫn không ngừng chảy ra.

"Hức... Đau... Rất đau..." Thanh âm đã khôi phục lại khô khốc khàn khàn.

Đôi tay ôm chặt lấy vòng eo cô, Thần Dung hận không thể hòa cô vào trong máu thịt của chính mình, đỡ phải chọc cho mình ruột gan đứt từng khúc, "Chỗ nào, chỗ nào đau?"

Sau khi nói ra mấy chữ vụn vặt kia, cô không muốn mở miệng nữa, chỉ cương thân mình tùy ý để Thần Dung dùng tứ chi hân giam cầm cô.

Thật lâu sau, Thần Dung vẫn không nghe thấy cô nói gì thì thấp giọng nói: "Có phải nàng rất chán ghét ta? Rất hận ta? Không muốn nói chuyện với ta hay không?"

Hắn lại cười nhẹ một tiếng, vươn tay khẽ run che lại đôi mắt cô, "Đúng thật là rất ghê tởm... Nhưng mà ta vẫn không thể buông nàng ra được."

Cảm nhận được thân thể đang thân mật tương dán bên cạnh hắn run rẩy, tựa như bị dọa sợ vậy, Thần Dung an ủi dùng một tay khác đang trói buộc thân thể cô nhẹ vỗ về lưng cô: "Ồ bên cạnh ta nàng khó chịu như vậy sao? Nàng đã nói muốn làm nương tử của ta, ta cũng chỉ có thể là tướng công của nàng, vì sao nàng còn nuốt lời? Vì sao lại bỏ rơi ta? Vì sao lại than đau? Vì sao lại khóc?"

Đôi mắt bị hắn che lại cái gì cũng không thấy rõ, Mộc Khanh Khanh chỉ có thể căn cứ vào thanh âm và áp lực trên người hắn truyền đến để phân biệt phương hướng, cô lao về phía trước, cũng không kịp suy nghĩ môi của mình chạm phải nơi nào của hắn, hé miệng ra, bất chấp tất cả hung hăng dùng hàm răng cắn lên làn da hắn, sức lực hung ác đến mức muốn xé nát hắn ra, mùi máu tươi nồng nặc lan tràn trong miệng Mộc Khanh Khanh, từng giọt nước mắt lăn vào bên trong da thịt bị xé rách của hắn, huyết sắc đỏ thẫm chảy xuống môi, nhỏ giọt trên thân thể trần trụi mà thành khăn của hai người.

Thần Dung không phải không cảm giác được đau đớn, chỉ là có chút vui sướng điên cuồng quá mức bá đạo nồng đậm, đừng nói chỉ là cắn một ngụm, nếu da thịt toàn thân hắn đều cung phụng cho nàng thì đã sao, chỉ cần tạ lễ của nàng là thân cận với hắn là được...

Bạn đang đọc truyện *Ép Khô Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.